

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

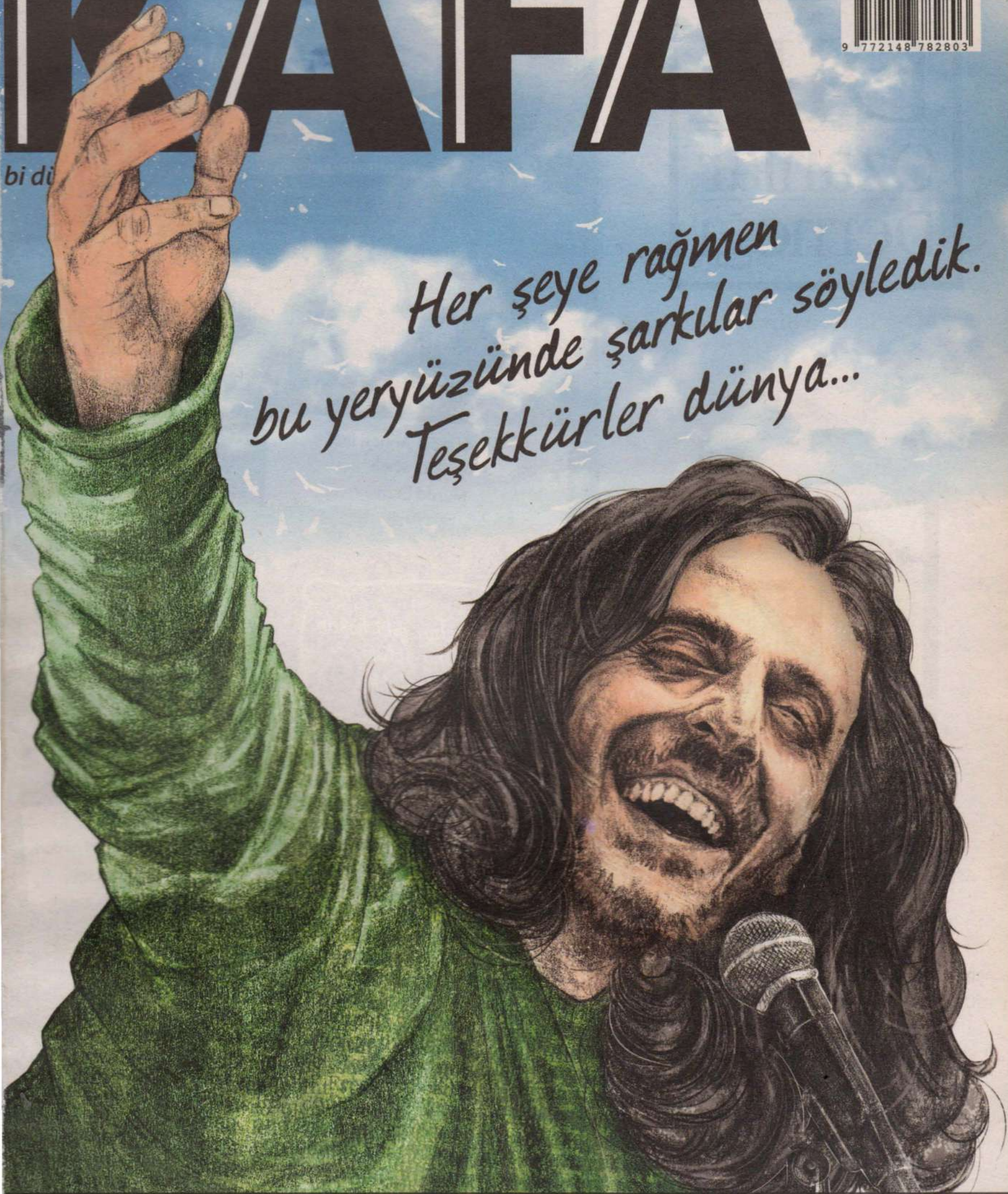
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAFKA

Haziran 2016 Sayı: 22
Fiyat: 6 TL - KKTC: 7 TL

Her şeye rağmen
bu yeryüzünde şarkılar söyledik.
Teşekkürler dünya...

Kazım Koyuncu • Can Dünder • Atıol Behramoğlu • İlber Ortaylı • Emrah Serbes • Sunay Akın • Alper Canıgüz • Rıdvan Akar
Akgün Akova • Zeynep Miraç • Umay Umay • Vedat Özdemiroğlu • Coşkun Aral • Özgür Amed • Haydar Ergülen • Bedia Güzelce
Cem Davran • Kaan Koç • Aylin Balboa • Zafer Algöz • Levent Cantek • Hayko Bağdat • Can Yılmaz • Nihat Sırdar • Gökhan Dağıstanlı
Başar Başaran • Murat Meriç • Dilan Bozyel • Meral Isık • Feyyaz Yiğit • Kerimcan Kamal • İpek Bozkaya • Erhan Karadağ

ÇIKTI!

Diri Ozanlar Derneği

Sadece Şiir...

AKGÜN AKOVA / ALİ ÖZGÜR ÖZKARCI
ASUMAN SUSAM / ATAOL BEHRAMOĞLU
BENGÜ ÖZSOY / C. HAKKI ZARİÇ
CANER OCAK / CİHAT DUMAN

DUYGU KANKAYTSIN / EMRE AKYÜZ

FERHAN ŞENSOY / FRANCESCA SERRAGNOLI

GÜLCE BAŞER / HANDE TEVER / KAAAN KOÇ

KERİM AKBAŞ / LEILA FARJAMI

MAHMUT TEMİZYÜREK / MELİKE İNCİ

ONUR BEHRAMOĞLU / ÖMER ŞİŞMAN

RAFET ARSLAN / RIDVAN GECÜ

SEMİH YILDIZ / SERDAR KUTNU

SUNAY AKIN / ŞAKİR ÖZÜDOĞRU

UMAY U MAY

bir hayatı
6 kelimeyle
anlatabilir
misin?

KAFA, her ay okuyucularından gelen
6 kelimelik kısa öyküleri yayınlıyor.
Siz de altikelime@kafadergi.com adresine
6 kelimelik hikayenizi gönderin, "sadece 6 kelime"
başlığı altında imzanızla yayınlatalım.

Sabahın sekizinde,
"iyi geceler" diyerek
küfretti.
Özden Taşkın

Annemden göbek
bağım ayrılırken kızımı
doğurdum.
Şilan Coşkun

Çocuk oldu! Annesi ipe
goz yaş serdi.
Murad Ekinci

Tanıştığımız durağı
kaldırmışlar, yeni
fark ettim.
Gülen Kılıçkaya

iğde ağaçları gibi kokan
boynunu öptüm.
Merve Çelik

Sen ondan bile çirkinsin
dedi bana.
Melin Yetkin

Benim hiç kırmızı topuklu
ayakkabılarım olmadı.
Damla Belipek

Ve ben dumden
korktuğum için uyuyamıyordum.
Süleyman Yüksel

Sen savaşıyorsun
dediler. Elime
kalemimi aldım.
Talha Kutay

Bir kadının boynuna astılar
hırpalanmış yılları.
Bedriye Zobu

Bir baskında, cepleri dolu
kefenler bulundu.
Ermən Okay

Yakışmıyordu oğlunun
adı soğuk mezar
taşlarına.
Hüma Erözdemir

/diriozanladernegi

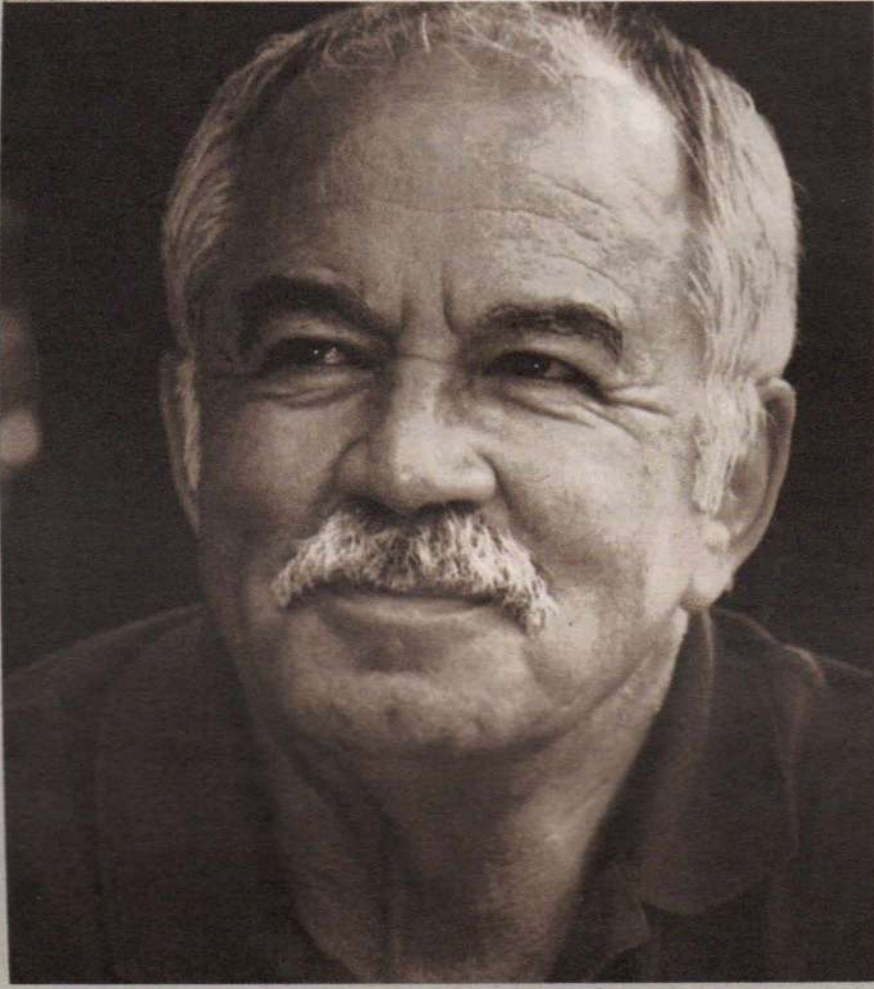
/diriozanlard

/diriozanladernegi.com

/diriozanlard

İnsanları içinde bulundukları bataklıktan çekip çıkaracak, onları yeni aydınlıklara götürecek gücüm yok. Edebiyatın böyle bir gücü, böyle temel bir görevi olduğunu da sanmıyorum.

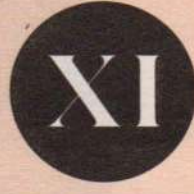
Edebiyatın -okur olarak- kişiyi yücelten, kişiyi yeni çözümlere, yeni sonuçlara götürebilen bir anahtar olduğu düşünülebilir ama bu, insanlığı düzeltmek, onları adam etmek amacını kapsayamaz.

Bireyci değilim. “Birey”i anlatmak, bireycilik sayılamaz. Toplumcu gerçekçi de değilim. Edebiyat, geniş anlamda “ben”cidir gibi geliyor bana.

25 Eylül 1956

infilak parçaları

11/1 ikinci kurutulmuş

şu dondurma yiyişinde bir déjà vu huzursuzluğu var biliyorsun. ben kurumuş bir yapraktım oradan biliyorsun. beni ikinci kez kuruttular. beni ikinci kez delirttiler. kalbim şimdi kalemтіраша açık. sen bunları var ya hep planladın diyorsun. kavga etmeye gelmiş gibisin güle oynaya. sen büyüdükçe ben ölüyorum.

şu gidişinde bir déjà vu huzursuzluğu var biliyorum. bahçede tek başıma yürürken biliyorum. odamda tek başıma bilenirken biliyorum. pencereden dışarı birini bekler gibi bakarken ama hiç kimse gelmeyecekken biliyorum. sallanıp sallanıp duran bir ağaç vardı ya göğsümde. kökünden sökölüp devrildi sen gidince. oradan biliyorum.

11/2 kökten çözüm

İnsan sorunlarını kökten çözemeyeceğini anlayınca zamana yayıp çözmeye çalışır, erteler. Bu çoğu zaman işleri daha da boka sardırmaktan başka bir işe yaramaz. Mantığın sesi ılık suda yüz der. Yürekse buzlu suya atlamak ister. Mantık gurur der, yürekse özgürlük. Özgürlük mü gurur mu deseler, bin sefer özgürlük derim.

11/3 özgürlüğün zincirleri

Özgürlüğün de zincirleri var. Ne kadar görünmezse o kadar ağır.

11/4 ince eleyiş

Doktorlar beni inceliyor. Ben de doktorları inceliyorum. İşte buna ince eleyiş derler.

11/5 fal

Bir ceviz ağacının gölgesinde oturmuşuz, birer sigara yakmışız, mangalda Türk kahvesi pişirmiş bir Roman kadını, ikram etmiş, çocuklar ip atlıyor ortada, gözlüklü bir ihtiyar, arkada, güneşin altında, asasıyla oturmuş, gözlerim bir ona kayıyor, bir bağıra çağıra ip atlayan çocuklara, keyifle kahvemden bir yudum alıyorum, koyuyorum fincanı altlığın üstüne, altlık çimende duruyor, bir duman da sigaradan alıyorum.

Bulutların arasından bir uçak geçiyor, ardında karda giden araba lastiğini andıran beyaz bir iz bırakarak.

Arkadaşlardan biri, "Ne iyi ettik de buraya geldik," diyor.

"Öyle ya," diyorum. "Öyle ya."

Arabaya bakıyorum göz ucuyla. Oraya gelebilmemizin tek sebebi oymuş gibi.

Güneşin altında parlıyor, kırmızı.

"Bir fal bakayım ağbime," diyor Roman kadını.

Fincanı bitirip ters çeviriyorum.

Fincanı iki eliyle evirip çevirip maharetle sallıyor. Sonra bir sırrın kapağını açar gibi yavaşça tutuyor kulpundan, çeviriyor. Çok hafif bir gülümseme yayılıyor yüzüne önce, birden donup kalıyor dudağında, yüz kasları geriliyor, uzak tutuyor fincanı kendinden, eliyle köz tutmuş gibi acı çekmeye başlıyor sonra, atamıyor da fincanı hemen, bir kenara bırakıyor alelacele, toparlayamıyor kendini, soluk soluğa hâlâ, "Bugün bakmayayım be ağbime falı," diyor. "Başka gün bakarım."

"Hayır," diyorum. "Bugün bak. Ne gördüysen söyle."

"Yok be ağbi."

"Çok para veririm," diyorum ısrarcı, kendimden emin. "Bak." Yüz lira uzatıyorum.

"Ne gördüysen söyle."

Gözü fincana gidiyor bir an, sonra uzun eteklerine. Etekle mi tutsam diye düşünüyor muhtemelen o alevden fincanı. Sonra bir vazgeçiş ifadesi. Günaha girecek sanki.

"Paran sende kalsın be ağbi," diyor. "Söyleyemem."

Üzgün bakıyorum önüme.

"Üç vakte kadar öleceksin," diyen soluk bir ses duyuyorum o ara. Sesin geldiği yöne dönüyorum. Taşın üstünde oturan gözlüklü ihtiyar, bilge.

"Onu gördü falında," diye devam ediyor.

Gülümsüyorum hafiften, biraz keyifli, biraz buruk. Teşekkür'ü tek dersle kaçırmış gibi.

"E ne var bunda," diyorum. "Ben de biliyorum zaten bunu."

Çocuklar neşeyle ip atlamaya devam ediyor. Bir uçak daha geçiyor gökyüzünden, önceki uçağın soluk izinin üstünden.

"Hadi kalkalım," diyorum arkadaşlara. "Gidelim. Bir şeyler yazmalıyım."

11/6 bu devlet özet 1

Bu devlet III. Selim'den beri sigaradan vergi alıp orduya yatırıyor. II. Mahmut'tan beri Cizre'ye saldırıyor. 19. yüzyıldan beri anayasa yazıyor, olmadı deyip baştan yazıyor.

11/7 yol ve pusula

Bir toplumda herkes birbirine kendinden emin bir tavırla yol göstermeye başlamışsa aslında herkes kendine bir pusula arıyor demektir.

11/8 kendini yenilemek

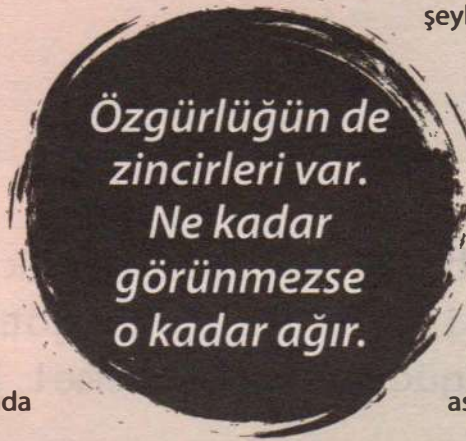
İnsanın kendini yenilediği ama sıkıntılarının hâlâ eski sıkıntılar olduğu zamanlar vardır. Bir arabanın arkasına bağlanmış teneke kutulara benzer eski sıkıntılar. Patır patır sesler çıkarırlar, insanların dikkati yeni arabadan çok o teneke kutulardadır. Aslında bunu bilmek güç verir direksiyonun başındakine. "Siz teneke kutularla oyalanmaya devam edin," der çevresindekilere, "birazdan ben ana yola çıkayım da bir daha benim yüzümü görebilecek misiniz bakalım." Ama direksiyonun başındaki de yanılmaktadır. Yenilenmenin özgüvenine fazla kaptırmıştır kendini. İşte bu yüzden birazdan o gıcır gıcır arabayı karşısına çıkan ilk duvara bodoslamadan çarpıp dümdüz edecektir.

11/9 ikinci anlamak

Anlamak çoğu zaman affetmek manasına gelir.

11/10 geleceğim

Bir uykudan sıçrayarak uyanır gibi farkına varıyorum bir şeylerin ve bir çıkmaz sokakta olduğumu burnumu duvara toslayınca anlıyorum karanlıkta yürürken. Yine de kaldırımlardan ve duvar diplerinden sessiz sedasız yürüyerek geleceğim.

11/11 şizofrenin gerçeği

Bazen güçlü ve ısrarcı bir benliğe karşı bütün dünyanın haksız olma ihtimali de vardır. Herkese karşı piyangoyu bir kişinin kazanması gibi. Bence şizofreni işte tam da bu nedenle tedavi edilmemeli. Şizofrenin gördüğü hayalde hiç mi gerçek payı yok ya da toplumun gerçekliği denilen şeyde hiç mi yalan. Bir saçmalıklar deryasında kan içinde yüzüyoruz adına da gerçeklik diyoruz. Kim uydurdu bu gerçekliği. Bankacılar mı yoksa silah tüccarları mı? Şizofrenin biri Tanrı'yla konuştuğunu iddia ediyormuş, ilaçlarla tedavi etmişler, sonra da nasılsın demişler. Hastaydım demiş. Tanrı'yla konuştuğumu zannediyordum, ilaçlarınızı içtim, düzeldim. Ama diye eklemiş sonra, o ses bana iyi geliyordu. Gerçek hikâye.

**Anlamak
çoğu zaman
affetmek
manasına
gelir.**

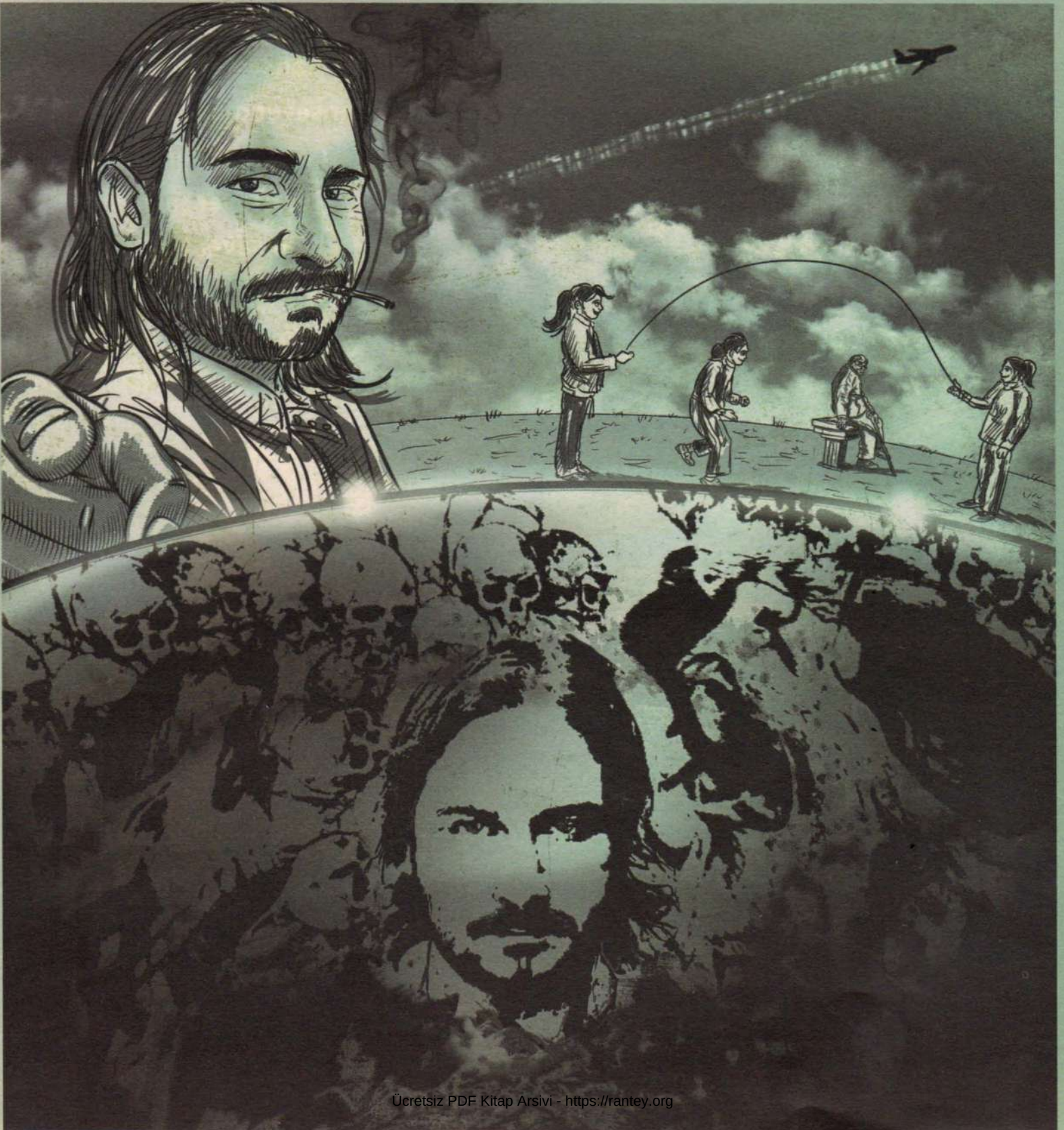
Türkiye'de geçiyor. O ses ona iyi geliyorsa onu tedavi etmeyin! İnsanları rahat bırakın! Bence bütün toplumu tedavi etmek masraflı olduğundan modern tıp şizofrenlerin hayallerine takıyor kancasını.

11/12 saatli çöplük

Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışırken öylesine çürür ki insan, belki bağırp çağırır, vurup kırsa o kadar sorun olmaz. Biriken öfkenin insanı çürütmesi kadar kötü bir ruh hâli yoktur bu hayatta. Bu çürümenin tehlikeli sonuçları vardır. İnsan bir çöplüğe dönüşür. Ama öyle böyle bir çöplük değil. 90'lı yıllarda patlayan çöplükleri düşünün. Saatli bomba gibi bir çöplük.

11/13 deli kuş

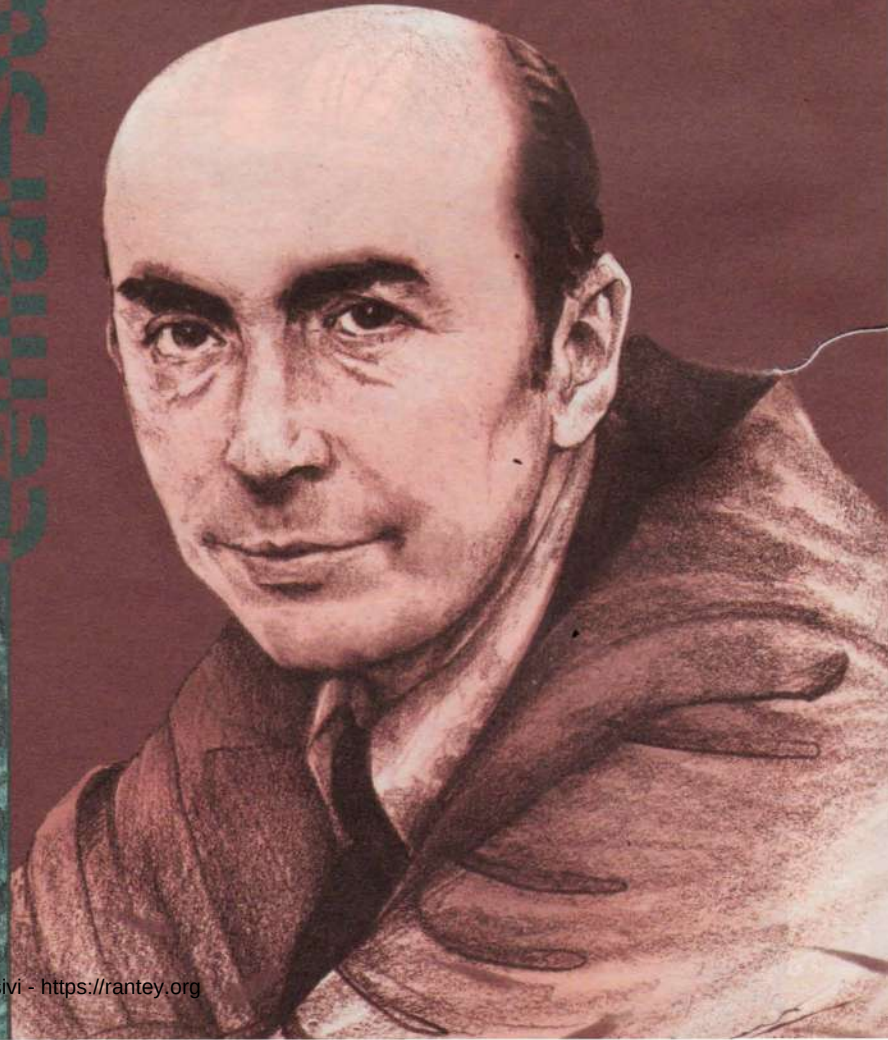
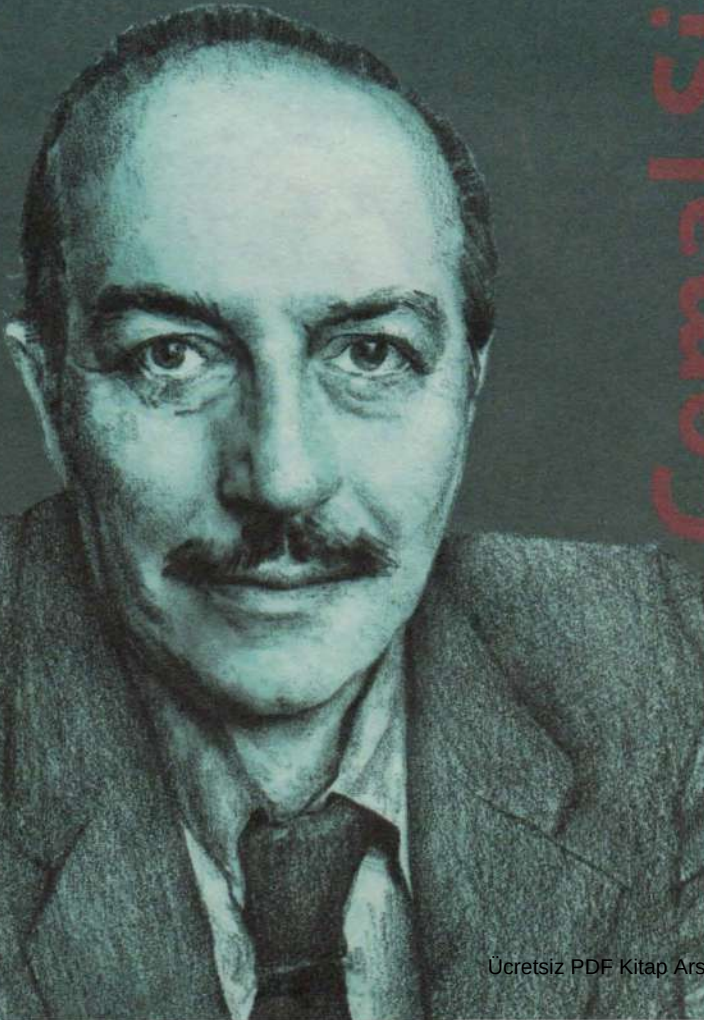
acı çeken birini seyrederken çekilen acı da bir parçasıydı bu fotoğrafın. hayallerinden geçirmeye bile cesaret edemedikleri şeyler uğruna öldü çocuklar. gülüşleri ellerimizde deli kuş gibi kaldı. üzülecek güç bile bulamadık o an. bütün duyguları aşırı yaşamamız şimdi bundan. biraz coğrafya biraz kader. yine de diyeceğiz son sözümüzü. savaş günlerinde gerçek, insanların en nefret ettiği şey olsa da sevgilim.

Süreya memur
Süreya bıçkın
Süreya şiir yazar
Süreya rakı sofrasında sızar
Süreya renkli
Süreya kiralık ev
Süreya lirik
Süreya müstehcen
Süreya pozcu
Süreya hatay restoran
Süreya kadın teni
Süreya uyumsuz
Süreya romantik
Süreya güvercin
Süreya bilecik
Süreya rakı
Süreya açık
Süreya darphane
Süreya doğrudan
Süreya sevda sözleri

Cansever esnaf
Cansever kırılgan
Cansever şiir bozar
Cansever fazla şiirden ölür
Cansever lacivert
Cansever otel odası
Cansever dramatik
Cansever naif
Cansever doğal
Cansever yakup meyhane
Cansever kadın sesi
Cansever umutsuz
Cansever tiyatral
Cansever muhabbet kuşu
Cansever bodrum
Cansever şarap
Cansever kapalı
Cansever kapalıçarşı
Cansever dolaylı
Cansever mendilimde kan sesleri

Cemal Süreya vs. Edip Cansever

Hazırlayan: İpek Bozkaya

Can Dünder

başverenler ile boşverenler

Bazısının başı, kesilmeden düşer yere; boyun eğmiştir.
Bazısı boyun eğmez; başını vursalar da...
Boynun üzerinde eğik duran başlar ile boynunu eğmedi diye
kesilen başlar arasında ayrışıyor insanlık...
Başverenler ile boşverenler arasında...
Boşverenler hayatta kalsa da, başverenler ayakta kalıyor.
Tarihi onlar yazıyor.

Halid Esad, 82 yaşında bir arkeolog...
Taniyanlar onu, "cana yakın, sıcakkanlı, muzip biri" diye
tanımlıyor.
Diğer Esad'ın aksine, Halid, dünyanın saygınlığını kazanmış bir
isim... Suriye arkeolojisine, ama özel olarak da Palmyra'ya bir ömür
adamış.

Palmyra, tek tanrılı dinler öncesinden, paganlardan başlayarak
her medeniyetin iz bıraktığı, eşsiz bir kültürel miras...

Esad, "Palmyra: Tarih, Abideler ve Müze"
kitabını 1982'de yazmış. Orayı turistler için bir
cazibe merkezi haline getirmiş. Restorasyon
çalışmalarını yapmış, yeni kazıların önünü açmış.
Fırçayla bir tarih kazmış.

"Çölün Geline" denilen Palmyra'ya çocuğu gibi
bakmış. 2 bin yıllık bu mirası, hepten gün ışığına
çıkarmış, bugünlere taşımış.

Sapsarı çölün ortasındaki bu altın vahayı,
böylece dünyanın gözbebeğine dönüştürmüş.

**Bu titizlikle, günümüze gelmiş "Çölün
Geline..."**

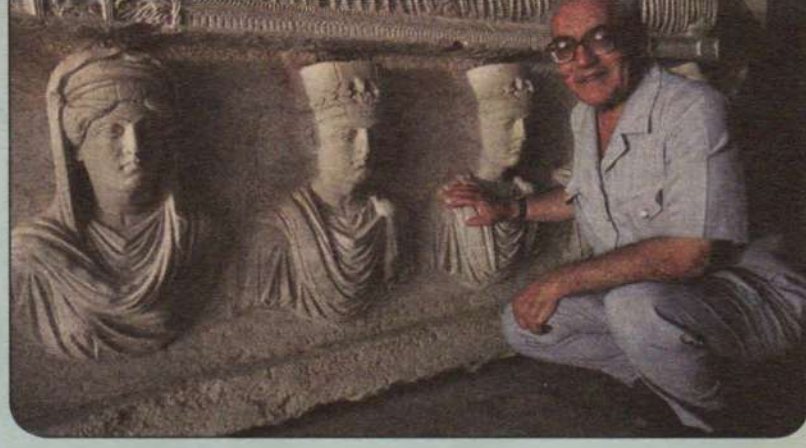
Ta ki barbarların istilasına kadar...

Geçen yıl mayısta IŞİD, Şam ile Der Zor arasında, stratejik bir
yerde bulunan Palmyra'yı ele geçirdi.

Tabii herkesin yüreği ağzına geldi. Çünkü IŞİD, daha önce
Irak'taki Hatra ve Nimrud antik kentlerini yerle bir etmiş, "put" kabul
ettiği anıtları bombalamıştı.

Şimdi "Çölün Geline"ni de katledecekleri kesindi.

Onlar gelmeden müzedeki birçok eser, Şam'a kaçırılmıştı.
Ancak en değerli kalıntılar, 1. ve 2. yüzyıldan kalma sütunlu yollar,

tapınaklar geride kalmıştı.

Barbarlar önce kaleye siyah bayrak çekti.

Müzeyi kilitleyip antik kenti hapishaneye çevirdiler.

Tiyatroya şeriat mahkemesi kurup infazlara başladılar.

Ardından kentin her yerine mayın ve bomba döşediler.

Gizli hazinenin peşindelerdi.

Halid Esad'ı sorguya çektiler.

Esad, işbirliği yapmayı reddetti.

Bunun üzerine 18 Ağustos'ta başı kesilerek öldürüldü.

Barbarlar onun başını, Palmyra'nın bir kolonuna astılar.

Ertesi gün de cesedini parçalara ayırıp antik kente dağıttılar.

Sonra sıra Palmyra'ya geldi.

Asırların emeğiyle, fırçalarla ortaya çıkarılmış bir tarih, bir gün
içinde bombalarla devrildi.

Tapınak, berhava edildi.

Palmyra, barbarlığa yenildi.

Halid Esad'ı ve yaklaşık 2 bin yıl ayakta kalabilmiş
Palmyra'yı düşündükçe, son 2 bin yılın en korkunç
devrinin bize nasip olduğunu düşünüyorum
ümitsizce...

Ama şu da var:

Palmyra, bu yıl mart ayında geri alındı. Enkaz
temizlendi; direnen yapılar onarıldı.

5 Mayıs'ta St. Petersburg Senfoni Orkestrası antik
kentte bir konser verdi. Bach çalındı. Halid Esad anıldı.

Dünyanın birçok müzesinde bayraklar Halid Esad
anısına yarıya indirildi. Parçalara ayrılmış vücuduna
inat, direnen ruhu, dünyaya dağıldı.

Evet, barbarlar var; çoğalıyorlar.

Lakin insanlık da direniyor.

"Çölün Geline", bu ağır tecavüzün ardından kumun altında kalan
medeniyetlerini korumaya çalışıyor.

82 yaşında bir idealist arkeolog, ömrünü verdiği bir insanlık
mirasının yok oluşunu görmektense, canından olmayı tercih ediyor.

Boşverenler, utançla eğiyor boynunu...

Tarihi, başverenler yazıyor.

Selam olsun onlara!

**Evet,
barbarlar var;
çoğalıyorlar.
Lakin
insanlık da
direniyor.**

nazım & vera

"Lanet olsun ne muazzam şey seni sevmek! Sen benim aşkım, sen benim kızım, sen benim yoldaşım, sen benim küçük annemsin. Canım, bir tanem, seni sevmeden önce dünyayı sevmesini bile bilmiyordum. Bu şehir güzelse senin yüzünden, bu elma tatlıysa senin yüzünden, bu insan akıllıysa senin yüzünden..."

Nazım'dan Vera'ya
Stokholm, 1959

Vera'dan büyük aşkına son bakış...

Haziran, 1963

"Nasılsın Tulyakova, ne alemlerdesin? Saman sarısı saçlar nasılsınız?"

Nâzım,
"Seni bir
gün Paris'e
götüreceğim.
Seine Nehri
kıyısındaki
Büyük Paris
Otel'i'nde
kalacağız"
sözü verdiği
Vera ile
Paris'te...

İlk kez
1955'te
karşılaştığı
Nâzım
Hikmet
ve Vera
Tulyakova
1959'da
evlendi.

Vera, Paris
seyahatlerini
"Nâzım'ı
arkadaşlarıyla
buluştuğu
zamanki
kadar
mutlu
görmemiştim"
diye anlatır.

2001 yılında
68 yaşında
hayatını
kaybeden
Vera
Tulyakova,
kızı Anna
Stepanova'nın
tabiriyle
"gözleri kör
edecek kadar
güzeldi."

Nâzım
Hikmet uzun
yıllarını
cezaevinde
geçirdiği
için boş
duvarlardan
hoşlanmaz.
Bu nedenle
evinin
duvarlarında
neredeyse
hiç boş yer
yoktur.

Nâzım
Hikmet'in
evinden...

İlber Ortaylı

türklerin avrupalı olma hayali

Türkiye'nin Avrupalı olma projesi bir hayalden ibarettir. Bu hayalle insanları oyalayanların, devlet kademesindeki yöneticilerin neredeyse tamamının gençlikleri boyunca Avrupa'ya, Avrupa Birliği'ne karşı çıkan adamlar olması ise, bu durumu oportünizmden çok şizofreniyle açıklamaktadır.

Devlet olarak Avrupa'yla temasımız Selçuklular devrinde başlar. Selçuklu İmparatorluğu döneminde İtalyan diplomatlar ve tüccarlarla yakın ilişkiler var. Zaten Avrupa'yla diplomatik ilişkilerimiz tarih boyunca hep ticari ilişkilerle birlikte yürümüştür. Birinci Dünya Savaşı'na kadar Avrupa ülkelerinin ortak hareket etmesini sağlayan ve adına Avrupa Uyum denenen sisteme karışmamız 1856 Paris Barış Konferansı'dır. Burada Rusya'ya karşı birtakım haklar elde ettik. Aynı zamanda da "Avrupa Uyum ve Birliği"nin üyesi olduk.

Birinci Dünya Savaşı, Osmanlı'nın yıkılıp Cumhuriyet'in ilan edilişi, İkinci Dünya Savaşı, ardından 1950'ler derken, 1963'deki Ankara sözleşmesi Türkiye'ye Avrupa yolunda heyecan veren bir vaat. ***Gel gör ki Avrupa Birliği aradan geçen 60 yılda Türkiye'yi içine almak isteyen, haklar veren, ortaklık vaat eden bir yapıdan çok soruşturma açan bir müfettiş haline dönüştü.***

Öğrenciler ve konferanslara katılan meraklı insanlar sürekli aynı soruyu soruyor: "Türkiye Avrupalı olabilir mi?" Bir kere Avrupalı olmak diye bir şey yoktur. Bu tarihi ve kültürel bir gelişim meselesidir. Türkiye'nin Avrupa'yla teması 8 asırlık bir olaydır. Osmanlı, tarihi boyunca Avrupa'yla zaten müessir bir ilişki düzeni içindedir. Burada önemli olan sizin nasıl bir Avrupalı olma hayaliniz olduğudur. Bu, Türkiye'nin sadece kültürel olarak değil, iktisadi olarak da bu kıtaya ne kadar uyumlu olabileceği meselesidir. 1960'lar Türkiye'si için böyle bir durumdan bahsedilemezdi elbette. Ancak şimdi şartlar değişti. Türkiye aradan geçen sürede büyük bir atılım yaptı. Bu arada Avrupa yerinde durakladı. Nüfusu azaldı. Dolayısıyla geline nokta işbirliği her iki tarafın da lehinedir. Ama görünen o ki; bu işbirliği hiçbir zaman bir birliğin eşit haklara sahip üyeleri olma sonucunu doğurmaya yetmeyecek. Türkiye'nin Avrupalı olma projesine dönecek olursak... Kimse

kusura bakmasın ama bu bir hayaldir. Bu hayalle insanları oyalamak da anlaşılır bir iş değildir. Samimi de değildir. Bütün gençliği boyunca Avrupa'ya, Avrupa Birliği'ne karşı çıkan adamlar bir anda Avrupacı oldular. Nasıl oldular anlamak, izah edebilmek mümkün değil. Burada bir oportünizm mi var yoksa şizofreni mi belli değil.

Neymiş efendim Avrupa'da Osmanlı'dan gelen bir Türk alerjisi varmış, bu yüzden Türkiye Avrupa Birliği'ne hiçbir zaman alınmayacakmış. Bunlar boş dedikodular! Her şeyi millete sorarsan bu senin de bu işe çok da gönüllü olmadığını gösterir. Avrupa Birliği'ne giren her ülkeyi millete mi sormuşlar da almışlar. İngiltere Başbakanı geçenlerde Türkiye'nin Avrupa Birliği üyeliği için şunları söylemiş: "1987'de başvurdular. Bugünkü ilerleme hızıyla AB'ye girmeleri en son tahminlere göre 3 bin yıl civarında olur muhtemelen." Bu birahane esprisidir. Bu hiç diplomatik bir üslup değildir. ***Yarı sarhoş bir adam söyler ancak bunu.***

Bunu söyleyene senin 3 bin yıllık tarihin var mı diye sorarlar. Ancak Türkiye'nin Avrupalı olma hayalinin, karşı tarafça ne kadar ciddiye alındığını göstermesi bakımından önemlidir. Bu tarz bir üslup ciddi ilişkilerde gerilim bile olsa söylenemez. Bir düşünün, İngiltere Başbakanı kafası dumanlı bir laubalilikle ağızdan çıkan sözleri Rusya için söyleyebilir mi? Türkiye hedeflerini, kurallarını beynelmilel kurumlara ihtiyaç duymadan, kendi başına belirleyebilecek tarihsel ve kültürel birikime sahip bir ülkedir. Yeter ki istensin! Kaldı ki beynelmilel kurumların ömrü tarih boyunca hep kısa olmuştur. NATO benden daha genç! Acaba biz pirifâni olarak 90-100 yaşını tamamlasak ortada NATO ya da Avrupa Birliği kalacak mı? Esasen üzerine konuşulması icap eden; Avrupa Birliği'ne Türkiye'nin ne zaman üye olacağı değil, birliğin bu haliyle daha ne kadar ömrünün kaldığıdır.

muhteşem ikili

Tam karşımda elinde kahvesiyle oturuyordu. Onu daha önce hiç tek başına görmemiştim. Tesadüf bu ya o gün ben de spora tek başıma gelmişim. Herkesin aniden işi çıkmıştı. Bu beklediğim fırsat olabilirdi. Hatta ta kendisiydi.

Spor salonunun en enerjik, tam formda, esprili, çekici üyesiydi. Ne tesadüf, arkadaşlarım da benim için benzer şeyler söylüyorlardı. Onunla muhteşem ikili olabilirdik. Kalabalık bir arkadaş grubuyla gelip, sürekli aynı sırayla kondisyon aletleriyle sporunu yapıp, spor sonrası lobide bir süre dinlenip yine arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Tıpkı benim gibi. Onunla tanışmak için doğru zamanın gelmesini bekliyordum ama etrafındaki arkadaşları bir an olsun yalnız bırakmıyorlardı. Aynı durum bende de vardı elbette.

Uzaktan uzaktan izlemek kalıyordu bana sadece. Onun salona gelişi, yüzündeki o gülümsemesi, enerjisi, her şeyiyle değerli ve dikkat çekiciydi. Bizim arkadaş grubu da onun gelişini bana haber vermek için, "Senin ortak geliyor" diyorlardı her seferinde. O muhteşem ikili olacağımız kızla bir şekilde tanışmalıydım. Böyle durumlarda ne yapacağını bilemeyen, çoğu zaman eli ayağına dolanan insanlar vardır. Saklamaya gerek yok. Ben onlardan biriyim. Yani biraz utangacım. Zaten bizim arkadaş grubu arasında da iş makaraya döndüğünden artık sadece uzaktan izlediğim birine dönüştü. Aslında böyle olmasından da pek rahatsız değildim.

Sonuçta oradaydı, benimle aynı salonda ve arada birbirimize ufaktan göz selamı bile veriyorduk.

Sonradan bir gün onu lobide tek başına gördüm. Elinde kahvesiyle oturuyordu. Onu daha önce hiç tek başına görmemiştim. Tesadüf bu ya o gün ben de spora tek başıma gelmişim. Herkesin aniden işi çıkmıştı. Bu beklediğim fırsat olabilirdi. Hatta ta kendisiydi. Önce oturduğum masadaki şekerliği alıp onun göremeyeceği bir yere koydum. Sonrasında onun masasına doğru hareketlenip, "Pardon,

benim masada kalmamış da senin şekerlerinden kullanabilir miyim?" dedim. "Elbette..." dedi. Şekerliği alıp, yerime döndüm. Ee, bu neydi şimdi? Sadece masasından şekerliği alıp geri gelmişim ama sohbeti devam ettirmek icap ediyordu. Elime onun masasından aldığım şekerliği alıp tekrar oraya doğru yöneldim. "Şekerliğini geri getirdim. Teşekkür ederim" dedim. Yine aynı sıcak gülümsemeye karşılık verdi. "Rica ederim. Ama ben 2si1arada içiyorum. 'Muhteşem İkili' yani..." dedi. İşte o an yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Ne diyeceğimi bilemedim. Ama esas ikinci bomba hiç beklemediğim yerden gelecekti. "Bu arada benim arkadaş grubum da seninle muhteşem bir ikili olacağımızı düşünüyor..." İnsan kilitlenip nasıl böyle kalırmış işte o an öğrendim. Ağzımdan anlaşılmayan birkaç kelime çıktı. Muhteşem ikili, kahve ve benzeri kelimelerinden oluşan bir cümle kurdum. Ama yüklemi nerede, öznesi ne, cümle nasıl bitti hiç hatırlamıyorum. Sadece bana gülümsediğini hatırlıyorum. Meğer o ve arkadaş grubu da bizi çok yakıştırıyorlarmış da benim her gün spor salonuna kaçta geldiğimi, kahvemi nasıl içtiğimi,

kaç saat spor yaptığımı izlemişler ve bu gün ikimizi yalnız bırakmak için anlaşmış ve spora gelmemişlerdi. Yani ikimiz hariç herkes her şeyin farkındaydı ve plan en ince ayrıntısına kadar hazırды. İşte o muhteşem ikili, 2si1arada

kahveleriyle o spor salonunun lobisinde baş başa kalmıştık. Birbirimize anlatacak ve konuşacak çok şeyimiz vardı. Öyle ya biz muhteşem ikiliydik ve artık beraberdik.

Vedat Özdemiroğlu

taht oyunlarında ne, ne değildir?

KIŞTEPESİ NEDİR?

Özünde bir hipster barı olarak açıldı. Yoğuşmalı sakallıların doluğu bir gün soğuktan çığlar dondu ve orası kaleye dönüştü. Kale dediğime bakma, Yabaniler'in gözünde AVM...

GECE NÖBETİ, SADECE GECE Mİ TUTULUR?

Hayır. Pustan dolayı günü gecesi, azmanı cücesi, goygoyu gıybeti, fuhuşu serveti birbirine karışmış ortam zaten. Gündüz vakti de rahat değilsin ki üst üste iki an, bir de geceyi düşün, işte o nöbet bu nöbet...

YABANİLER, KİME GÖRE VE NİÇİN YABANI?

Kahvaltıda sincap yiyorlar, var mı dahası? Yirmi yaş diş oyuklarında bir çift suna beslenir! Çok afedersin, ele geçirseler, çevirmen Eşek Herif'i çöp şiş yapacak fuynette canım bunlar...

SÖR DAVOS NEYİN PEŞİNDE?

Khaleesi'nin aşkıyla yanaroglu. Kolektif görselimizde, bilhassa esas oğlanın olmadığı sahnelerde mahallenin güzel kızına abayı yakan Yalçın Gülhan veya Salih Kırmızı hayaline denk gelir. Gayretkeş aşkıyla ejderhaları bile çileden çıkarmış, ejderhalardan biri gökyüzüne ateşle "DAHA DA GELMEM DAVOS'AI" yazmıştır...

EJDERHALARIN ANNESİ VAR, PEKİ TEYZESİ?

Söz konusu Ömercik değil, Sezerik değil, ejderhadan dem vuruluyor. Ejderha dediğin, dinazorun bile nostaljisi. Ejderhadan kasıt, kıvıl kıvıl enerji... Sülale olmaz yani, özel üretim, az sayıda. Komple çelik. Sinirleri diyor. Ağızdan alaz veriyor haylazlar. Anne burda sembolik. Manavın durduk yere, müşteri kadına "Anne" demesi gibi de...

EJDERLEEJDERHA ARASINDAKİ FARK NE?

Ünlem oluyor. "Sen ha! Vay ejder ha!" gibi. "Ben ha, neymişim böyle lan" da gibi. Düşün, o bile ondan öyle bahsetmiş.

LANNISTER'LAR NİÇİN BORÇLARINI DAİMA GERİ ÖDERLER?

Yedi Tanrı'dan korkmuyorsan, Harpiya'nın Oğulları'ndan utan be arkadaş. Bir sülalede, ilaç için hiç mi iyi bi huy bulunmasın? Apaşlık -serserilik- sızmalı uyanmalı sevimcilik bunlarda, çıyandan beten kral bunlarda, harabat ehlini hakir görmeler mi istersin, misafirin şarabına uğundurup bırakan zehir koymalar mı istersin, dilimize ŞEREFSİZ OĞULLARI diye çevirsen olur bunlar! En son Sör Gregor adlı zalımı icat etti sütsüz aile!

SÖR GREGOR, NE OLDUĞUNUN FARKINDA MI?

Anı yaşıyor pezevenk!

GECE NÖBETİNE SADAKAT VE HAYATINI ADAMA, HANGİ OLAYDAN YADİGAR?

Orada ancak gece yaşanır sabah oluyor da ondan gece çok daha

mühim. Üst üste iki gece toplu halde uyuyakalıp bi dinlenseler, belki de bu kadar hır gür olmayacak. Sadakata bu kadar sadıksan evlen, çoluk çocuğa karış be adam! Bak Sam'e! Aşkının peşinde, sıyrıldı kayıkçı kavgasından!

PEKİ HAKİKİ GECE NÖBETİNE ADANMIŞLAR KİMLER?

Eczacılar. Gerektiğinde nöbetçi olmak için te en baştan ant içiyolar. Ama tok karna içiyolar.

AKGEZENLER NEDİR?

O dönemin trolleri bunlar. Bilmeden etmeden yok etmek için saldırırlar. Hiç olmaz, adamın canını sıkırlar.

SAM, AKGEZEN'İ NASIL ÖLDÜRDÜ?

Cehapeli sahil bölgesine yavaş yavaş, ustalıkla çekti ve oralar hiç ak değil, beyaz oralar...

TÜM BU HADİSELER TAMAMEN KAFADAN MI UYDURULMUŞTUR?

Asla! Kesinlikle! Katiyen, şüphesiz!! Evet ne, hayır. Örneğin, taze cesedi tazılara verme Kapiçini Yerlileri'nden alınmış. "Winter is coming!" ("Kış Geliyor" - Eşek Herif) mesela, çok bilinen bir Eskimo şarkısından aynen alınmış. Ayrıca bu dizinin kendi bizzat kült, esin konusu. Ankara'ya yakın kaynaklara göre, Külliye'de en son R. Tayyip, Binali Yıldırım'a "ESKİ VE YENİ TÜRKİYELERE YEMİN EDERİM. SOFRAMD A ET VE SUYUN OLACAK! ONURUN ZEDELENDİĞİNDE KORUYUCUN OLACAĞIM" demiş. Daha n'aapsın bu dizi?!

KARA KALE NEDİR?

Orhan Pamuk kaosudur. Kara Kitap'la Beyaz Kale korsanda karışmış gibi. Bundan bir adım ötesi "Kırmızı Saçlı Maşumiyet ve Oğulları" yani. Kara Kale gerçekse, Beyaz Kitap nerede?

NİÇİN TÜM PİÇLERİN SOYADI SNOW?

Ne diyeydik, Piç mi diyeydik soyadlarına, hadsiz!

DUR DUR, SEN ŞİMDİ GÜNDEM BU DİZİYİ Mİ İZLİYÖ DEDİN DEMİN? DEMİN DEDİN?!

Dedim. Gene derim. Dizide geçiyo bak şu cümleler: "Bu saraydan en son ne zaman çıktın? Halkını tanımıyorsun. Senden tiksiniyorlar!" Dizide var da hayatta yok mu? Esasen bir şey bir diğerini izlemiyor, ikisi aynı. Paralel kainat gibi...

PARALEL DEMİŞKEN, "İNANÇ" TAM NEDİR Kİ NE?

"İnanç"lı sahneler Pennsylvania'da çekilmektedir. Allah'ın sopası yoktur. Ama Tanrılar 7 adet olunca birinden birinde bir zula olur, bir yerden bi lata çıkıverir. Ne demişler, "Cersei bil Cersei, Cersei bilmezsen, patlatırlar enseni!"

KIZIL KADININ NUMARASI NE?

Ölüyü diriltir...

SÖR ALLISER, SON SÖZ OLARAK "SAVAŞTIM, KAYBETTİM. ŞİMDİ İSTİRAHAT EDECEĞİM" DEMEKLE TAM NE KASTETMİŞTİR?

Sör olduğu için ölürken anlamlı söz söylemek, boynunun borcudur. Yoksa idam edilenlerden iki önceki, sör olmayan önemsiz adam "Karıma Yabanilerle savaşıırken öldüğümü yazın" diye John Snow'dan ricada bulunduydu ya. Esasen, son sıradaki gıcık çocuk de dahil, için için düşündükleri "Kızıl Kadın'ın tatlı bi zamanına denk gelsek, bizi de diriltir miyki" tınısıdır...

"KIŞ GELİYOR" DEYİP DURMAK İLKELLİK MİDİR?

Daha ilkeli var. "İlkeli" ancak bu şekilde cümle içinde geçebiliyor, bu arada. "Bu kış komünistler geliyor, yabaniler azıyor" deseler daha fena.

REEK NE HALE GELDİ LAN!

Soru değil bu, soru yok! Ha, Reek'in aktöründe sorun çıkarsa, bir ihtimal devreye Beyazıt Öztürk sokulacak!

YENİ SEZONDA ASTAPOR'UN İYİ SAHİPLERİ İLE YUNKAI'NIN BİLGE SAHİPLERİ KAPIŞIRSA NELER OLUR?

Astapor'un oyun kurucusu yok. Her sahip de iyi değil. Benim iyi dediğime sen Tipitip dersin, o Cinnah Abi der, öyle subjektif. Demirdoğumlular'dan iki transfer şart. Yunkai daha formda, yılların bilgeliği var. Ortalık sütlüman. Ve hatta sübliminal. Bilinçleraltında Yirmibin Timsah diyoruz buna. Yunkailer, kuzeye doğru yerin altından yürüyecek. Tabii Gurt'un da hissetmesi gerekir!

KAFANA GÖRE Mİ AÇIKLAMA YAPIYOSUN, Bİ SANİYE SEN?!

Tuz Tahtı'na yemin ederim ki mesnetsiz konuşuyorum...

"KÜÇÜK DE OLSA BİR EJDERHA İSTEDİM AMCAMDAN!" CÜMLESİNDE ÖZNE NE HALDEDİR?

Ferahfezadır. Leyla'dır. Leyla bir özne candır!

HODOR NE İSTİYOR?

Farkındalığı çoğaltarak, duyarlı bir tüketici kitlesi yaratmaya ve görünmeyeni görünür kılmaya çalışıyor. Şaka lan şaka, koca Hodor, insan kaynaklarında mı çalışıyor? Çelebi biri Hodor, güngörmüş adam.

BRİEN NASIL KADIN ÖYLE YANİ?

Altın gibi kalbi var. Ama eli ağır. Çeyizi de yoktur...

SANSA?

Arya vallaha da daha karizmatik.

"DÜNYANIN TARİHİ, ŞİK ODALARDA YAPILAN HARİKA SOHBETLERİN TARİHİDİR" LAFI KİME AİTTİR?

İlk duyuşta Güneri Civaoglu gibi gelse de, Tyrion'ın lafı, ilk o dedi...

EN GICIK OLDUĞUN FIGÜRAN PEKİ?

Khaleesi'yi görür görmez haset tufanına kapılan ve "Mavi gözlüler cadıdır, hemen öldürün" diyen kadın ve onaylayan yanındaki kadın...

YÜZSÜZ ADAM BUNDAN SONRA N'APACAK?

Aylık dergi çıkaracak. Mizah, kimya, simya, edebiyat, oşinografi ve dans. Adı da NO ONE olacak. Neyse daha fazla SPOILER vermeyim, kızyollaa!

TAHT KİMİN HAKKI?

Dişilerde Khaleesi'nin, erkeklerde Tyrion'un. İkisi beraber olursa gönüllerin koalisyonu olur. Bak Goffrey'e gene celallendim, yakınında Tyrion var lan, faydalansana!..

Özge Şen sigara

Size bir hikaye anlatmayacağım, hikaye anlatıcılarını sevmiyorum hayat. Bir sigaralık o andan bahsetmem gerekiyor yalnızca.

Nefes almaya çalışarak uyandım uykumdan, nerede olduğumu bilmeden. Burnum üşümüş onu fark ettim en önemsizden başlayarak ve zihnim uyandı ardından... "Yine dellendi bu kadın, böyle cart diye uyanılmaz ki şoka gireriz bir gün." Kısık gözlerimle karanlık odada seçebildiğim tüm gölgeleri incelemeye koyuldum... Yatağımda değilim, evet.

Odanın tadı tanıdık fakat benim değil. Yatağın dokusu tanıdık fakat kesinlikle benim değil. Karşı pencereden süzülen, sokakla ayın işbirliği olan ince ışık izinsizce vuruyor, beyaz yorganın altından sıyrılmış olan, en az yorgan kadar beyazımsı ve bizim olmayan yataktan firara kalkışmış olan bacağıma... Benim olmayan odaya baktıkça adresin farkına varıyorum ister istemez ve baş sola dönüyor ne göreceğinin bilincinde, usulca.

Yine mi?

Evet...

İşte henüz gidememiş olan gidici...

Arkamdaki yastığı dikleştirip dayıyorum sırtımı, benim olmayan yastığa. Başka çarem yok, sırtımı dayayabileceğim başka bir şey yok bu odada...

Pencereye bakıyorum tekrar, yanımda bizim olmayan odayı sevmemiş olan soru işaretleri birbirini çekiştirirken, şöyle bir dürtüyorum bir tanesini "sessiz olun" diye ve başım istemsizce sola dönüyor tekrar.

Görmeye çalışıyorum karanlığın izin verdiği kadarını...

Gidici, hiç de gidecek gibi değil bu haliyle...

Ya gitmezse!

Olmaz! Gitmesi lazım! Derhal ve telaşlanmadan çözmem lazım bu işi.

Gelişine bir problem çıkarmalıyım, aniden...

Hali hazırda elimde de kalmadı, kendi kendine gider dedim yanıldım...

Elden bir şey gelmez, yeni bir kötü karakter yaratılacak yine mecbur.

Neyse bunun da üstesinden gelirim...

Kalkıp gitsem mi veya bir sigara mı yaksam?

Belki de böylece oturup beklemeliyim, uyanıp neyi beklediğimi sorarsa "gidişini" derim açık açık, bilsin o da..

Çok karanlık değil mi bu oda?

Kalkıp şu perdeyi aralasam mı biraz?

Benim değil ki perde, ışığın gireceği oda veya vuracağı duvar; ellemesem daha iyi.

Kalkıp gitsem mi?

Belki de bir sigara yakmalıyım, sonuçta sigara benim.

İstemeye istemeye çevriliyor başım yine sola doğru, sol her şeyden habersiz, boğulmaya meyilli bir rem uykusunda...

Şöyle yastığını düzeltsem de boğulmasa mı?

Boğulabilir. Sol benim değil...

Hatta bir an önce gitmeli, görevini yerine getirmeli ama

boğulursa gitmiş sayılmaz.

Boğulmamalı...

Ne işim var benim bu karanlık odada, odanın karanlığı sızıyor içime belli ki, yorgandan fırlamış bacağımla bile o kadar beyaz değil artık. Kalkmalıyım bu benim olmayan yataktan bir an önce.

Dur bir dakika saçı düşmüş galiba alınına, almalıyım onu oradan yoksa ani bir kaşıntıyla uyanabilir ben kalkıp gitmeden, gerçi beni bu karanlık halimle görmesi iyi olurdu belki de.

Benim olmayan ince saç tutamına gidiyor en az saç tutamı kadar ince olan parmaklarım, kaldırıyor düşmüş olduğu geniş alandan tek hamlede.

Sol kıpırdanacak gibi, kıpırdanmadan önceki anlık ifadesi tanıyorum. Gözler açılıyor, parmaklarımın yorganın üzerine dönmesiyle üzerime doğru...

Kalkıp gitmek için çok geç artık...

Bir sigara mı yaksam?

Ne zaman gideceğini mi sorsam?

Ataol Behramoğlu

turgut uyar

Bir gece geç bir saatte, ben bir sokaktan, Veysel Öngören bir başka sokaktan, Turgut Uyar tam karşıda bir yerden sözleşmiş gibi aynı anda çıkarak, Bilgi Kitabevi'nin karşısında, o saatteki ıssız alanda karşılaşmamızı unutamam...

Bu yıl Gazimağusa Belediyesi'nin Dünya Şiir Günü kutlamalarının konuğu olarak gittiğim Kıbrıs'ta, Lefkoşa'nın ünlü Büyük Han'ındaki bir sahafta "Türkiyem" in ilk basımıyla karşılaştığımda çok eski bir sevgili dostla karşılaşmış gibi sevinmiştim.

Özensizce üst üste yığılmış binbir çeşit kitap arasında neredeyse kaybolup gitmiş bu minicik kitap orada sanki beni beklemekteydi...

1952 basımı Varlık yayını kitapçığı daha oracıkta okumaya koyuldum.

Kıbrıs'ta bulunduğum birkaç gün içinde, cebimde ya da çantamda taşıyarak ara sıra çıkarıp göz gezdirmeyi, okumayı sürdürdüm...

Kapağında, sayfalarında okşarcasına gezdirdim ellerimi...

Şimdi de, uzun yollar aşmış, kanatları azıcık kirlenmiş bir küçük kuş gibi duruyor masamda...

Küçük... Ama kocaman bir yürek çarpıyor içinde...

Sevgiyle, merakla, heyecanla, yaşama sevinciyle dolup taşan bir dev yürek...

1952'de yayınlandığına göre Turgut Uyar henüz 25 yaşında... 25 yaş!..

Böyle bir yaşta, "O Köy Yine Kendi Rüyasındadır", "Uzak Kaderler İçin" gibi şiirler, "Türkiyem" başta olmak üzere memleket şiirlerinin en güzelleri, "Bitmemiş Şiirler" dizisi gibi erotizmin, sevdanın en dokunaklı, en yalın, en insanca şiirleri nasıl yazılabilir?

Peki, şunca yıl sonra, bu sevgili kitapçıkta bu şiirleri bir kez daha, kimilerini belki ilk kez okumaktayken neden içim acıyor?

Neden dokunsalar ağlayacak gibiyim?

Turgut Uyar'daki bu olağanüstü yaşama sevinci beni neden yaralıyor, kederle dolduruyor içimi?

Nedeni çok açık...

Şiirimizin gelmiş geçmiş en büyük, en yetenekli şairleri arasında olduğu kuşku götürmez bu adam; okyanuslar doldurabilecek yaşama sevincini akıtacak, daha büyük alanlara taşıyacak yollar, kanallar, geçitler bulamadı...

Onca sevdalandığı, gönül verdiği Türkiye'sinin dar alanlarında sıkışıp kaldı...

Özel yaşamında da gönlünden geçirdiği yücelikteki sevdalara bence ulaşamadı...

Sonraki büyük şiirlerinden birindeki dizelerde tanımladığı kendisiydi büyük olasılıkla:

"Bir denizin yanında nedir ki bıyıklı, saçları dökülmüş bir adam / Kötü bir alışkanlıktan başka nedir bir adam..."

Ankara'da Kızılay Bulvarı üstündeki Selüloz ve Kâğıt Sanayii'ne ait, içinde beş altı masanın daha bulunduğu bürodaki masalardan birinde çalışmakta olan bu "küçük memur"un, hayranları genç şairler olarak kutsal bir yeri ziyarete gider gibi ziyaretine gittiğimiz

Turgut Uyar'ın; ülkenin en büyük şairlerinden biri olduğunun çalışma arkadaşları ne ölçüde farkındaydı?

Bir gece geç bir saatte, ben bir sokaktan, Veysel Öngören bir başka sokaktan, Turgut Uyar tam karşıda bir yerden sözleşmiş gibi aynı anda çıkarak, Bilgi Kitabevi'nin karşısında, o saatteki ıssız alanda karşılaşmamızı unutamam...

İçimizde en çok içkili olan anımsadığımca oydu. Kederle doluydu ve o günlerde yayınlanan bir şiirinden bir dizeyi sayıklar gibi tekrarlıyordu: **"Kanayan bir beyinim ben..."**

Kanayan bir beyin, kanayan bir yürekti...

En sevdiğim, en çok etkilendiğim, en çok saygı duyduğum bir şairim, ağabeyimdi...

Aylin Balboa

yazsam çıldıracaktım

Yazmanın pişmanlık duyma, kaçma, delirme, baş edememe, intihar gibi sorunlara yol açabileceği ortadayken insan niye yine de yazmak ister?

Belki de Sait, Faik'i öldürme çıldıracaktı. Belki öldürünce çıldırdı, çıldırınca yazdı. Bilemiyoruz. Esasen Habil'le Kabil arasında ne geçtiğini de bilemiyoruz. Yani belki de ilk taşı hiç günahı olmayan attı. Bu dünya başka bir dünyanın cehennemi mi yoksa cehennem başkaları mı? İçinde miyiz çemberin yoksa büsbütün dışında mı? Olmak ya da olmamak mı, olsun da olur olmasak da mı? Söylemenin tesirsizliği mi susmaya gönlün razı olmayışı mı? Bize bir dayanma noktası verseler yer yerinden oynar mı? Bilmediğimiz tek şey, hiçbir şey bilmediğimiz mi acaba? Mağrip mi yoksa makber mi ya Rab?

Hepsinden kuşkuluyuz. Yaşadıklarımızdan öğrendiğimiz bir şey olmadığı açık. Düşünüyoruz diye var olduğumuzu iddia etmek ise, şu çağda, en iyimser ifadeyle ahmaklık olur. Belki de o kapıdan, harbiden geometri bilmediğimiz için giremiyoruz. Belki o kapı artık orada değil. Belki o kapı yok. Kapıyla aramızda Platonik bir ilişki kurmanın lüzumu yok. Bu şekil konularda her türlü Aristocuyuz.

Gregor Samsa bir sabah bunaltıcı düşlerinden uyandığında kendini devcileyin bir aslan olarak bulsa, patronunu boynundan yakalasa, ne yapsa yaranamadığı babasını bir lokmada yutsa... Hemingway'in İhtiyar Balıkçısı, hikayenin sonunda aslanların değil böceklerin rüyasını görüyor olsa... Kaptan Ahab karaya çıkıp yel değirmenleriyle dövüşse, Don Kişot bir ispermeçet balinasının peşinde denizlerde sürüklense, biz Rocinante'ye binip dıgıdık dıgıdık gitsek...

Yazma meselesi acayip. Büyük eserleri yeniden inceliyorum da, bir taş yerinden oynasa ya da farklı bir biçimde yerleştirilse bambaşka şeyler okuyor olacaktık. İyi ya da kötü olacaktı demiyorum, başka olacaktı yani.

Yazdığı karakterle başı belaya girmiş yazarlar olduğunu hepimiz biliyoruz. Arthur Conan Doyle onlardan biri. **Sherlock Holmes'u kurgularken ona o kadar gerçek, o kadar ilginç özellikler katmıştı ki hayatı boyunca dedektif Holmes'un fanatik okurlarından paçayı kurtaramadı.** Doyle, esasen tarihi romanlar yazmak isteyen bir yazardı ve bu alanda eserler de verdi. Ancak hiçbirinin ünü Sherlock'unkine yaklaşmadı bile. Holmes'ü öldürmeye kalktığında başta annesi olmak üzere tüm okurlarından büyük tepki aldı ve bu cinayeti iki yıl daha ertelemek zorunda kaldı. Nihayet öldürdüğündeyse dedektifin fanatikleri tarafından gerçek bir katil muamelesi görüp büyük bir öfkeye maruz kaldı. **Doyle, "Holmes'a hiç bulaşmamış olsaydım edebiyat alanında daha önemli bir konumum olabilirdi."** demiş. Polisiye edebiyata yön veren ve ilk basımının üstünden neredeyse 130 yıl geçmesine rağmen hala tutkulu hayranları olan bir karakteri yazan yazarın, yazdığına pişman olması, neresinden baksak acıklı.

Pişmanlık mıdır bilemeyiz ama Çavdar Tarlasında Çocuklar kitabının büyük yankı uyandırmasının ardından Salinger'ın

kaçıp saklanması da edebiyat tarihinin gözde olaylarından biridir. Saklandıkça daha çok ilgi görmesi ise yazarın belası olmuştur. İnzivasının sebebi korku muydu, kontrol edemediği bir şöhretin basıncı mı? Belki de bunu anlamak için bahsi geçen kitapta Ernie'yi tariflerken seçtiği şu cümlelere daha dikkatli bakmalıyız:

"Ortalık oldukça sessizdi, çünkü bizim Ernie piyano çalıyordu. Herifin piyanoya oturması bile, Tanrı aşkına, kutsal bir şeydi sanki. Yani, hiç kimse onun kadar iyi çalamazdı. Piyanonun önünde kocaman lanet

bir ayna vardı, Ernie'nin suratına da iri bir spot lamba çevirmişlerdi, böylece o piyano çalarken suratını seyredebiliyordunuz, parmaklarını değil ama; o kocaman moruk suratını yalnızca. Yemin ederim, ben bir piyanist ya da aktör filan olsaydım ve bu sersemlemeler de benim olağanüstü biri olduğumu düşünselerdi, bu durumdan nefret ederdim. Beni alkışlamalarını bile istemezdim. Ben piyanist olsaydım, gider bir kenefe kapanır, öyle çalardım."

Yazmanın pişmanlık duyma, kaçma, delirme, baş edememe, intihar gibi sorunlara yol açabileceği ortadayken insan niye yine de yazmak ister? En iyi bildiğimiz gerekçe Sait Faik'in "Yazmasam çıldıracaktım." sözü olmalı. Isaac Asimov da benzer bir yanıt veriyor: "Hangi nedenle nefes alıyorsam o nedenle yazıyorum, çünkü eğer bunu yapmazsam ölürüm." Balzac "Zengin ve ünlü olmak için" yazdığını söylerken, Carlos Fuentes "Çünkü bu, yapmayı bildiğim ender şeylerden biri." der. Umberto Eco "Çocuklarım büyümüşü ve artık kime hikaye anlatacağımı bilemiyordum." gibi tatlı bir cevap verirken Italo Calvino daha önce yazdıklarından hiçbir zaman hoşnut olmadığını, sürekli bir düzeltme ihtiyacıyla yazdığını söylüyor. Lawrence Durrell'in cevabı da kısa ve açıklayıcı: "Kendimi kollamak için." Elbette bu tip sorular yazarlar üzerinde gözüne far tutulmuş tavşan etkisi yarattığı için cevaplar aslında o anda söyledikleri gibi olmayabilir ya da zamanla sebepler değişebilir. Benim en sevdiğim cevapsa William Faulkner'inki. Efsane midir bilinmez ama kendisine bu soru yöneltildiğinde "At almak için paraya ihtiyacım vardı." demiş. Bana mantıklı geldi. At almayı mantıklı buluyorum.

Bir de sipariş üzerine yazma meselesi var ki bu meslekle ilgili en can sıkıcı şey bu olsa gerek. Bir gün Kurt Vonnegut'tan, çitlerin üzerinden atlayıp kaçan bir yarış atıyla ilgili hikaye yazmasını istemişler. Bütün öğleden sonrasını masa başında geçirip saatlerce daktilosunun başında bekledikten sonra şöyle yazmış: "At, s.ktiğimin çitlerinin üstünden atlayıp kaçmış işte." Daha güzel ifade edilemezdi.

Konu uzun ve fazla çatallı. Daha ilk cümlesiyle okuru sarmalayan romanlardan da bahsetmek istiyordum aslında ama yer kalmadı. Yalnız şu kadarını belirtmek zorundayım:

Başını, fırtına yüklü Kuzey Doğu Denizi'nden bir mil kadar yükseğe kaldıran tek bir dağdan oluşmuş Gont Adası, büyücülerle ünlüdür. Ve siz de çok iyi bilirsiniz ki Toros dağlarının etekleri ta Akdeniz'den başlar.

Cem Davran

melekler ve kumarbazlar

Sert bir taşra filmi diye tarif edilen masaldan çok daha sert ve acımasız bir takvimdeyiz kuşkusuz. Herkes bağırıyor, vuruyor, öldürüyor, yok ediyor.

Haklıydı Ertekin, yalnızlıkları benzeyen insanlar uzun yolda birbirini kaybetmiyor. Popüler bombardımanın ortasında, canını kurtarmaya çalışan küçük bir çocuk gibi koştururken karşılaştım bu masalla. Pırlanta gönüllü bir sinema aşığı, hoca, usta, çirak kıvamında demlenmiş, kitaplar yazmış, kitaplar okumuş, ilk filmi adımlayan güzel adam Ertekin Akpınar. Sayfalar elime geçtiğinde koyu bir merak kapladı yüreğimi. Yaşananlar gerçek, karakterler gerçek, sessizlikler, çığlıklar gerçek, melekler, kumarbazlar, hepimiz gerçeğiz. Öyle mi acaba? Cevap yine hikâyede, "belki de öyle."

Kaybedenlerin dile geldiği, deprem travmalarını sır gibi saklayan insanlarla dolu, çarpıcı, sert bir taşra öyküsü diye tanımladı bir dostum izlediği filmi. Oysa ben asil bir masumiyet öyküsü görüyordum etrafımda. Çark Caddesi'nde çekim yaparken bir çocuk bağırdı yanımdaki gerçek karaktere; "Selami Abi, hayatını film yapıyorlarmış, doğru mu?" "Evet ama asil taraflarını." Şehsuvar'ın dünyasıydı payıma düşen ve merakım hâlâ taptazeydi. İlk karşılaşmada soruverdim Ertekin'e, neden ben? Hiç düşünmeden yanıtladı, yüzündeki hüzne talibim. Bir daha bu konuyu konuşmadık.

Hikâyenin gerçek kadın karakteri, gizlice dünyanın bir ucundan gelip gala gecesi filmi izliyor ve yine gizlice kaçıyor kendi yaşadıklarından. Hiçbirimizle tanışmak istemiyor, buralarda durmak istemiyor, nişanlısının kardeşi tarafından tecavüze uğramış gençliğini sinema salonuna emanet edip gidiyor. Sonra öğrendik ve üzüldük elbette. Yine de anladık, hak verdik. Hiçbir film hayat kadar adaletsiz olamazdı. Ertekin'in masalı izleyiciyle buluştu ve hâlâ internet köşelerinde soluk almakta. Oyuncular, set çalışanları, herkes hayatına döndü, yeni hikâyelerle buluştu. Olması gerektiği gibi, rol kişileri sonsuzluktan el sallıyor artık yepyeni meraklara.

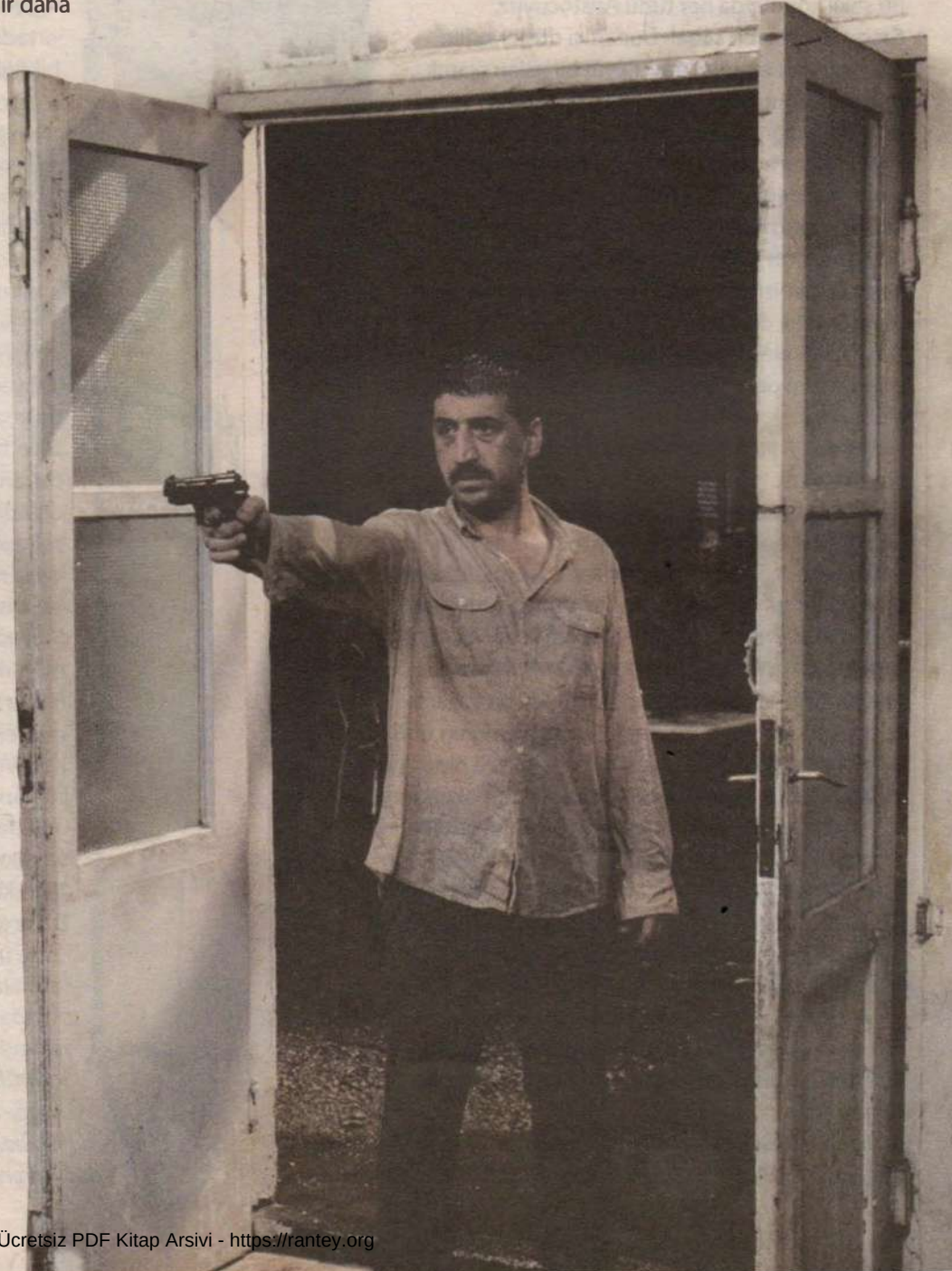
Hatıraların rengini kesinlikle zaman belirliyor. Yaşarken kendimiz kadar oluyor, kendimiz kadar mavi, belki de siyah, pembe, gri, kendimiz kadar parlak ve limoni. Ne yaşandıysa, gerçek rengini yıllar sonra buluyor ve sonra hep öyle kalıyor. Tıpkı bugün yaşananlar gibi. Sert bir taşra filmi diye tarif edilen masaldan çok daha sert ve acımasız bir takvimdeyiz kuşkusuz. Herkes bağırıyor, vuruyor, öldürüyor, yok ediyor. Haklı olmanın peşinde milyonlarca şahsiyet, ne dinliyor ne görüyor, sadece vahşi bir oburluğun pençesinde karnını doyuruyor. Herkes herkesin hayatını kemiriyor. Bildiğiniz gibi esasen, dünya can çekişiyor. İşte bugünlerin gerçek rengini hiç kimse bilmiyor. Zaman geçecek ve görebilenler görececek şimdilik sepya görünümlü bu fotoğraf sonunda nasıl bir renge bürünecek?

İçinde bulunduğu bir filminden söz etmek intihar gibi bir şey aslında. Ancak yıllar sonra birkaç cümle kurabiliyor insan, o da uzaktan akraba kıvamında. Mesela hemen

sonrasında "Bir Ses Böler Geceyi" ya da şimdilerde "Ve Panayır Köyden Gider" yolculukları var soframda ama dillendirmek ne mümkün zamanın izni olmadan.

Ömer Kavur yalnızlığı diye bir yalnızlık keşfettim hayatımda epeyce zaman önce. Belki de buydu Ertekin ve düşlerindeki yolcularla benzeyen yalnızlığımız. Hayattan işkillenmek, vicdan saatinin tik taklarını yüreğinde hissetmek ya da hiçbiri. Filmin sonuna gerçek kişileri anlatan, gösteren bir şeyler neden koymadın dedim Ertekin'e. O asil ruhları yeteri kadar rahatsız ettim daha fazlasını yapamam dedi. Bunu da bir daha konuşmadık.

Melekler ve Kumarbazlar dolu etraf dikkatli bakarsanız. Bir Ahmet Kaya şarkısı çalıyor yine kahvehane radyosunda: "İçimde ölen biri var." Yalnızlığınız kadar belki de renginiz ve belki de Suren Asaduryan eşlik ediyor acılarınıza. Siz onu duduk sesi sanıyorsunuz, oysa o size kim olduğunuzu söylüyor. Salonun ışıkları yanıyor, perdede soluk bir yazı belirliyor: **"Kazananlar sonsuza kadar kazanmış olamazlar."**

smart Kafası

hızlı olmak değil akıllı olmak kurtarır

İstanbul'da cuma trafiğini bilir misiniz? Namını hak eden bir yoğunluktur. İşte böyle bir cuma öğleden sonrası 4 arkadaş ani bir kararla akşam eğlenmeye karar verdiler...

Uzunca süredir kendilerini işe güce vermişlerdi. Kafalarını dışarı uzatacak vakitleri yoktu. Ama böyle zamansız kaçamaklar yapmak her durumda insanı rahatlatırdı. Ya da kendilerini böyle kandırıyorlardı. Bu cuma akşamını masa başında çalışarak geçirmeyeceklerdi. Hemen Harbiye Açık Hava'da kimin konseri olduğuna baktılar. Tam da stres atmak, huzur dolmak için uygun bir konser buldular.

Elbette henüz onları yolda bekleyen sürprizlerden habersizlerdi. Eylül ve Mete kendi arabalarına atlayıp önce davrandılar. Biraz erken gidip civarda bir şeyler atıştırmak, ondan sonra konsere girmek gibi bir planları vardı. **İstanbul, plan yapan insanları hayal kırıklığına uğratmaya bayılırdı. Yani İstanbul'un da bir planı vardı.** Ofisin garajındaki arabalarına atlayıp gaza bastılar. Çıkış kapısının kenarında kahvelerini yudumlayan Eylem'le Ulaş'ı gördüler. "Biz erken çıkıyoruz. Biraz takılacağız. Akşam Harbiye'de görüşürüz" deyip gittiler. Kocaman bir arabaları vardı. Eylem'le Ulaş da kahvelerini bitirip yola çıkmaya karar verdiler. Onların da smart'ı vardı. Dedik ama bir daha hatırlatalım, İstanbul'un her ikisi için, hatta cuma akşamı işten evine, arkadaşlarıyla görüşmeye, maç izlemeye giden herkes için planları vardı. Pendik'ten Kartal'a doğru gelirken trafik yavaş yavaş tıkanmaya başladı. Önden çıkan Eylül ve Mete de daha henüz Maltepe civarındalardı. Önlerinde gitmeleri gereken uzunca bir yol onları bekliyordu. **Bir smart sahibi olmak zaten şehirde bir adım önde olmak, akıllı çözümlerden yararlanmaktır ama yetişmek zorunda olduğun bir yer varsa işte esas o zaman bir smart sahibi olmak farkı yaratandı.** Hemen navigasyon yardımıyla yeni bir rota çizildi. Minibüs yolu ve D-100'ü paralel kesen caddelerden, ara sokaklardan gideceklerdi. Bu sırada önlerindeki ikili de çoktan güzergâhlarından umudu kesip alternatif yollar aramaya başlamışlardı. Kısa bir süre sonra ara sokaklardan birinde dikiz aynasında görünen Eylül ve Mete'ydi işte. Ulaş, dar sokaklardan birindeki çöp kamyonunun bıraktığı küçücük boşluktan kolayca sıyrıldı. Sonra çalışma nedeniyle yarısı kapatılan

yoldan dönüp, daha dar bir ara sokağa attı kendini. Dikiz aynasına baktığında artık kimseyi göremiyordu. Sebebinin kısa süre sonra çalan telefonla öğrendiler. **"Yolda kaldık. Bu çöp kamyonu, yol çalışması derken yerimizden kıpırdamıyoruz. Bizi de bekleyin. Sizinle geleceğiz!"**

Zaman hızla akıyordu. Trafik giderek artıyordu. Şimdi bir de bu yoğunlukta, iki tarafı da park halinde araçlarla dolu ara sokakta bir park yeri bulmaları gerekiyordu. Çünkü Eylül ve Mete'yi bekleyeceklerdi. **Ama smart için park yeri bulmak da hiç mesele değildi. Bir park dubasıyla sedan bir arabanın arasındaki boşluğa tak diye attı kendini Ulaş.** 15 dakikalık bir bekleyiş sonrası beklenen çift de geldi. Ofisten çıkarken yüzlerine yerleşen o neşeden eser yoktu. Neyse ki smart 4 kişilikti. En azından sığabilecekleri ve önlerindeki tüm zorlukları aşabilecekleri bir otomobildediler artık. Zaten bunu fark etmeleri de çok uzun sürmedi. **3 sokak sonra bir yol çalışması, 2 sokak sonra bir hafriyat kamyonu, bir kepçe, sonra bir yol çalışması daha derken smart bana mısın demeden daracık yollardan, küçücük alanlardan kolay manevralarla ilerliyordu.**

Zaman da ilerliyordu. Konsere 45 dakika kalmıştı. Köprüyü geçtiler. Beşiktaş üzerinden Harbiye'ye vardıklarında artık dakikalar kalmıştı. **Mete, eski alışkanlıktan olsa gerek, "Ulaş sen bizi şurada indir, gidip bilet alalım. O arada sen de park yeri bulur yanımıza..." cümlesini bitiremedi. Çünkü smart'ın sesi sustu. Anahtar kontakta çıktı. Ulaş arabayı park etmişti.** Dört arkadaş gülererek çıktı arabadan. Mete, "Ulaş, bu smart'lar kaç paraydı?" diye sordu. "Senin o koca oğlanı satıp, iki tane smart alabilirsin" dedi Ulaş. "Peki, dönüşte de taksitle dönmek yerine sizle gelebilir miyiz?" diye sordu Mete, büyük bir hevesle. Ulaş arkadaşını elbette kırmazdı. "Direksiyona senin geçmene bile izin verebilirim. Madem smart almaya karar verdin. Şimdiden ne kadar akıllı olduğuna alışsan iyi edersin. Tadını çıkar dostum" dedi. Akşam güzel başlamıştı. Gece güzel bitecekti. Daha ne isterlerdi ki...

kazım'dan gönül'e

16.12.2001
15.50

Canım aşkım, meleğim, bebeğim, her şeyim... Birazdan yola çıkarım herhalde.

İstanbul'a geldiğinde sanki ben de burada, yanımdaymışım gibi hayatını devam ettir bebeğim. Çünkü ben zaten hep senin yanımdayım aşkım, her saniye aklımda ve kalbimde olduğunu aklımdan hiç çıkarma.

Benim güzel bebeğim, sen yanımda yokken içimde ve beynimde kocaman bir sen taşıyorum, yüzün hep güzel, tatlı, melek gibi yüzün sanki dudaklarımın önünde öpmeye, sevmeye hazır şekilde duruyor ve ben seni senden uzak durmadan öpüyorum bebeğim.

Zalim gurbet, zalim ayrılık! Seni benden uzaklaştırmak şöyle dursun, sana olan aşkıma çok daha fazla büyütüyor, sana olan özlemim beni daha fazla senin ve benim için, bizim için bir şeyler yapmaya itiyor, sana ulaşma arzusu geçirdiğim zamanları hüznü ama dirençli yapıyor sevgilim. Ama biliyorsun ki benim iyi olmamın, bütün bu söylediklerimin gerçekleşebilmesi için bir koşul var; senin buralarda kendine iyi bakman, moralini yüksek tutman, hastalanmaman, yemek yemen, sinirlenmemen, sakın olman vs. değil mi bebeğim?

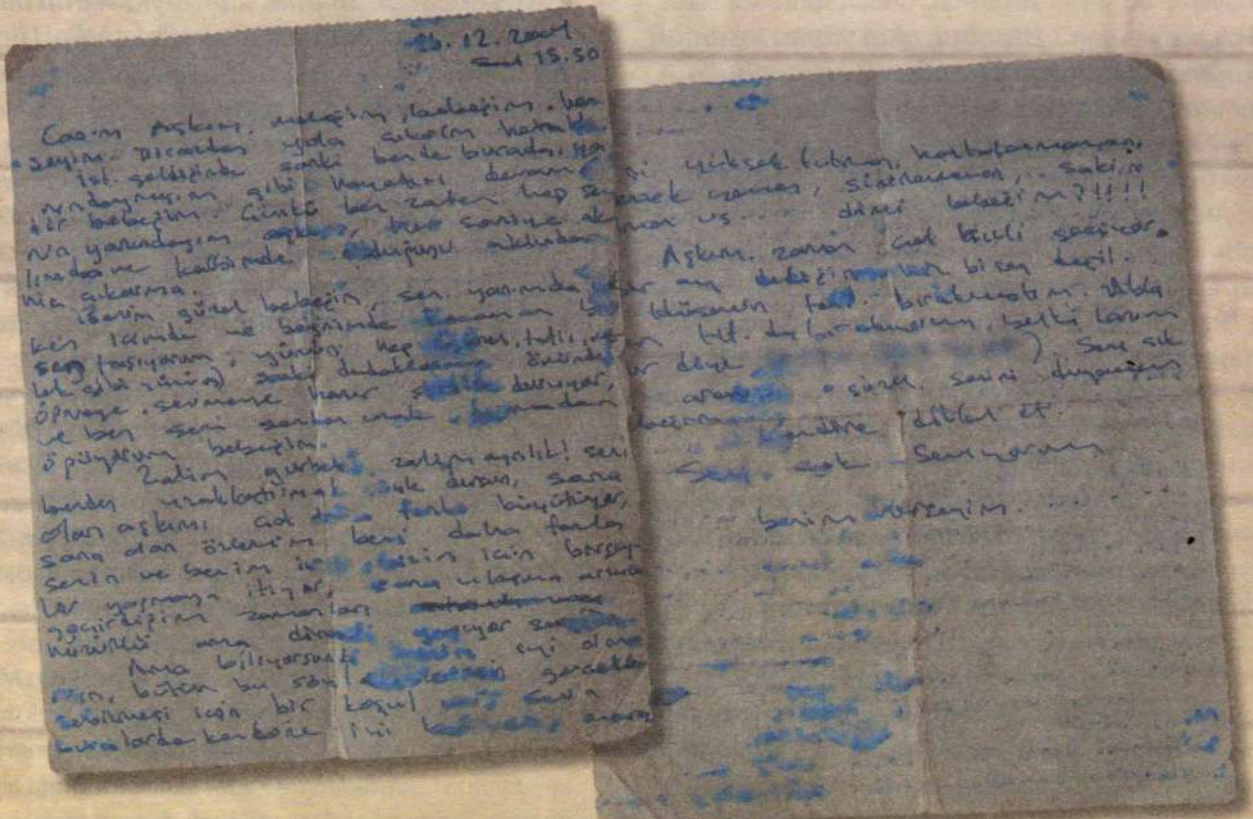
Aşkım, zaman çok hızlı geçiyor. Bir ay dediğin hiçbir şey değil.

Hüseyin tlf. bırakmıştım. Ablamın tlf. da bırakıyorum, belki lazım olur diye... Seni sık sık arayıp, o güzel sesini duyacağım bebeğim...

Kendine dikkat et.

Seni çok seviyorum benim her şeyim...

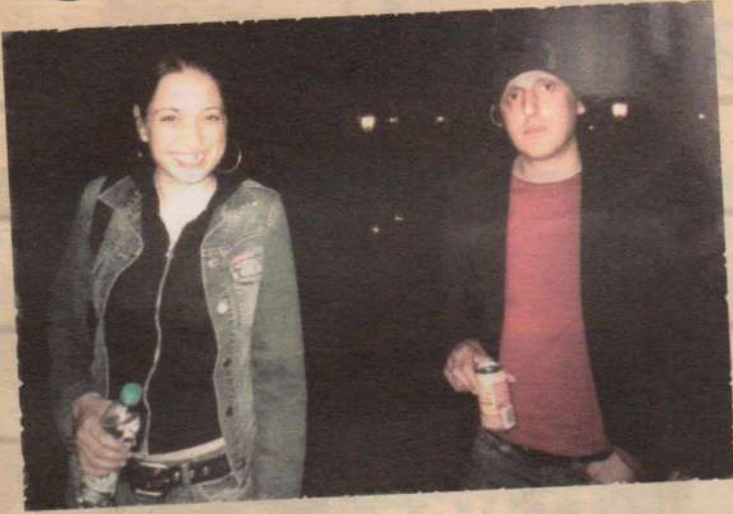
*Kazım Koyuncu'nun nişanlısı Gönül'e son mektubu...

Umay Umay

gönül

hepimiz genç miydik,, müziğin arkasına karalanmış istekler miydi hayallerimiz? yoksa o fotoğraf karesinde hiç olmamış mıydık..?

son ve vazgeçilmez bölümü arıyorum. şarkının bam telinden sonra... sarkmış uzun saçlarını geriye doğru atarken. anıların tazeliğinde duran tek bir anı arıyorum. tophanenin yokuşunda ağır aksak sürüklenirken, kapılar kapılar kapılar vardı duvar olmuş. o ayak sesini hatırlatacak bir fotoğraf düşüyordu kadraja. böyle garip hissetmekte nasıl bi mana olabilir ki. nereye saklamış olabilirsin? gidişinin arkasından herkes çılgınca saldırırken şarkılarına. o gülen gözleriyle herkese sarılan çocuğa. senin aşkına bi omuz, bi dirsek atarken. nereye saklamış olabilirsin kazım. öyle kimsesiz kalmamalıydık.

..son bakışını nereye saklamış olabilirsin? sevgili aşkın gönül'de duran şarkıda mı? hiç gitmeyecektin. bu yolculuk hiç konuşulmamıştı. ağlarken ve susarken ve gülerken. gönül bunu hiç konuşturmadı. bordo kadife miydi o koltuklar. kışın sıcak, yazın korkunç sıcak.. O balkon gerçek miydi? sevgilin senden kalan fanilaya sarılmış sessiz ağlarken ondan hiç bahsedilmedi. kendini oradan oraya savuran o fedakar-tutkulu-aşık kızdan kimse bahsetmedi. O sızıyı kimse duymadı. senin gidişin kadar gerçek olduğu için mi? yüzlerin arasında eriyen gözlerini kimse anımsamak istemedi mi?

yazdığın mektubu tutuyor elinde. elini tutmak için çok geç artık. **hala şarkılar ve umutlu sözcükler var ama onu söyleyen adam gitti.**

her gün yeni kaybın soğukluğunu hissediyor. her gün kaybediyor seni. asla bir daha kendi olamayacak gibi. hiç iyileşmeyecek yaraya sahip oldu. her yerinden kırılan kalbinden bir parça düştü. bilen bildi ama aşktan bahsetmek kimsenin işine gelmedi. gönül'ün içindeki ateşe kimse su dökmedi.

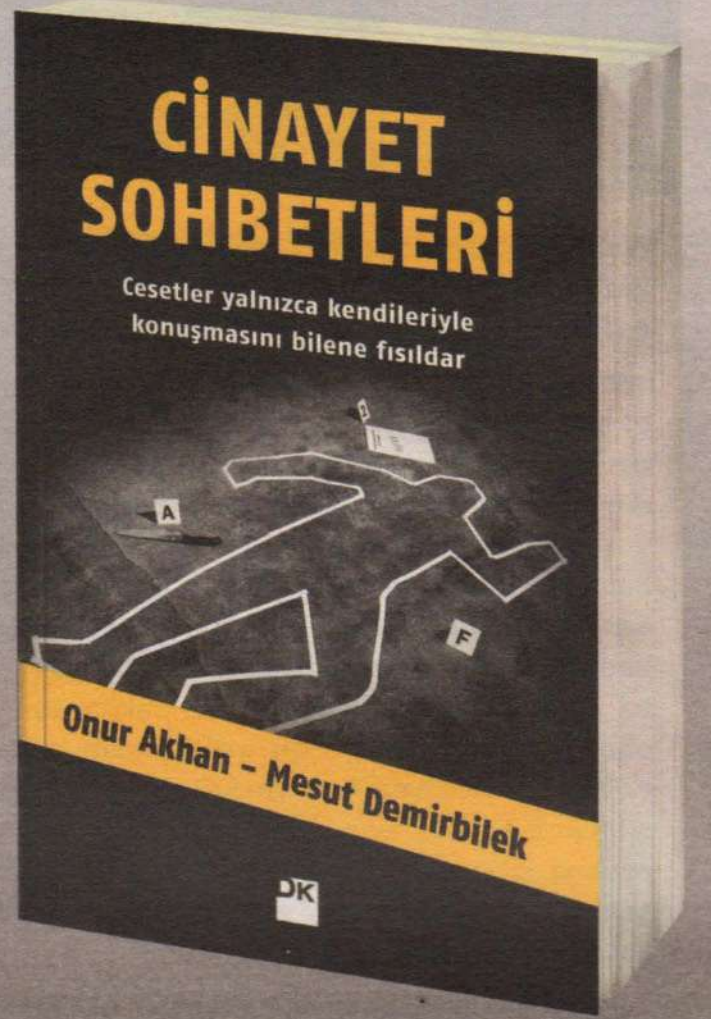
kapılar dizilmiş yokuş aşağı koşar adım kendiliğinden ilerliyor kazım. senin evinin altından. herkes biraz sen oldu, herkes biraz büyüdü. kayıplar kayıp. kendini başkasının gözyaşlarıyla var edenler baş aşağı duran karadeliklerde. ama aşkın aynı yerde duruyor. hiç unutmamak için verdiği sözüyle; kendini dağıtmadan dua eder gibi. elinde fotoğraflar, mürekkebi dağılmış bir mektup. hastane koridorlarında elmas gibi parlıyor gözyaşları. **ben onu unutmam sen de onun sana son bakışını unutma.** son nefesine kadar hayatta kalacağına inandı, inat etti.

sen gittikten sonra bozcaada'da buluştuk. deniz kenarındaki taşları seyrettik. denizin içindekileri görececek gücümüz yoktu. gönül eline küçük bir taş alıp fırlatmak istedi. **bir dilek tut dedim. eli havada kaldı.** "dileğim yok" deyip taşı yere koydu. bir daha herhangi bir şey için dilek tutabildi mi bilmiyorum.

çok gençti deyip susuyor birileri. hep konuşmalı, kulaklar patlayana kadar. solmayan bir fotoğraf, hiç bitmeyen bir melodi gibi. yeri geldikçe hep çocuk, hep aşık, hep asil kalanları hatırlamalı. her kaybın, her şiirin onu koruyan bi ruhu olmalı. seninle hep konuştuğumuz gibi; bilip de susanlardan hiç olmadım. hep aşka baktım, aşktan olana. gönül dayanıyor bazen. bazen de harlayıp yakıp yıkıyor bedenini. yürüdüğü kentleri, insanları, fotoğrafları. kapılar kapılar iniyor şehrin altına. ve üstüne yerleşiyor senin mahcup cumartesi gürültün.

arkadaki odadan bağırışını duyuyorum gönül'e; aşkııııııı, çok zor durumdayım.

Cinayet Sohbetleri serisinin
ilk kitabında “cesetler” konuşuyordu.
Şimdi sıra katillerde...

Alper Canıgüz

her yalanın bir zamanı, benim dermanım yok

Adam varlığını sürdürebilmek için bir şeyleri anlamak, dönüştürmek ve neticesinde bir ürün ortaya koymak zorunda. Halbuki bizim pek öyle bir derdimiz yok, çünkü buna gerek yok!

Televizyonda biri solcu, diğeri milliyetçi iki tartışmacı, "hiçbir siyasi görüşü olmadığını" belirten bir moderatörün yönetiminde tartışıyor. Solcu tartışmacı vaktiyle üretilmiş ve yaygın biçimde kullanılmış "kan" eksenli bir milliyetçi söylemi masaya getiriyor, eleştiriyor. Milliyetçi tartışmacı, artık çok kalın kafalı bazı ırkçılar dışında herkes tarafından gülünç addedilecek bu iddianın saçmalığını kabul ediyor ve şu minvalde bir eklemede bulunuyor: "O dönemin koşullarında bu topraklarda bir millet yaratmak için buna benzer bir söylem gerekliydi." Diğer ikisi de derhal buna hak ve onay veriyorlar; konu kapanıyor. Ne güzel! Dönemin koşulları, bazı yalanları haklı ve doğru çıkarıyor.

Gerçek, bu topraklarda en hızlı gözden çıkarılan şey ve herkes bunun böyle olması gerektiğinde mutabık. Tabii şu sorular hâlâ bir yanıt bekliyor: O yalanın üstüne kurulmuş "şimdi" çok mu matah bir şey? Öyle ise neden durmadan şikayet edip duruyorsunuz? Bazı koşullar, bazı yalanları haklı gösteriyorsa, şu anki koşullarda hangi yalanlara ihtiyaç duyduğumuzu nasıl belirleyeceğiz? Bir yalanı ahlaken ve siyaseten onaylayabiliyorsak, bizim sözümüzün geçerliliğini belirleyecek ölçüt nedir? Kalabalıklar nezdinde daha kabullenilebilir bir yalan olması mı? Bu, gerçek denen şey niye bize bu kadar düşman? Yoksa biz mi gerçeklere düşmanız?

Kafamda bunlar dönerken, bilmem nedendir, aklıma düşüveren bir hikayeyi paylaşayım sizinle. 28 Ocak 1986 tarihinde uzay mekiği Challenger, kalkışından 73 saniye sonra yedi mürettebatıyla birlikte infilak eder ve dünya havacılık tarihinin en trajik kazalarından biri meydana gelmiş olur. Kazanın nedenini bulmak üzere kurulan Rogers Komisyonu'na davet edilen bilim insanları arasında dünyaca ünlü, Nobel Fizik Ödülü sahibi Richard Feynman da bulunmaktadır. Soruşturmalar sırasında, yetkililerin doğrudan yalan söylememekle birlikte komisyonla işbirliğine pek de gönüllü olmadığı fark edilir. Temelde, herkes yüz milyonda birlerle ifade edilebilecek bir kötü olasılığın maalesef gerçekleştiği konusunda hemfikir. Bu yaklaşım Feynman'ı pek tatmin etmez. Onun geliştirdiği dahiyan bir "sorgulama algoritmasıyla" araştırmaya devam edilir ve neticede kazaya, yakıt tankında kullanılan küçücük bir halkanın sebep olduğu ortaya çıkartılır. Feynman'ın, komisyon

raporunun sonuç bölümündeki ifadesi son derece çarpıcıdır: **"Başarılı bir teknoloji için öncelik taşıması gereken şey halkla ilişkiler değil, gerçeklerdir. Çünkü doğayı aldatamazsınız."**

Tabii hayatla kurduğu ilişkinin gücünü, rasyonel düşünce üzerinden tanımlamış toplumlarda gerçeğin böyle bir etkisi olabiliyor. Adam varlığını sürdürebilmek için bir şeyleri anlamak, dönüştürmek ve neticesinde bir ürün ortaya koymak zorunda. Halbuki bizim pek öyle bir derdimiz yok, çünkü buna gerek yok! Şöyle bir düşününce, hayatımızı idame ettirmek için elzem gördüğümüz şeyler arasında ithal olmayan herhangi bir şey bulmakta epeyi zorlanırsınız. Fakat mesele şu ki, bunlara sahibiz işte. Yani bizim üretmemiz gerekmiyor; birileri bunları yapıyor ve bize satıyor. Biz de büyük bir zevkle kullanıyoruz. Herkes bir şekilde payına düşeni alıyor. Taksitle kendinize güzel bir otomobil ya da en gelişmiş cep telefonunu da alabilirsiniz, haliniz vaktiniz yerindeyse, kışınızda kıl döndüğünde Amerika'ya gidip ameliyat da olabilirsiniz.

Biz niye gerçeklerle vakit kaybedelim ki; daha dünyayı fethedeceğiz. Gerçeğin sorumluluğunu almaya hiç gerek duymadan, yetki sahibi olmanızın önünde bir engel yoktur. Netice itibarıyla, doğayı aldatamayabilirsiniz ama insanları ve kendinizi gayet güzel aldatabilirsiniz. Bu düşünce dizgesi bana şunu gösteriyor: Her şeyin suçlusu Batı'dır!

Bakın, Challenger örneğinde görüldüğü üzere, bu tür kazaların uzay araştırmalarının fitratında bulunduğunu kabul edip, hiçbir şey olmamış gibi hayata devam etmek yerine, her şeyi didik didik edip bir küçücük halkanın üretim hatasını bulan bu düşman zihniyet, gerçeğin alanını öyle bir kaplıyor ki, bizim elimizi kolumuzu bağlıyor. Az gelişmişliğimizi sürdürmemize yetecek gündelik ve dönemlik yalanlar geliştirmek dışında bir işle uğraşmıyoruz. Demek şöyle gerçeğin ucundan azıcık tutuversek yapacaklarımızdan o kadar korkuyorlar ki, var güçleriyle, ekonomik, siyasi, askeri baskılarla gelişmemizi engelliyorlar. Şanlı milletimizin, ümmetimizin gelişmesini engelleyen, gerçek manyağı bu Batı'nın ajanları ve onların yerli işbirlikçileridir diye düşünüyorum. Ne dersiniz? Mantıklı gelmiyor mu? Neticede, böyle dönemin koşullarına böyle cevap işte.

**Doğayı
aldataamayabilirsiniz
ama insanları ve
kendinizi gayet güzel
aldataabilirsiniz.**

Zafer Algöz

dönem dukası

Üç katlı cumbalı bir evden, sardunya ekili bir büyük saksı "küüüüüü" diye setin ortasına düştü. Korkudan taş kesti herkes. Evin cumbasından beyaz atletli, alkol ve de haptan uçmuş bir abi beline kadar sarktı: Kesin ulaaaannnn...

Uzun yıllar önce rahmetli Metin Kaçan'ın yazdığı kitabı bir solukta okuduğumda aynı zamanda filmini bile hayalimde çekmiştim. Orada hepsi birbirinden kıymetli karakterler var ama nedense kendi oynadığım "Gaftici Fethi"ye taaa o zamanlardan bayılmışım. Yıllar sonra, "Filmini yapacağız görüşmeye gelir misiniz?" diye sorduklarında hele hele "Gaftici Fethi" dediklerinde uçarak gitmişim. Filmi doğal mekanlarda çekiyoruz. Genelde Beyoğlu Karakolu arkası Dolapdere, Tarlabası, ara sokaklar, eski evler... Gece gündüz oralardayız. Gelgelelim

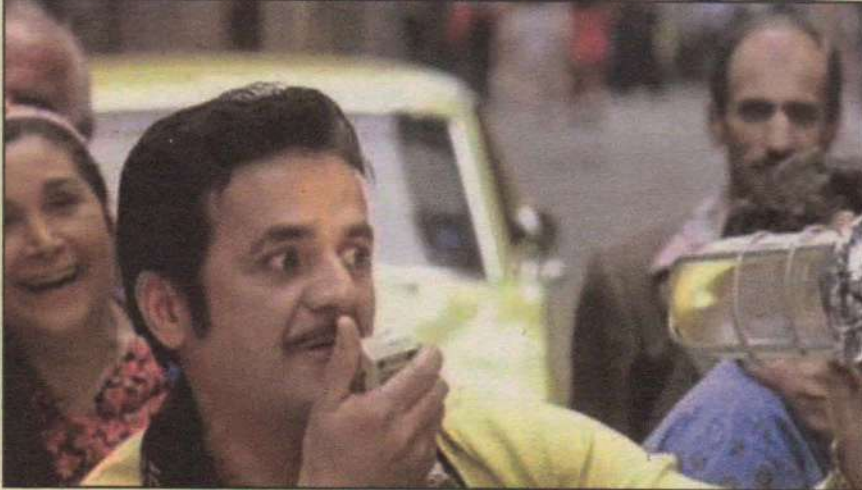
son derece kriminal bir durum var; Kürtler, Lazlar, Romanlar, Sivaslılar, Çorumlular, Afrikalılar... Tıpkı Metin Kaçan'ın Ağır Roman'ında yazdığı gibi; hapçılar, ispiro içenler, torbacılar, çalgıcılar, tombacılar... Hepsi doğal dekorumuzun içinde. Figürasyona gerek yok yani. Filmi sesli çekiyoruz güya ama ne çileler çekiyoruz. **Setin ortasına yarı çıplak elinde palayla başka bir mahalleye saldıran adamlar da dalıyor, saç saça baş başa birbirini yolan kadınlar da...**

Beyoğlu Emniyeti 4 ekip arabasıyla çekim alanını güvenliğe aldığı halde devamlı vukuat oluyor. Önceleri yadırgıyorduk sonra biz de alıştık. Ben set aralarında sürekli Roman çocuklarla muhabbetteyim. Yaşları küçük diye onlara sahip çıkıyorum. Roman analar ben sete gelirken camlardan bağırlıyorlar: "FETHİİİİ... ANNEN ÖLSÜN EMİ... ÖMRÜN OLSUN FETHİİİ..." Filmde mahalleye üstü açık klasik bir spor arabayla girdiğim sahne var. Elimde megafon bağırlıyorum: "Abilerim, ablalarım... Bu kitabı alın ve okuyun. Oğlunuzu ibne olmaktan nasıl kurtarırsınız?" Senaryoda olmadığı halde evlerin pencerelerinden sarkan ya da kapı önünde oturan Roman ablalar benim repliklere doğaçlama öyle cevaplar yapıyorlar ki anlatamam. Gülmekten sahneyi tekrar tekrar çekiyoruz. O cevapları burada yazsam vallahi dergimize yazık olur. Bir gece geç saatte sokaktayız. Yönetmen Mustafa Altıoklar sağa sola işinin gereği konuşuyor: "Kameranın kafayı kaldır, ışığı biraz sağa çeviiir, eveett sessizlik..." Derken

üç katlı cumbalı bir evden, sardunya ekili bir büyük saksı "küüüüüü" diye setin ortasına düştü. Korkudan taş kesti herkes, "Ne oluyor yaaa?" dedik. Evin cumbasından beyaz atletli, alkol ve de haptan uçmuş bir abi beline kadar sarktı: "KESİN ULAAAANNN... S.KERİM SİZİN FİLMİNİZİ... ARTİST MİSİNİZ LAAAYYYNN...!" Yönetmen Mustafa, ekip başı olarak müdahale etti: "Kardeşim ayıp olmuyor mu?" Abi gaz kesmeden yüklendi: "KONUŞMA ULAAN... BURANIN DAYISI SEN MİSİN G.TTT! KONUŞ DİYORSUN KONUŞUYORLAR... SUS DİYOSUN SUSUYORLAR. NE AYAKSIN LAN SEN?" Bu son

cümleden sonra bütün oyuncu tayfası güldük tabii. Beyaz atletli, rakılı ve haplı abi bu defa bize daldı: "**ALAYINIZ TIRSAK VE YAVŞAKSINIZ AĞLAYIN ULAANN!!! NE GÜLÜYORSUNUZ? BİRİNİZ ŞU HERİFE KEES ULAN DİYEMEDİNİZ YAZIKLAR OLSUN!**" Prodüksiyon bir biçimde abiye kapıyı açtırdı. Yağlamalar, bağlamalar, gecenin o vaktinde iki büyük rakıyla abimizin gönlü yapıldı. Bu defa seti saygıyla cumbadan izlemeler, set aralarında yukardan Mustafa'ya iltifatlar başladı: "KOÇSUNNN KOOÇÇÇ... ÜZMEYİN LAN ABİMİ. NE İSTERSE YAPIN İNDİRMEYİN BENİ AŞAĞIYA." Neyse ki bir süre sonra cumbada ya öldü ya da sızdı bilmiyorum. Bu defa kamera açısının tam karşısında 14-15 yaşında bir Roman çocuk çıktı evinin önüne... Gir içeri diyorlar. "Hayır benim neyim eksik ben de oynıyceemm," diye tutturdu. Mustafa, "Tamam sorun yok dursun" dedi. Asistan kızlar "Olmaz hocam, üstündeki t-shirt döneme uygun değil" dediler. Roman

çocuğa döneme uygun ne demek zar zor anlatıldı. Çocuk hemen eve koştu. Bu defa üstüne Galatasaray formasını giyip geldi. Forma taklit ama yeni döneme ait logolar var. **Roman çocuk, "Galatasaray formasıyla çıkicemmm, çıkarmammm," diye tutturdu.** Kavgayı yatıştırmak için ben daldım mevzuya: "Bak canım kardeşim kimsenin formaya laf ettiği yok. Eski bir forman varsa onu giy gel. Bu dönem forması değil." Roman çocuk bana yüzyılın cevabını verdi: "Aman bee Fethi Abey... Şimdi donu pantolu indiricemmm... Çıkarıcam dukayı... Bu dönem dukası değil diyeniizzz..."

görmüş kadar olduk

yazan: ipek bozkaya
çizen: hakan arslan

“Bütün mutlu aileler birbirine benzer, her mutsuz ailenin mutsuzluğu kendine göredir.”

Petersburglu yüksek sosyete hanımı. Sekiz yaşlarında bir çocuk annesi. Ama bir sosyete hanımefendisine ya da sekiz yaşlarında bir çocuk annesine benzemiyor. Hareketlerinin kıvraklığıyla, tazeliğiyle, yüzünün canlılığıyla daha çok yirmi yaşlarında bir kız gibi. Bütün endamında göze çarpan bir zariflik, hafif toplu vücudunu tuhaf bir kolaylıkla taşıyan hızlı adımları, siyah kıvrık saçları, sevimli yüzünde yanından geçenlerin fark ettiği çekicilik ve tatlılık, sık kirpiklerinin altında daha koyu görünen gri renkli parıltılı gözleri var. Kadının sanki bütün varlığından bir fazlalık taşıyor. Sade ve samimi biri ama meraklarının erişemediği yüksek, karmaşık ve şairce bir dünyası var.

Aşkı uğruna sosyete ve servetini kaybetmeyi göze alan bu kişi kim mi? Tolstoy’un Anna Karenina’sı.

“Gençsin, çekebileceğin kadar acı çek, bu duygular ömür boyu sürmez.”

İnatçı. Gururlu. Onurlu, sağlam kişilikli güçlü bir kadın. Doğuştan kibirli. Önceden kestirilemez kişiliği ile kendini beğenmiş. 72 yaşına rağmen diri ve aydınlık varlığı ile her yanından sağlık fışkırıyor. Oldukça zarif; bir dansçı duruşuyla bir eli alnında uyurken kimse onun kadar zarif olamaz. İri kemikli. Hâlâ ince ve dik bedeni, tek bir yaşlılık lekesi bile bulunmayan yumuşak elleri, yanakları hizasında kesilmiş çelik mavisi yana taranmış saçları, duru bakan badem gözleri var. Yarım yüzyıllık aşkın öznesi bu kişi kim mi? Marquez’in Kolera Günlerinde Aşk romanından Fermina Daza.

“Yaşanılanlar, görülenler ve öğrenilenler ne kadar acı olursa olsun, macera insanoğlu için büyük bir nimetti. Çünkü dünyadaki en büyük mutluluk, bu dünyanın şahidi olmaktır.”

İmparatorluk hiyel nazırı. Uzun boylu, çekik gözlü. Baba olduğu halde oldukça genç gösterir. Kesilen burnu, koparıldıktan sonra sağır edilen kulakları, oyulmuş gözlerine rağmen her şeyi görür, duyar. Uyuyarak hakikati keşfedebileceğine inanır, uyudukça uyur. Bir şekilde parası hiç eksik olmaz. Müthiş bir dünya atlası hazırlamak ister. Düşlerinde, yerinden kımıldamadan yeni kıtalar keşfetmenin peşinde olan, keşfedilmemiş kıtalar görmek için uyku şurubu içip istihareye yatan bu kişi kim mi? İhsan Oktay Anar’ın roman evreninden Uzun İhsan Efendi.

Türkiye

opet'te fark var, temizlik var. Ürünler de güzel. daha ne alsun?
yolculukta güvenilir ve güvenli gerçek duraklar.
opet ile kaliteli günleri yakala, hem yakıttan hem zamandan tasarruf et.
opet istasyonlarından çok memnunuz. zaten ben opet'ten başka yerden yakıt almıyorum, çok teşekkürler opet.
opet'in kurumsal kimliğine, personelinin duyarlılığına sonsuz teşekkürler. Özellikle istasyonda unuttuğumuz
çantamızın bize ladesinde emeği geçenlere ayrıca teşekkürler. Akli kelden, yakıtı opet'ten alacağsın diyorum.

opet candır, gerisi yalandır.
yolculuğumuz boyunca

güvenerek

yolunu gözetdiğimiz yer.

**gerçekten temizlik ve
kalite açısından rakipsiz.
en bakımlı petrol istasyonları opet'in.
gülür yüzle karşılıyorlar ve çok temiz, hijyenik.**

çok beğeniyorum opet'i
iyi ki varsınız,
en iyisi opet.

tebrik ederim opet. temiz tuvaletleriniz ile zaten takdir topluyorsunuz.
yıllardır motorin ve benzin alıyorum, ondan da memnunuz. bir de çocuklara trafik kurallarını
öğretmek konusundaki çabalarınızdan dolayı teşekkür ederim. opet yolları kısaltıyor.

Türkiye temiz tuvaleti opet'ten öğrendi.

sadece temiz tuvalet projesi değil, örnek köy projesi,
gıda güvenliği projesi de var. aslında bu projelerin ardındaki büyük projeleri de görmek istiyorum.

tuvalet denince opet.
20 senedir
opet'ten
başka yerden
yakıt almam.
her zaman
opet

yakıt kalitesinde de,
temizlikte de
1 numara

dedi.

Türkiye Müşterinin Sesi Araştırması'nda, akaryakıt sektöründe müşteri bağlılık seviyesi
en yüksek marka Opet seçildi. Performans, kalite, hizmet denince
Türkiye yine Opet dedi. Herkese sonsuz teşekkürler.

*Bu iflandaki müşteri yorumları, gerçek Opet müşterilerinin
sosyal medya hesaplarından alınmıştır.

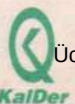
/ Opet

/ OpetTr

opet

TMS - Türkiye Müşterinin Sesi Araştırması, KalDer - Türkiye Kalite Derneği ve Ipsos Araştırma ve Danışmanlık A.Ş. Ortak
Gözetim çerçevesinde yürütülmektedir. Araştırma Temmuz - Aralık 2015 döneminde, il seviyesinde olmakla, 18 yaş üzeri toplam
14.000 kişi ile yapılan görüşmeler üzerinden, telefonla anket yöntemiyle (CATI) yapılmıştır. Her sektör için 1.500 yarı
tutarlından oluşan örneklem ile raporlanmıştır. Opet, TMS 2015'te akaryakıt istasyonları markaları arasında birinci olmuştur.

TÜRKİYE MÜŞTERİNİN SESİ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Elif Demirtaş

pişman değilim

- Son sözün?

- Pişman değilim!

- Karar: Sanık Sevim A'nın, TCK 82/d maddesi gereğince ağırlaştırılmış müebbet cezasıyla cezalandırılmasına...

Hiçbir yerini sızlatmadı bu karar. Başı dik duruşma salonundan çıkarken maktul yakınları üzerine atıldı. Küfrün biri bin para. Saçını koparırcasına çeken de oldu, yüzüne tüküren de. Hiçbirini umursamadı. Kaynanasının "evladından bulasın" cümlesi dışında...

Cezaevine giden yol boyunca sadece buna içerlendi. Nihayet koşuşundaydı. "Hoş geldin, Allah kurtarsın, anlat hele" gibi cümlelere verdiği tek yanıt: "Pişman değilim!" oldu. "Kafayı yemiş," dediler aralarında. "Kesin dostu için öldürdün," dedi biri. Diğer, "Gör ki ne zulüm etti de düşürdü bunu buraya" diye savundu. Oralı olmadı. Uzandı ranzasına. Kelepçeden kurtulmuş bileklerinin rahatlığı tüm bedenine yayıldı. Alçak, rutubetten çatlak tavana sabitlendi. Açık denizde sırtüstü uzanırken dalgaların ona beşik olduğu hissinin verdiği huzurla kapadı gözlerini. Ve klasiktir; film şeridi gibi geçti hayatı.

13 yaşına kadar yaşadıklarını tebessümle izledi. Sonra kalbi sıkıştı, kaşları çatıldı ve süzüldü yaşlar gözünden. Kara kutu açıldı: Banyodayken, anahtar deliğinden izlendiğini fark etti önce. Sonra uyurken odasına girip ağzını kapattı, bütün vücuduna elleriyle ve erkeklik organıyla dokundu. Gıkını çıkaramamıştı "Önce onları, sonra seni öldürürüm" sözü üstüne... Ertesi gün bir kilit bulup kurtulmuştu gece kabusundan. Ama gündüz, evde kimsenin görmediği yerde sıkıştırılmalarından, tiksiniç dokunuşlarından kurtulamamıştı. Üstelik bunları yapan bir süreliğine evlerinde kalan, "abi" dediği teyze oğluydu. Dayanamadı, annesine anlattı. Annesi banyoda kaynar sular döküp "kırkladı" önce. Sonra "Ne yaptın da çocuğu yoldan çıkardın?" diye dövdü banyo tasiyla. Hiçkırarak ağlıyorlardı. Kız uğradığı haksızlığa, anne kirlenmiş namusuna. Konuştu kardeşleriyle, ikiletmedi teyze duyduklarını. 15 olmadan baş göz ettiler 25 yaşındaki abisiyle, rahatladılar. Onların düğünü Sevim'in cenazesi oldu. Kocas, "Sevdiğim vardı benim, zorla kendine yapıştırdın Allah'ın belası" diye başladı ilk günden dayağa, ölene kadar durmadı. Hamilelik, lohusalık dahil her gün tecavüz etti, bir gün sevişmedi. Gündeliğe gönderdi 12 sene boyunca, yedi yevmiyesini onunla bununla. Ağzına içki koymazdı, namazı niyazı vardı.

Gel gör ki zina ona haram değildi. İmam nikahlı dostu bile vardı.

Cemal Süreya diyor ya, "Keşke yalnız bunun için sevseydim seni." O da şimdi tam tersi bir yerden, "Keşke yalnız bunlar için öldürseydim seni" diyordu.

Bunlar devede kulaktı. Onun derdi kızının öğretmeninin anlattıklarıyla başladı: "Dinlemiyor, anlamıyor. Sınıfta değil, sanki dünyada bile değil. Sürekli uyku halinde. Bir şeylerden kaçıyor gibi hep korkak, çekingen..." Temizliğe gittiği yerlerden birinin kardeşi psikologtu. Ücretsiz destek oldu. **Bir, iki, beş derken çözdü kızındaki sır düğümünü: Yıllardır bir kabus gibi üzerindeymiş babası.** Bedeninden nefret ettirecek, ruhuna, hayata küstürecek her şeyi yapmış 11 yaşındaki çocuğa. Psikolog: "Adalete gidelim," dedi, durdu sonra: "Gerçi geçen gün haberini okudum, tecavüz ettiği kızı için babası şunları söylemiş mahkemede: 'Hakim Bey bahçenize diktiğiniz ağacın ilk meyvesini başkasına verir misiniz?' Böyle bir savunmaya müebbet verilmeyen adalete gitsek ne olur ki?" O an dağıldı Sevim.

Pişman değil o yüzden bugün yaptığına: "Baba baba olsaydı yapamazdı bunu, öldürmezdim. Bende akıl olsaydı hasta olduğunu bile bile evlenmezdim onunla, kaçırdım, direnirdim, ona çocuk doğurmazdım. Hadi doğurdum; korurdum kızımı, öldürdüm de yaptırmazdım bunu ona. Sonuçta herkes olması gereken yerde; o mezarda, ben burada, kızım hayatta. Sırf kızımın adı ortalığa düşmesin, hayatının bundan sonrası temiz olsun diye gerekçe göstermedim, hafifletici neden sıralamadım yaptığımı... Burada öleyim benden de kurtulsun kara bahtı diye müebbet rıza gösterdim. Daha iyi böylesi. Kimsesi yok evet ama devlet sahip çıkar ona... Sahi devlet sahip çıkar değil mi vakfında, yurdunda kalan kimsesiz çocuklara?"

"Keşke
yalnız bunlar
için öldürseydim
seni"

ONLAR
ÜMİDİN
DÜŞMANI
OLDU KÇA
BİZ DE
BUNUNLA
DOST
OLUYORUZ...

Rıdvan Akar

beşiktaş'a sığındık...

Nihayet son 16 yılda üçüncü şampiyonluğumu yaşadım. Sarhoşum, sadece alkolden değil, mutluluktan sarhoşum.

Kişisel tarihim hüsrarla dolu! Neye/kime oynadıysam o kaybetti. Yok, aslında ben kaybettim. Siyasi, ekonomik, patron, -eski- sevgili ve dostluk, meslek dayanışması filan diye uzayıp giden bir liste. Eeee, "oynamak da ne oluyor" diye sorabilirsiniz. Lafın gelişi tabii ki, meramım, benim inandıklarım başarılı olamadı. Hiç unutmuyorum. Henüz delikanlıyım. Tek kanallı ve siyah beyaz TRT'nin en çok seyredilen programı Nazlı Ilıcak-Uğur Mumcu kavgaları, siz deyin açık oturumları. Ben de medya arenasındaki ustamı, Uğur Mumcu'yu hayranlıkla izliyorum. Nasıl da akıcı ve nasıl da hazır cevap konuşuyor. Tartışmanın bir yerinde Nazlı Ilıcak aklınca taşı gediğe koydu. "O kadar mağrursun ama senin oy verdiğin partiler hiçbir zaman iktidar olamadı" dedi. Doğru mu? Doğru. Acaba ustam ne diyecek? Uğur Mumcu olanca hazır cevaplılığıyla, **"Evet, benim oy verdiğim partiler bu ülkede en fazla ancak yüzde 1 oy aldı. Onun içindir ki bu ülkede yaşanan ahlaksızlık, yolsuzluk, sömürü, faşizm konusunda hiçbir dahlim olmamıştır ve vicdanım rahattır"** deyiverdi. Buydu. İnancımı ve hayata bakışımı biçimlendiren cümle buydu. Yaşamımın sonraki yıllarında her ne kadar "kaybedene" oynadıysam da hiçbir pişmanlık duymadım. İktidar yozlaştırırdı. Tutunmak için taviz vermek gerekirdi. İlkelerin yerini kariyerler aldığı, vazgeçmek zor olabilirdi. Hayatımın özetidir. Bol bol işimden ve sevdalarımın vazgeçtim ve sonunda güncel tabiriyle loser (!) oluverdim. Kimi meslektaşlarım bunu "münzevilik" ve "asosyal" olmakla özdeşleştirdi. Galiba öyleydin ama bir tercihti. Ustanın dediği gibi vicdanı rahat olmak için gerekliydi. E, kaybedenleri seçince, Beşiktaşlı olmak da bu seçimin bir parçasıydı. Düşünün ki 15 yıl şampiyon olamamış ama stadını en çok doldurmakla bilinen bir taraftarın ahvadıydım. Her ne kadar 30'larımı Metin, Ali, Feyyaz sayesinde konforla tamamlamışsam da o rekabet dönemlerinde -okul çağları- "eziklerden" biri olarak diploma almıştım. Sonraki yıllarda da bu eğilim pek değişmedi. Yaşamıma giren bütün yenilikler birer birer önce azınlığa sonra yenilgiye mahkum oldu. Ben hala -o zamanlar böyle telaffuz edilmezdi ama!- kaybedenler kulübünün aktif bir üyesiydim. Kaybettikçe hırslandım ama ortada fiili olarak kaybedilecek bir şeyler de kalmamıştı. Örneğin kurucuları arasında olduğum kimi parti ve organizasyonlar öylesine atomize olmuştu ki sonrasını ben bile takip

**Yaşam
tezatlardan
ibaretse,
Beşiktaşlılık
size bunun
en uçlarını
vadeder.**

edememiştim. Elimde kalan vicdani huzur da giderek "ulan ben nerde yanlış yaptım" diye rahatsız etmeye başlamıştı.

Yanlış yaptığımı düşünmüyordum ama sürekli yenilmek ve kaybetmek de hoş olmasa gerekti. Nihayetinde elimdeki tek gerçek olarak geriye, bir hafta yenilen, öbür hafta yenen ve yenilse de yense de beni mutlu eden Beşiktaş kalmıştı. Yaşam bir haftalık başarı/ başarısızlık periyodunda yaşandığında tombala tadındaydı. Üstelik bu tadı giderek itibarlı kılan bir taraftar profili vardı. Her ne kadar eklektik olsa da ülkesinin sorunlarını bir palto gibi stadın giriş kapısına asmayan bir "Çarşı" gerçeği, yanımdaki yöremdeki tribün kardeşlerimi daha çok sevmemi ve bağlanmamı sağlamıştı. Gezi sürecinde yaşadıklarımın ancak ait olduğum taraftarla övünebilirdim. Ama başarı yine kaf dağının ardındaydı. Milenyum çılgınlığından bu yana ben hala topu topu iki şampiyonlukla sarhoş olmuş ama her maçta öyle olduğum için önemsememiştim.

Velhasılıkelam, yani sözün özü nihayet son 16 yılda üçüncü şampiyonluğumu yaşadım. Sarhoşum, sadece alkolden değil, mutluluktan sarhoşum. Sabahları mutlu uyanıyorum. Oğlumla her sabah "günaydın şampiyon takımın taraftarı" diye uyanmanın tadını anlatmama lüzum var mı?

Mutluluk, öyle kaf dağının ardında değil. Beşiktaşlıysanız mutlu olabilirsiniz. Yenmek, yenilmek ya da şampiyon olmak ya da olmamak değil, ait olmakla da mutlu olabilirsiniz.

Çünkü aslında ait olduğunuz gelenekte, Şeref Bey vefa ve gerektiğinde kendini feda edendir. Baba Hakkı inançlı ve lider olandır. Süleyman Seba cömert, saygın ve muhatabına saygılı olandır. Bu değerleri yaşatmak için şucu ya da bucu olmak gerekir mi? Erdemli olmanın tanımından söz ediyoruz. Hayır! Tribünün dediği gibi "bazen sevinç/bazen keder/Beşiktaşlı olmak yeter." Şimdi öyle bir ülkede yaşıyorum ki giderek umutlarım azalıyor, öyle bir ülkede yaşıyorum ki tünelin ucundaki ışığın tren olduğunu düşündürüyor. İşte böylesi bir dönemde sığındığımız biricik gerçeklik Beşiktaş... "Üzüntüyle sevincinle seninle birlikte" dediğimiz bir takımın taraftarı olmak dışında mutlu eden, hüznölendiren ve nihayetinde gecelerce uykusuz bırakan başka bir gerçeklik yok. Futbol size haftalık umut ve sevinç vadediyor. Beşiktaş ise gurur...

Şimdi bu yıl şampiyonuz...

Olamayabilirdik de... Yaşam tezatlardan ibaretse, Beşiktaşlılık size bunun en uçlarını vadeder.

Bu adaletsiz, otoriter, umutsuz ülkede ben Beşiktaş'a sığındım ve mutluyum. Siz "yükselenim" ayağına Beşiktaş'ı tutanlar, hadi bir defa da olsa inancınızı sorgulayın, Beşiktaş'a sığının..."kaybetmezsiniz."

caz yeşili

Caz Mevsimi
Garanti'yle Açılıyor

İKSV İSTANBUL
CAZ FESTİVALİ
2016 SPONSORU
GARANTİ BANKASI

23. İSTANBUL CAZ FESTİVALİ
27 Haziran - 25 Temmuz 2016

Anıl Yurdakul

elektrik kurumuna müjde: ampul ibo yaşıyor

Kadro: Gazelhan Ampul İbo

Mekan: Beyoğlu Çakmakçı Tezgahı

Sigara: 1 Lira

Gözlük: 10 Lira

Yirmi sene evvel İstanbul'un tüm duvarlarının ampul içerisindeki dazlak bir adamla donatıldığı söylenir.

Yaşım gereği göremediğim afişteki adamın peşine düştüm. Gazelhan olan bu dazlak adam ölmediyse bulsam bulsam yine Beyoğlu'nda bulurum dedim.

Sokaktaki tüm keşlere, sinyalcilere, kara torbada parfüm satanlara sorup sorgulattım. Ağa Camii'nin yanında bulunan çakmakçılardan birinin kayınçosuymuş.

Aradım ve efsane karşımda belirdi...

Ampul İbo, önemli bir sese sahip olan gazelhandır. 1980'li yılların sonlarına doğru kasetlerini çıkarmaya başlayarak Ampul içerisindeki kafasıyla "Ampul İbo" afişleriyle sokakta yürüyemez hale gelmişti.

Altı tane kasedi olan efsane İbo, bir dönem de Beyoğlu'nda fındık, çiğ köfte, badem satmış sonradan da ortadan kaybolmuş.

"Merhaba İbrahim Abi."

"Merhaba kardeşim."

Durumu anlattım, röportaj yapmak istiyorum dedim.

"Ben Ampul İbo olarak gazelhanım. Bak kardeşim, kulağımı görüyor musun? Kulağım duymuyor cihaz takılı, kalbimde stent takılı. Artık gazel okuyamıyorum! Anlıyor musun kardeşim?"

"Evet abi, senin için çiğ köfte, badem satıyor diyorlardı, devam ediyor musun?"

"Yok. Bak çiğ köfteyi böyle yoğuruyordum. (Eliyle nasıl yoğurulduğunu gösteriyor.) Sonra badem satıyordum. Tepside satıyorsun bunları. Bir gün ayaklarım yanmaya başladı, doktora gittim falan bir kilodan fazla ağır taşımayacağını dedi. Eee nasıl olacak? Emekliyim çok şükür onlan geçiniyorum."

"Nereden çıktı 'Ampul İbo' ismi?"

"Bak, ben Tarsusluyum. İlkokulda öğretmen 'Kimin sesi güzel?' dedi. Yanımdaki kız, Zeliha, bak hala ismini unutmadım, neyse elini kaldırdı. 'Oku kızım' dedi, 'Yok öğretmenim benim değil, İbrahim'in sesi güzel' dedi. Çıktım, okudum; çok beğendi. İstiklal Marşı sonrası beni tüm okulun önüne çıkartıp hem öğretmenler hem de öğrenciler eğlensin diye türkü söyletirlerdi. Halkevi vardı, oraya yönlendirdiler beni. Sesimi fark ettiler, Tarsus'ta tek bir pavyon vardı, pavyon sahibi anneme yalvardı, ben götürüp ben getireceğim diye. Babasız büyüdüm ben. O dönemin parasıyla 10 milyon veriyorlardı. Çok büyük paraydı." **Röportajı ayakta yapıyorduk, Ampul İbo bağıra çağıra sinirle öfkeyle anlatıyordu.**

"Şimdi bak, ben Ankara'ya gittim. Oradaki pavyonlarda okudum. İbrahim Tatlıses'in müziğini beğenirsin, beğenmezsin ama adamın çok iyi sesi var, sanatçıdır. Adnan Şenses'i pek beğenmezdim. Ceketini beline takıp kafasına ak düşmüş hoppala, hoppala... Olacak iş mi?"

"Abi Ampul İbo ismi nereden geldi oraya gelsek?"

"Hah oraya geliyorum. Dikkat çekici isim olmalı anladın mı! 'Ampul İbo' dedim, kafayı da kazıttım. Bugünkü gibi değildi buralar, afiş asılıyorsa o afişin üstüne afiş asılmazdı. Tek bir dağıtımçı vardı o dönem. 80'lerin sonunu söylüyorum. Adamı da tanıyordum bir gecede ampule kafamı geçirmiş şekilde afişler astı. Gören bakıyor, bu ne diyor. Afişlerin en önemli olayı dikkat çekici olacak. İnsana bu ne dedirtecek olmasıdır. Sonra ünlendim. Akşam 6'da kafayı kazıtıp takım elbiseyi geçiriyordum üstüme, çıkıyorum Beyoğlu'na...

'Helal Ampul İbooo,' 'Gururumuzsun

Ampuul' diyen diyene... Bir gün biri seslendi, 'Ampul İbooo, Ampuul İbooo' diye. Yanıma geldi, tanıştık. Adam Siraselviler'de pavyon işletmecisiymiş. Bak, burayı iyi dinle!"

Çakmak tezgâhındaki adam lafa giriyor.

"Ya otursanıza ben de tualete gideyim."

"İyi git' Çaaabuuuk geel! Otur, otur!"

"Abi pavyoncuymuş adam."

"Pavyon işletmecisiymiş. İşte 'İbrahim Bey sizin sesinizi biliyoruz, işte size sahne vermek istiyoruz. Gelin yeri görün' falan dedi. Takım elbiseyi giyip, kafayı da kazıtıp gittim. İşletmeci 'Ne kadar istiyorsunuz?' dedi. Ben de bugünün parasıyla '10 bin' dedim. O da 'yok şu beye bile 2 bin veriyoruz, olmaz' falan dedi. 'Bana ne ondan, ben Ampul İbo'yum kabul etmiyorsanız, sahneye çıkmam' dedim. O sırada bir bayanda bizi dinliyordu, meğer pavyonun sahibiymiş. **'İbrahim Bey, kabul o parayı vereceğiz, fakat kaç masanız var?' dedi. Sene de 90'ların başı. Ulan ne masası!?** Meğer olay şöyle işlemeye başlamış. Kadınsan yoldan çeviriyorsun tanıdığını, 'Abiciim akşam bekliyorum' diyorsun. Adam da 'Tamam arkadaşları getiririm ama sen de bizi göreceksin' der. Sen de 'Tamam abim' dersin sahneden sonra da verirsin yani **ospuluk yaparsın. Ha erkeksen de **neleri getirir onlara verirsin!"

"Recep B. gibi mi?"

(Recep B. Fahrettin Aslan'ın "Kalitesiz **nesin" diyerek sahne vermediği oyuncu ve müzisyendir. Recep, ayrı bir sokak konusudur.)

"Tabii... Pezevenkliği de yapabilirsin, çağırдың insanlara 'karı' ayarlarsın. Bana diyor kaç masan var, böyle iş mi olur, yok masam dedim. Yani bugün sanatçı, müzisyen kalmamış, nota bilen yok.

Gazel okuyacağım diye arabesk okuyorlar. Bir de çağdaşlar var; sazi, üfleme, gitarı birleştiriyorlar. **Eskiden batı müziği vardı, Türk Sanat Müziği, arabesk, Türk Halk müziği vardı; şimdi modernmiş ne olduğu belli değil! Bu yüzden röportajla falan ilgilenmiyorum, yapmam yani!**

"E yaptık ya abi."

"Yaptın valla! Haydi iyisin kaptın röportajı! Gülererek omzuma vuruyor.

"Ampul İbo afişinde ne yazıyordu?"

"Elektrik kurumuna müjde: Ampul İbo geliyor. Ben 6 kaset çıkardım, sen bilmezsin 45'likler vardı."

"Evet abi, bir fotoğraf çektiririz artık."

"Kafamı kazıtmam lazım ama!"

"Abi seni bulana kadar canım çıktıydı. Ne zaman bulurum da kafanı kazıttığın döneme denk gelirim."

"E iyiii haydiii!"

Fotoğraf makinesini çakmakçıya verip poz verdik.

"Abi evlenmişsin doğru mu?"

"Yengen çok iyi biri. Köyden istedim, sağ olsun çok iyi biridir."

"Allah mesut etsin abi. Peki ne yapıyorsun şimdi?"

"Emekliyim dedim ya, tadını çıkartıyorum. Televizyon bulursam program yaparım. Gazel okurum. Ama gazete-mazete, dergi kesmez beni!"

Emekli olmuş bir efsaneyi kayda geçirdim, bağıra çağıra yapılan belki de tek röportaj bu oldu...

Özgür Amed

metin'in trajedisi

Metin hiçbir şey saklayamıyordu, içine atamıyordu. Bu elinde değildi. Çünkü gece yattığında konuşmaya başlıyordu.

Çayını hızlıca karıştırdıktan sonra beni sakin bir köşeye çekip çok özel bir sır verecekmiş gibi duruma gizem kattı. Meraklı gözlerle ona bakarken söze girdi.

- Kendime ait sözlerim var. Birkaç tane yeni yazdım. Okuyayım bir tanesini?

- Elbette... Hele oku, merak ettim.

Küçük defterini karıştırdıktan sonra okudu.

- Unutulanlar unutanları unutmaz. Bana ait. Nasıl ama?

- Yav Metin arkadaş, bu sözü artık ortaokul ergenleri telefonda mesaj olarak bile atmıyorlar. Bir zombi nesil taslak olarak kaydetmişti yanına, sonra onlar da tükendi. Kamyonlar bile bu sözü en son neolitik dönemde kullandı. Nasıl sana ait oluyor bu söz? Allah'ını seversen söyle...

Ben böyle dedim ama Metin arkadaş ikna olmadı, "sözlerini" yazmaya devam etti.

Metin, yirmisine dayanmış gencecik bir arkadaş. Ben onu unutmadım umarım o da unutmamıştır bizi. Kendisi hatırlanmaya değer biri...

Metin arkadaşın zindana geldiği gün ile gittiği gün arasında çok fark var. Şaşkın, merakla süzen, gıkı çıkmayan bir bünye olarak geldi yanımıza. Koca gözleri, sürekli yana eğik duran boynu, kısa boyu ve hızlı adımlarıyla nevi şahsına münhasırdı. İki üç ay içinde ortama tamamen adapte olup utangaçlığını üzerinden attı. Bu süre zarfında şaşkınlık ve saflığıyla birlikte bayağı malzeme vermişti bize. Günlük ritüellerin, haftalık işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğinden başına çok şey geldi.

"Çarşı hakkın var" dedik. "Dış kantinimizi asker eşliğinde pazara gidip biz alıyoruz. Her hafta bir arkadaş gidiyor. Sen yenisin, bu hafta sen git. Hem dışarıyı gezmiş olursun. Kaçma girişiminde bulunma çünkü imkansız. Sabah altıda kalk, gardiyan kapıyı açtığında onunla çık kısımdan." Metin "Tamam" dedi. Kaçmaya teşebbüs etmeyeceğine dair bir belge de imzalattık. Herkes ciddi rol yaptığından heyecanı da arttı. İki gün boyunca erkenden kalkıp çıkmayı umdu. Sonra gelip "Götürmüyorlar" dedi. Durumu kendimiz açıklamak zorunda kaldık. Yine aylık gelen rutin aramalar var. İlk aramasında fırsat bu fırsat deyip başladık anlatmaya. "Arama günü barikat kuruyoruz. Sen yenisin, yüzünü kapat seni tanımasınlar. Disiplin cezası alabilirsin." Arama sabahı başını, yüzünü kapatmış. Sadece gözlerini görebiliyorduk. Koridora öyle çıktı. Kahkahalar patlayınca durumu çaaktı.

Daha pek çok şey yaşandı ama esas trajedi ona dışarıdan geliyordu. **Mahkeme süreci başladığında ailesi ona her duruşma öncesi "okunmuş kazak-gömlek" getirmeye başladı.** Bunu giyip hakim karşısına çıkarsa tahliyenin kesin olacağına inancı vardı. Fark ettiğimde "Etme eyleme gözüm böyle şey mi olur" dedim ama kime diyorum!

Gömleğini ve kazağını şevkle, zevkle, huşu ile giyip mahkemeye çıkıyor. Arz-talep dengeleri piyasayı büyüttü ve çok geçmeden muska gelmeye başladı. Mahkeme kararı erteledikçe aile leveli arttırıyor. Hocanın üflediğiyle tahliye getirmeye kararlılar. Çeşit çeşit muskalar, emekler, çabalar elbette çok işe yaradı. Hangi sahtekarın tükürüğüne, duasına maruz kaldığını bilmediğimiz kazaklar ile içinde ne olduğunu bilmediğimiz muskalar son dogma bükücü Metin'in metafizik dünyasıyla birleşti. **Mahkeme bol dualı bir günün ortasında**

müebbet ceza istedi. Allah Metin'e çarpmış, siyasi işlerine beni alet etme mesajını vermişti.

Bıyıkları o gün resmen gür çıkmaya başladı. O artık bizim ağır siyasi abimizdi. **Ömründen büyük ceza istenmişti ve gelir gelmez "Halay çekelim" dedi. Bu ağır cezayı halayla karşıladık. Metin'e deli bir çay doldurduk...**

Ertesi gün gidip muskasına el koydum. İçine bakacağız, ne olduğunu öğreneceğiz. Biraz dirense de ikna oldu, o da merak ediyordu. Açtık...

Bol bol katlanmış çokça bantlanmış küçücük bir kağıt. İnternette çıktı alınmış. Tarih site falan altta yazıyor. Arapçadan başka her dile benzeyen çiziktirmeler vardı üzerinde... Feleğine derin bir ah çekti Metin!

Şimdi tüm bunları bir tarafa bırakalım... Siz değerli Romalı dostlar, Kartaca bakışlı, Antik Yunan sezgili arkadaşları temin ederim ki Metin'in müebbetten daha ağır bir sorunu vardı. Ne Lacan ne de Freud'un psikanalitik çözümleri kurtarabilir. Dünyanın en şanslı mı yoksa en şanssız insanı mı olduğuna siz karar verin...

Metin hiçbir şey saklayamıyordu, içine atamıyordu. Bu elinde değildi. Çünkü gece yattığında konuşmaya başlıyordu. Bu konuşmalar kopuk, dağınık ve anlamsız da değildi. Hissettikleri, aklından geçenler, bilinçaltına attıkları idi. Mesela kime karşı ne düşündüğünü bu konuşmalar sayesinde biliyorduk. Gece bir bir dökülüyordu. Sadece söylenmiyor küfür de ediyordu. O gün futbolda ona foul mü yaptın,

sofrada ona ekmek mi uzatmadın, sözünü mü kestir, hoşuna gitmeyen bir yorum mu yapıldı! İşte o gece bitmezdi. İntikam ağır olurdu. Sözlerine "Pehh!" diye başlar, küçümseme ve küfürlerle yarırdırdı.

Hele müebbet ceza istendiği günün gecesi adeta destan yazdı. Hukuk sisteminden girdi, hakim karaciğerinden çıktı. Anlatım dili Dickens'in şefkatli söyleminden yoksun, Nietzsche'nin öfkeli satırları, Fanon'un

kıyametvari halini içeriyordu. Yeraltı edebiyatında bir nirvana varsa, o gece Metin'le yaşanıp bitti. İşte böyle biline...

Sabah Ganj nehrine girip arınmış bir Hindu, şeytanı taşlamış bir Müslüman, yanağına şiş batırıp ayine duran bir Rifa'i'nin senteziyle uyandı. Kayıt altına alsak şüphesiz zindanın Faust'u olurdu... İşte bu halinden ötürü her anlamda çok çıplak bir insandı. Alışınca geceleri artık dinlemez olduk.

Yanından ayırmadığı defterinde ne arasan var. Mesela mektuplara etkili giriş cümleleri topluyordu. Gelen mektuplardan kolaj yapmıştı. Politik, egzotik, ekonomik perspektifli mektup örnekleri. Bir ara politik yazılar yazmaya meraklandı. İnsanlığın geleceği için durdurduk yazılarını. Sen gece konuş, yazıyı boşver dedik...

Dört ay kadar önce son bir mahkemesi vardı. Bu sefer muskasız, kazaksız gitti. Şansı yaver gitti. Tarih Metin'e göz kırıp elini omzuna vurdu. Bomboş bir dosyadan yargılanıyordu. Yargılanıyordu ve bir yıldır bugünü bekliyordu.

Tutuksuz yargılanmak üzere tahliye edildi. Çıkarken gözleri daha büyük, boynu bu sefer dik, arkasına bakmadan çekip gitti. O gitti ya, zindan ve bu kent yıkılmadı... Haberini aldık, köyüne gitmiş. Yıldızlı geceler altında kime saydıyor, neler anlatıyor bilmiyorum. Ünlü düşünür ve filozof Metin'in de söylediği gibi, unutulanlar unutanları asla unutmayacak...

Unutulanlar unutanları asla unutmaz.

FIAT 500X

ONUN X TRASI ÇOK

X TRA GÜVENLİK

Hep ekstrası olanı isteyenlere
Fiat 500X.

- Çarpışma Önleme Sistemi
- Adaptif Hız Sabitleme Sistemi
- Kör Nokta Uyarı Sistemi
- Şerit Takip Sistemi
- Devrilme Önleme Sistemi

500X

Koç

www.fiat.com.tr

Görselde görünen araç özellikleri Türkiye'de satışa sunulan versiyonlardan farklılık gösterebilir. Fiat 500X'in ortalama yakıt tüketimi 4,1 ve 6,7 lt/100 km, ortalama CO₂ emisyonu ise 107 ve 157 g/km arasında değişiklik göstermektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://mantey.org>

Nihat Sırdar

düğün salonu

Şimdi müziklerin playback yapıldığı, led ışıkların gözleri kör ettiği, dandik müzik sistemiyle kulakların ırzına geçildiği düğünler yapılıyor.

Seksenlerin başı. Yılın yine bu zamanları başlayan düğün, nişan, kına furyasından nasibimizi alıyoruz. Bazen ailece, bazen sadece annemle beraber düğün dernek geziyoruz.

Kimi nişan ve kınalar evlerde, sokaklarda veya mahalle arasındaki arsalarda yapılırdı o zamanlar. Arsalarda yapılanlar en eğlencelileri olurdu. Açık havada bol bol koşup oynama imkanının yanı sıra düzensiz ortam sayesinde özellikle limonatanın dibine vurma imkanı vardı. **Ayrıca gelenek, adet falan deniyor bu aralar ama müzikli, eğlenceli geçen sokak düğünlerinde benim çocukluğumda asla ateş edilmezdi.** Tehlikesizdi.

Sonbahar ve ilkbahar zamanları genelde düğün salonları tercih edilirdi. Televizyon alışkanlığının sinemayı yavaş yavaş yemeye başladığı, sinema salonlarının düğün salonuna yeni yeni dönüşmeye başladığı zamanlardı. Bildiğim en eski düğün salonu olan Haseki Taç Düğün salonu, Sayanora, Nur, Can ilk aklıma gelenler. Bu salonların içinde Laleli'deki Nur Düğün Salonu'nun yeri ayrıydı. Çocuk aklımla çok büyük olduğunu hatırlıyorum. Ama en güzel tarafı çocuklar için üst katta çizgi film oynatan bir salonu olmasıydı.

Düğünlerin en can sıkıcı ve asla engel olunamayan handikapı ortalıkta koşuşan çocuk sorununa böyle bir çözüm bulmuşlardı. Biz ise kendimizi sorun olarak görmediğimiz için hem çizgi film izliyor hem arada ortalıkta koşturuyorduk. Salon düğünlerinin birinci kuralı erkek veya kız, hangi tarafın misafiriyseniz o tarafa oturmanız gerekliliği idi. Zaten tanıdık birilerini görünce o tarafa meyledildiğinden bu kendiliğinden olurdu. **Ailenin evlenme çağına gelmiş çocukları en güzel kıyafetleriyle ve zor kullanılarak düğüne getirilir, hemşerilerin evlenme çağına gelmiş çocuklarıyla kesişmeleri istenirdi.** Sokakta veya başka bir yerde ayıplanabilecek bu davranış düğün salonlarında legal bir hal alır, evde kalmasını istemediği çocuğunu baş göz etmek için ailelere güzel bir fırsat yaratırdı.

Bu kesişmeler asla daha ileri gitmez, öyle dans etmeye falan dönüşmezdi. Hoşlanılan çocuk veya kızla ilgili annelere ön bilgi verilir, konu hakkında önümüzdeki günlerde istihbarat ve sondaj çalışmaları yapmaları istenirdi. Karşı tarafta da bir ilgi varsa bir pastanede buluşma ayarlanır ve sonraki aşamalara geçilirdi.

Düğün salonları genelde sinemadan veya depodan bozma, bodrum kat seviyesinde ve pist yaratmak için kimi kirişleri yıkılmış yerlerdi. Bir önceki ve ondan önceki yüzlerce düğünün salona sinmiş fazla oynamaktan su içinde kalmış davetli teri kokusu girer girmez insanın yüzüne vurur, garsonların oda parfümü çabaları bu kokuyu ortadan kaldırmaya yetmezdi.

Davetlilerin gelmesiyle birlikte buram buram parfüm kokuları ortalığı kaplar, en fazla iki saat sonra ortamın sıcaklığı ve ritmin büyüyle bu kokuların hepsi birbirine benzerdi. Gelin ve damadın salona gelmesinden önce kesinlikle ikram verilmez, dışarıdan veya salonun büfesinden fahiş fiyata alınan kuruyemişlerle idare edilirdi.

Her salonun bir orkestrası vardı. Bu orkestralarla birlikte sahne alan, bir gecede bazen yedi sekiz salon dolaşan şarkıcılar olurdu.

Kimi zaman düğün sahiplerinin tanıdıklarından bir ünlü bir iki şarkıcılığına sahneye çıkar, orkestra bu işten hiç etkilenmemiş gibi yapar, "Biz senin gibi kimlere çaldık kardeş" ritminde eşlik ederdi davetli ünlüye. Ünlü bu işe bozulmaz, şarkısının sonunda mutlaka orkestrayı alkışlatır ve onların gönlünü almasını bilirdi.

Orkestranın sunucusu aynı zamanda

tef benzeri bir şey çalar, gelin ve damadın gelişini, takı merasimini anons eder, yaklaşık 10 dakikada bir aileleri çocuklarını pistten almaları konusunda uyarırdı.

Biz çocuklar ise inadına orkestranın önündeki pistte tavandaki disko topundan yansıyan renkli ışıkların peşinde koşar, sunucu amca'yı gıcık ederdik.

Gelin ve damadın geliş şimdiki gibi günün popüler şarkıları eşliğinde değil, mutlaka komparsita ile olurdu.

Düğün salonunun bütçesine göre bazen ispirtoyla tutuşturulmuş ve meşale süsü verilmiş sopalarla garsonlar gelin ve damadın yanında durur, onlara eşlik ederlerdi girişte.

O karizmatik görümlü garsonların 15 dakika sonra teyzelerle limonata kavgasına girmeleri görülmeye değerdi.

Biz çocuklar için en heyecanlı an kuru pasta ve limonatanın dağıtılmaya başlandığı andı. Genelde bayatlamış kuru pasta ve galetaya eşlik eden sürahideki limonata belki dünyanın en dandik limonatasıydı ama hepimiz için büyük bir lüks, müthiş bir tattı.

Diğer masalarda ilgi görmemiş sürahileri keser, masa sahiplerinin kalkmasıyla limonatayı ele geçirir ve paylaşırdık.

Gecenin ilerleyen saatlerinde mahallenin ağabeylerinin oturduğu arka masalardan mutlaka çağırılırdık. Çünkü mazot biterdi.

Mazot vişne suyu veya limonatanın içine katılan votkaydı. Düğün salonlarında genelde alkol satışı yasak olduğundan ağabeyler tedarikli gelir, ikram edilen meyve suyunun içine votka koyulurdu.

Votka bitince en yakın nöbetçi tekel bayiine çocuklar yolları, takviye yapılırdı.

Bu mazot hadisesi bazen kavgalara neden olurdu. Ama kavganın asıl nedeni düğün öncesi iki aile arası yaşadığı gerginliklerdi.

Takıları kim toplayacak, düğünden sonra o takılar kimde kalacak, gelinin halası niye arka masaya oturtuldu, damat niye gelinin nikah şahidine karışıyor gibi tartışmalar alkolün etkisiyle kavgaya dönüşür, kimi düğünler Çınar Karakolu'nda biterdi.

Babam ailenin büyüğü olduğu için genelde kız istemeler, söz veya nişan gibi durumlarda hep davet edilir, yüzükleri onun takması istenirdi. İş tamamına erip düğüne de davetli olunca lacilerini çeker, kol düğmelerini takar, saçlarını briyantınlerdi.

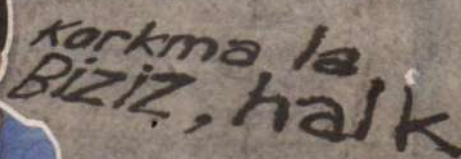
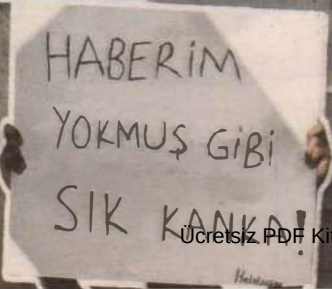
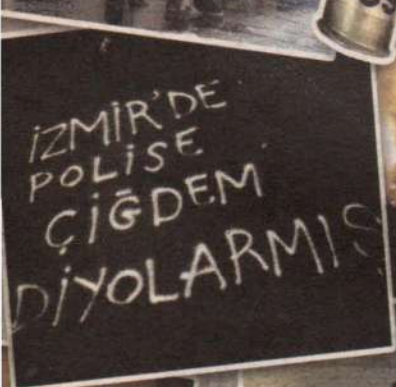
Yaşın da verdiği etkileyle bir siyasetçi, vali, belediye başkanı falan zannedilir, bir garson mutlaka bizim masaya tahsis edilirdi.

Düğünlerin sonunda mutlaka çıkışta salon girişinde dizilen çelenklerden çiçek araklanır, yaprakları yoluna yoluna eve gidilir, Seyran Pastanesi'nden dondurma gecenin tatlı finali olurdu.

Düğünler bizim çocukluğumuzda böyleydi. Şimdi müziklerin playback yapıldığı, led ışıkların gözleri kör ettiği, dandik müzik sistemiyle kulakların ırzına geçildiği düğünler yapılıyor. Gelin ve damadı tavandan sandalla indirmeyi orijinal fikir diye satıp sandal dalışa geçip gelin ve damat yaralanınca "Nazardan düştü. Damat ve benim kaderimde varmış" diyen düğün salonu işletmecisi var.

Silahlar sıkılıyor, kız almaya gelen damat, amcası tarafından "kazayla" öldürülüyor artık düğünlerde. En neşeli günün içinde bile artık acı ihtimali var. Düğünlerin ülkesiydik, acıların ülkesi olduk.

istatistik

kafası

5532

Gezi Parkı eylemlerinde,
80 ilde toplam 5 bin 532
eylem yapıldı.

69

Türkiye'nin 81 ilinden, eylem
yapılmayan tek il Bayburt oldu.

Eylemlere yaklaşık **3 milyon 600 bin** kişi
katılırken, 5 bin 513 kişi gözaltına alınarak
soruşturma kapsamına alındı.

Parka gelme nedenleri

%	%	%	%	%	%
10,2	19	49,1	14,2	4,3	3

- Taksim projesini duyduğumda
- Polisin şiddetini görünce
- Taksim'deki ortamı görünce
- Ağaçları sökmeye giriştiklerinde
- Başbakan'ın açıklamalarını duyunca
- Diğer

Gezi Parkı'na gidenlerin
yüzde 50,8'i kadın,
yüzde 49,2'si erkekti.

Eylemcilerin yüzde 85'inin aylık
geliri 2 bin liranın altındaydı.

Eylemlere katılanların **yüzde 82'si** genç,
yüzde 17'si ise 31-40 yaş arasındaydı.

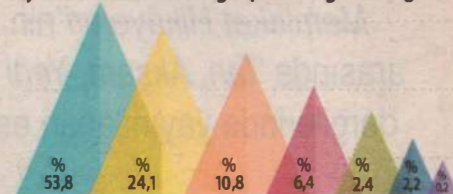
31 Mayıs 2013 günü
Gezi Parkı'yla ilgili 12 saat
içinde 2 milyon tweet atıldı.

Gezi Parkı'na
gelenlerin **%45'i** ilk defa bir
eyleme katıldı.

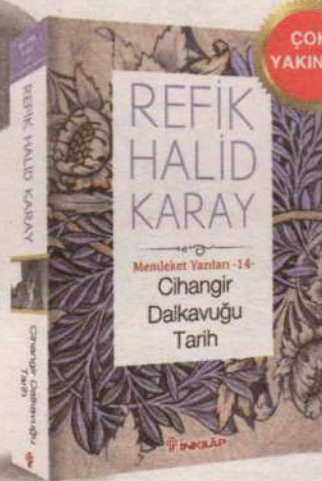
Eylemcilerin meslek gruplarına göre dağılımı

- Ücretli, maaşlı çalışıyor
- Öğrenci
- İşsiz şuan çalışmıyor, düzenli ek geliri yok
- Ev kadını, ek geliri yok
- Kendi hesabına çalışıyor
- Emekli, çalışmıyor
- Ev kadını, ek geliri var

REFİK HALİD KARAY

Memleket Yazıları

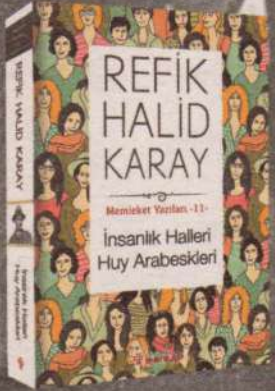
Önsöz Yavuz Selim Karakışla

Önsöz Selahattin Özpabırcı

Önsöz Mustafa Apaydın

Önsöz Ayfer Tunc

Önsöz Hanneke Vardır, Heide

Önsöz Savaş Kiliç

Önsöz Gökhan Akçura

Önsöz Levent Canket

Önsöz Aslı Biçen

Önsöz Erol Üyepazarcı

Önsöz Artun Ünsal

Önsöz Behçet Çelik

Önsöz Tanıl Bora

Önsöz Selim İleri

Hazırlayan Tuncay Birkan

Memleket Hikâyeleri'nin unutulmaz yazarı Refik Halid Karay'ın 1938-1965 yılları arasında *Tan*, *Akşam*, *Yeni İstanbul*, *Zafer* gibi dönemin en çok ses getiren gazete ve dergilerinde yayımlanan eserleri Memleket Yazıları dizisinde yeniden hayat buluyor.

İNKILÂP

İSTANBUL / Merkez Yenibosna • İSTANBUL / Sanal Mağaza • İSTANBUL / Fatih Historia • İSTANBUL / Avcılar Pelican Mall • İSTANBUL / Levent Metrocity
İSTANBUL / Acarkent Coliseum • İSTANBUL / Bahçelievler Metroport • İSTANBUL / Beykent Perla Vista • İSTANBUL / Ataşehir Migros • İSTANBUL / Cağaloğlu Sirkeci
İSTANBUL / İNKILAP KIDS Acarkent • ANKARA / Atlantis City Avm • İZMİR / Balçova • İZMİR / Çiğli • BURSA / Nilüfer

Ali Ozan Akın

inci apartmanı

Serpil Teyze'nin en büyük hazinesi anılarıydı. Anılarını öyle önemserdi ki, o gün üzerlerinde olan her şeyi, fotoğrafın kendisiyle birlikte kahverengi bavulun içerisine koyup kaldırmıştı.

Serpil Teyze, 73 yaşında, İstanbul'un Göztepe semtinde yalnız yaşayan, iki çocuk annesi, emekli bir lise öğretmeniydi. Uzun yıllar sigara içen eşi Ahsen Amca, 2 sene önce akciğer kanseri yüzünden hayatını kaybetmiş, Serpil Teyze'yi balkondaki çiçekleri ve evdeki anılarıyla yalnız başına bırakmıştı.

Serpil Teyze ve Ahsen Amca, İnci Apartmanı'na 1972'nin baharında taşındılar. Bankadan kredi çekerek satın aldıkları bu ev onların ilk ve son eviydi. Serpil Teyze taşındıkları günü dün gibi hatırlar. Kamyondaki eşyaları yepyeni dairelerine taşındıktan sonra, hamallardan fotoğraflarını çekmelerini rica etmişlerdi. Moskova'dan aldıkları FED-4 marka fotoğraf makinasıyla apartmanın önünde çekildikleri bu fotoğrafta; Ahsen Amca, turuncu disko gömleği, lacivert İspanyol paça pantolonu ve kavuniçi camlı metal gözlükleriyle sol elinde kahverengi bir bavul tutarken, sağ elini; beyaz kalın topuklu çizmeleri, rengarenk desenli dizüstü elbisesi, büyük boy yuvarlak gözlükleri ve sarı kafa bandıyla beline sarılan Serpil Teyze'nin omzuna atmıştı. Serpil Teyze'nin en büyük hazinesi anılarıydı. Anılarını öyle önemserdi ki, o gün üzerlerinde olan her şeyi, fotoğrafın kendisiyle birlikte kahverengi bavulun içerisine koyup kaldırmıştı. Yıllardır hayalini kurduğu bu anısını ileride ona hatırlatacak her detayı; elbisesinin üzerine sinen parfüm kokusunu, çizmelerindeki çamuru, Ahsen'in gömleğindeki çay lekesini, pantolonunun paçalarındaki tozu, hatta gözlüklerindeki parmak izlerini bile fotoğrafın içerisindeki bavula saklamıştı.

Pazar arabasını çekerek evine döndü. Apartmanın içerisine girer girmez hemen posta kutusuna yöneldi. Aslında faturalarıyla çocukları ilgileniyordu. **Beklediği bir mektup veya bir davetiye de yoktu ama alışkanlık, 43 senedir, apartmanın kapısından her girdiğinde önce posta kutusuna giderdi.** Bir zamanlar kocasının iş seyahatlerinden gönderdiği aşk mektuplarının yerinde artık evlere servis yapan Uzak Doğu mutfaklarının ve nakliyat şirketlerinin el ilanları vardı.

Evinin kapısından içeri girmek üzereyken merdivenlerden sakız çiğneyerek inen üst komşunun sesiyle irkildi: "Fikrini hala değiştirmedin mi Serpil Teyze?"

Serpil Teyze cevap vermeden içeriye girdi, kapısını kapattı. Önce çiçekleriyle konuştu. Sonra pazardan aldığı marulları yıkadı.

O akşam kızı Begüm ve oğlu Volkan, Serpil Teyze'ye yemeğe geldiler. Yemek bahane, asıl niyetleri annelerinin fikrini değiştirmektir. Serpil Teyze de bunu pekala biliyordu ama kararından emindi. Volkan ve Begüm yemek boyunca birbirlerine kaş göz işareti yapıp, sonu tatsız biteceğini bildikleri

konuşmayı birbirlerinin üzerine yıkmaya çalıştılsa da, Serpil Teyze bu numaraları yemeyip konuyu kendisi açtı: "Çıkıyorum!.."

Apartmandaki herkes imza atmış, imza atmayan bir tek Serpil Teyze kalmıştı.

Çocukları, komşular, müteahhitler, aylarca Serpil Teyze'yi apartmanın yıkılmasına razı edebilme umuduyla tatlı ve böreklerle ziyarete geldiler. Serpil Teyze, anılarından her ne kadar ayrılmak istemese de, üzerinde oluşan bu baskıdan sıkılmaya başlıyordu. Her gün en az bir kişi yaşlı kadını sıkıştırıyor, fikrini değiştirip değiştirmedikini soruyordu. Etrafındaki insanların bu ısrarı Serpil Teyze'yi boğuyordu. Geceleri uyuyamıyor, uyuduğunda kabuslar görüyor, sabahları ter içerisinde uyanıyordu. Serpil Teyze'ye, yakında terk edeceği şu koskoca dünyada, 120 metrekaresi dar ettiler. Dayanamadı, attı imzayı...

Serpil Teyze İnci Apartmanı'na taşındığı ilk günün anısını kahverengi bavulun içerisine sığdırmıştı ama 43 senedir birikmiş anılarını elbet sığdıramazdı. Yanına hiçbir şey almadan çıktı dairesinden, çiçeklerini bile içeride bıraktı. Çocukları taşınmasına yardım ettiler. Ancak fark ettiler ki, Serpil Teyze'nin yüreği hiçbir yere taşınamayacak kadar ağırdı. Yüreğini İnci Apartmanı'nda bıraktılar...

Yıkım makinası ilk darbesini yatak odalarına indirdi. Sahilde yürüyen Serpil Teyze'nin göğsü sıkıştı, adımları seyrekleşti. Makina, dairenin kolonlarına darbeler indirmeye başladığında Serpil Teyze'nin dizleri çözüldü, yere yığıldı. Yıkım görevlileri, daireden havaya kalkan anıların tozunu azaltmak için binaya tazyikli su sıkarken, genç bir kadın elindeki suyu Serpil Teyze'nin suratına çarptı. "Teyzeciğim iyi misin?" diye seslendikten sonra etrafına bağırdı: "Ambulans çağırın!.."

Serpil Teyze'nin yüreği aldığı darbelere dayanamadı. Yorgun kalbi, bundan tam 43 sene önce Ahsen'in ona yeni bir ev aldığı gün müjdesini verdiği yerde, Beylerbeyi sahilinde son kez atıverdi.

Kahverengi bavulu açan sağlık görevlileri içerisinde İnci Apartmanı'nı buldular. Üzerine parfüm kokusu

sinmiş elbiseyi, çamurlu çizmeleri, çay lekeli gömleği, paçaları tozlu pantolonu, hatta gözlükteki parmak izlerini bile buldular ama müdahale edemediler...

Ertesi gün İnci Apartmanı'nın molozları temizlenirken, çocukları Serpil Teyze'yi defnetti.

Serpil Teyze önce toprağa, sonra tohuma, sonra çiçeğe dönüştü.

Bir kent dönüşüyordu...

Emre Barca

kanatsızlık

Şule Gürbüz, *Öyle miymiş?*, İletişim, 2016.

Merhum Asaf Halet Çelebi "Om Mani Padme Hum"u yayımladıktan hemen sonra, edip ve muharrir kılığındaki birtakım zerzevat, "Bu gak guk da nesi?" diyesiymiş. Hatta içlerinden bazı meşhur şuara, "Bu gericinin de ruhaniliğinden gına geldi, uyuyor mu yani toplumsal gerçekliğimize ve dahi yüce ülkülerimize bu zamansız Mevlevilik ve dahi Buda lakırdıları?" gibisinden bir türkü tutturmuş. Şimdi, üç oturuşta nirvanaya ermeye, iki devranda dervişan sayılmaya niyetli orta halli sınıflarımız da bir edebiyat demokrasisi lakırdısıyla, okuru yaşatmak pahasına yazarı oracıkta öldürüvermeyi göze alarak, "Bizim oyunu oynamayan bir kız nasıl olur da böyle bir dile haiz olur!" diye hiddetlenince, Şule Gürbüz'ün "Öyle miymiş?"i üzerine yazmak farz-ı kifaye olmaktan farz-ı ayn mertebesine gelirmiş.

Merhum Ece Ayhan "Ey Kanatsızlık" şiirinde "Anlaşılmayacaksın," diye buyurmuş ya, "Ey kanatsızlık! Koyulaşır ve bir denizin denizinde ağlarken, bekleyen bir çocuk. Yelkenli!" İşte öyleymiş Şule Gürbüz'ün huyu da bir kanatsızlık, bir de zamansızlık.

Zamansız olanı ya uçururlarmış ya da "Bu bizim çalı çırpı kanatçıklarımıza da göz dikti, ah asli kanatsızlığımızı da fark etti," deyip yerin dibine batırırlarmış. Onların da huyu buymuş. Ta Asaf Halet'ten önce de ihtimal ki Şule Gürbüz'den sonra da insan soyunun huyu böyle olasıymış. Zaten o zamansız kanatsızlığıyla Şule Gürbüz'ün yazdığı da buymuş.

Zamansızlık, çoğunlukla zamanından öncelik ya da sonralık gibi handiyse bir münasebetsizlik şeklinde tezahür edesiymiş ama birde zamanına sığamamak, zamaniyla örtüşmemek, zamanında olmamak gibi bir anlamı varmış. Ne geri ne ileri olmak zorundaymış bu anlam. Zaten "Anlaşılmayacaksın!" buyruğuyla malul, yani daha baştan şair sözleriyle mühürlü bir yersizlikmiş aynı zamanda. Lügatlerine yakın gelir diye "yersiz-yurtsuz" diyeyim de geçmeyeyim: Zamansız kanatsızlığı içinde Şule Gürbüz'ün yazdığı, lügatlerine yakın gelir diye öyle diyeyim, "pesimist bir ontoloji" olarak anılasıymış. Öyle miymiş? Yahut etik, olmadı ahlak ya da o da değil, bir edep kitabı, anti-hümanist bir adap, usul ve erkan öğretisiymiş. Hakikaten, öyle miymiş?

Dünyasız eşya ve dünyası kısıtlı hayvan arasında sözüm ona dünya kuran

insana, dünyayı yaratan Allah'ı ve hayırsız, uğursuz insan soyunun geviş getirdiği nebatatı hatırlatırmış Şule Gürbüz. Tüm unuttuklarımızı, hiç aklımıza gelmeyenleri, aklımıza gelir gelmez fikrimizden kovduklarımızı bir bir yazarmış kitabında. Kitabı hayat, hayatı kitapmış. **Ağır, kalın, soluksuz bir tanıklıkmış bu kitap. Yahut hayat. Hayat ağır, kalın, soluksuz bir tanıklıkmış. Öyle.** Bu tanıklık da bir hayale tanıklıkmış aslında. Dünya denen her şey bir hayal, insan denen kibir, riya ve hayırsızlıktan doğma bir varlıkmış. Peygamber sözü işitmeyecek, işitse duymayacak, duysa dinlemeyecek, dinlese anlamayacak, anlasa yapmayacak bir kibir ve bütün kitapları ağlatacak ağır bir riya. İşte bu insan, hayalini gerçek, kibrini hak, riyasını maslahat bilmiş, bilmiş de bir de kendi kurduğu, içine doğduğu ve ettiği dünyadan şikayet etmiş. Nerede ahsen-i takvim, nerede esfel-i safillin? İkisi de aynı hamurdan, aynı

zamanda, aynı dünyada imiş ya, ahsen-i takvimi insanda görüp de duyana aşk olsun'muş.

Merhum feylesof Jacques Derrida ölümünden hemen önce verdiği bir mülakatta yaşamayı "hala" öğrenemediğinden, yaşamının hiç öğrenilmediğinden dem vurmuş da, hem bize hem de Şule Gürbüz'e nasıl yaşayacağını ayrı, nasıl yazacağını ayrı öğretmeye kalkın pek çokmuş. Oysa insan da haddini aşınca zıddına dönüşürmüş. Halbuki yaşamayı hiç öğrenemedim diyen yazardan, ölümünü, öldürülüşünü, yas tutacakların ölü etini afiyetle mideye indirişlerini anarken gözyaşı döken bir yazardan yaşamayı da yazmayı da öğrenesiymiş insan soyu.

Kambur'dan, Coşkuyla Ölmek'ten, Zamanın Farkında'dan sonra, "Öyle miymiş?" diyen işte bu yazar "İnsan kendini kime ne olarak bırakacak?"

diye sorarmış. Biz kendisini yazar olarak tanıdık, zamansız, kanatsızlık üzerine yazan bir yazar. "Öyle miymiş?" de "boncuk değil sır sözü"ymüş. İncir, zeytin ve karaağaçlar.

"Boncuk değil sır sözü,
Gel gidelim ko sözü,
Dostu görmez baş gözü,
Ayrıksı basar gerek."*

*Yunus Emre

Gülbin Aktaş hamlet'i paylaşmak

Bence insan paylaşabildiği kadar çoğalabiliyor. Bir parça tatlıyı, evde pişmiş bir tas çorbayı, güzel anıları, hayatı... Öyle ya, geriye dostluklar ve güzel anılardan başka ne kalıyor ki zaten. Hele ki günümüzde...

Koştur koştur yaşadığımız hayat, paldır küldür akan zaman ve o zamanın ruhu, insanların bir araya bile gelmesine engel içinde bulunduğumuz zaman dilimi.

İşte böylesi bir ortamda, insanın dostlarıyla bir araya gelebilmesi ve bir tiyatro oyununu paylaşabilmesinden söz ediyorum. Tam 42 kişi bir araya geldik ve hep birlikte Hamlet'i paylaştık.

Zor mu? Evet çok zor. Onca kişiyle aynı gün ve saate bilet alabilmek, bir araya gelmek, organizasyonu kusursuz hale getirmek, çocukları düzene sokmak, oyun öncesi bir yerlerde oturup hep birlikte yemek yemek. Gerçekten zor ama bir o kadar da keyifli. Her şeyden önce bilet rezervasyon süreci tam bir curcuna. Neyse ki tiyatro gişelerinde arkadaşlar hem çok sabırlı hem de çok yardımsever. Özellikle Moda Sahnesi gişesinin hakkını vermek gerek.

Bu yıl ilk olarak **En Kısa Gecenin Rüyası** oyununu kalabalık bir grup birlikte izledik. Ardından biraz daha çoğalarak **Frankenstein** oyununu izledik.

Son olarak da yine Moda Sahnesi'nde **Hamlet'i paylaştık**, tam 42 kişi. Çoluk çocuk şen şakrak tiyatro yollarına düştük. Hani o öldü, artık kimse ilgi göstermiyor dedikleri, ancak küçücük salonlarda bile muhteşem oyunların sergilendiği ve son yıllarda olağanüstü bir performans gösteren Türk tiyatrosuna... Onca kişi bir araya geliyorsunuz, salondakilerle karışıp, sahne

*Ali'nin objektifinden tiyatro öncesi biz.

ile tek başınıza kalıyorsunuz ve güzel bir oyunu seyrediyorsunuz ardından yine şen şakrak evlere dağılıyorsunuz. Böylesi bir keyif ve paylaşım, hele ki bu zamanda, başka nerde olabilir ki?

Hamlet'e gelince... Modern bir sahneleme, sade ancak gerçekten akıllıca

düşünülmüş bir sahne tasarımı ve o tasarımı performanslarıyla daha da güzelleştiren oyuncular... Şöyle düşünün... **Sahne tabuta benzeyen ve her oyuncu için ayrılmış bir kabin-bölme-tabut var. Sırası gelen oyuncu kabinden-bölmeden-tabuttan çıkarak sahne alıyor.** Rolü bitince tekrar bir tür kabinine-bölmesine-tabutuna dönüyor. Kulis gibi yani. Fakat bu tasarımla izleyici sürekli dikkatini sahneye veriyor. Zekice. Dekor ve kostümler çok sade. Hamlet deyince insanın aklına dönemin ruhuna uygun şatafatlı kostümler ve dekor geliyor. Ancak burada dekor ve kostümden ziyade oyunculuklar da ön plana çıkıyor. Karakterlerin özellikleri ise kabinlerin-

bölmelerin-tabutların üzerinde yazılı olarak görülüyor. Ancak yazıların kolay okunduğu ve anlaşıldığı söylemek zor. Bence hata. Çünkü oradaki kısa notlar karakterler hakkında ipucu veriyor. Hamlet rolünde Onur Ünsal, ön plana çıkıyor. Fakat tüm oyuncuların hakkını vermek gerekir.

Oyunda eleştiri, alaycılık ve göndermelerle Hamlet'te yüzyıllar önce anlatılanların günümüzde hala devam ettiğini görüyoruz.

Arkadaşlarımla Hamlet'i, sizlerle de izlenimlerimi paylaştım. Son cümleyi de yine bu güzel oyundan seçerek yazmak istiyorum.

İnsan insan mıdır, yalnızca yiyip içmekle geçiyorsa hayatı.

Sunay Akın

merdivenden birkaç basamak

Başımızın sıkıştığı anda yardımımıza koşar merdiven. Unutmayın, binalarda “Yangın Asansörü” değil, “Yangın Merdiveni” vardır!..

Merdiven bir kurtarıcıdır her şeyden önce. Öyle olmasaydı, üstlerinde merdiven taşıyan kırmızı renkli arabalara, trafikte geçiş önceliği tanınır mıydı?

Harfler ile çıkarız sözcüklerin katına. Oradan da tümcelere... Bu yüzdendir ki, bir merdiven görünümündedir, “Harf” sözcüğünün ilk harfi.

Bir oyun alanıdır merdiven. Efendim, basamakları geniş olanlar için bu düşüncemin doğru olduğunu mu söylüyorsunuz!? Ama ben, basamaktan değil, tırabzandan söz etmek istiyorum. Tırabzan ki, kaydırağıdır, annelerinin oyun parkına götürmediği çocukların... Ve tahta bir merdiven kızak oluverir çocukların altında, karlı bir kış gününde.

Tırabzandan kayan çocuk neşe içinde gülümserken, yanından hızla geçtiği adam, üç-dört basamakta bir durmakta ve soluklanmaktadır. Ne de olsa çocuk, merdiven dayamamıştır yaşıllığa.

Merdiven dayamak!.. Bir insanın yaşı sorulduğunda yanıt olarak kullanılır bu deyim: “Ellisine merdiven dayadım.” Yirmisine merdiven dayadım, denmez oysa. Ya da, otuzuna!..

Kırk!.. Evet, kırk yaştır, merdiven dayamak deyiminin kullanıldığı alt sınır. Türkçe deyimlerin güzelliğine borçlu olduğumuz şiirlerden biri de, Ahmet Haşim’in “Merdiven” adlı şiiridir:

*Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden
Eteklerinde güneş rengi bir yığın yaprak
Ve bir zaman bakacaksın semaya ağılayarak...*

Son basamağında ölüme çıkılan tek merdiven idam sehpasınıninkidir. Amerika’nın Leavenworth hapisanesindeki bir mahkum, kaldığı tek kişilik hücrenin penceresinden kendisi için kurulan idam sehpasının yapılışını seyreder. Marangozun birkaç basamaklı merdivenin tırabzanını büyük bir itina ile zımparaladığını görünce de sorar: “Bunu neden yapıyorsun?” Marangoz alaycı bir şekilde gülümser: “Eline kıymık batmasın diye...” Annesinin çabası sonucu Cumhurbaşkanı tarafından affedilen mahkumun adı Robert Stroud’dur. Ama siz onu “Alcatraz Kuşçusu” olarak tanırırsınız.

Merdivenli sokakları olan kentleri severim. Çocukluğum Trabzon’un “Merdivenli Sokağı”nda geçti ne de olsa. **Ne de güzel sokak adları var İstanbul’un: Merdiven Sokağı, Merdiven Yokuşu, Merdivenli Bayır, Merdivenli Çeşme, Merdivenli Hamam Çıkmazı...** Kocaman bir kasabaya dönüşen İstanbul’un “Merdivenli” köyü bile vardır.

Ama eski İstanbul kartpostallarında gördüğümüz, Karaköy’den

Galata’ya bir merdiven gibi uzanan Yüksek Kaldırım’ın basamakları, dar bir şerit halinde, otomobillere açılan yolun iki yanına sıkışıp kalmıştır... Rifat Ilgaz, çantası dolu olarak Yüksek Kaldırım’ı çıkan postacı İlhami Efendi’yi anlatır “Bu Merdivenlerden” adlı şiirinde:

*Bir düşün, ne demiş Haşim Amcan,
Vermiş de tatar böreğini gövdeye,
Ağır ağır çıkacaksın demiş, bu merdivenlerden,
Böyle soluk soluğa değil!*

Rifat Hoca’nın, dizelerinde Ahmet Haşim’i alaya aldığı şiirinin yanı sıra, İrlandalı yazar Bernard Shaw’un da, Hollywood filmlerini eleştirirken merdiven kullandığı görülür: “Hollywood’da bir filmin yüzde doksan beşi, merdivenlere tırmanıp inmekten ya da arabalara girip çıkmaktan oluşuyor. Oyunlarını, onların çok ilgi duyduğu merdivenlerde geçmiyor. Böyle olunca da, sinema sanatından anlamadığını söylüyor.”

Merdiven çıkarken bir başkasının önüne geçmek uğursuzluktur. Merdiven altından geçmeye kalkışmak da öyle!.. Bunun nedeni, merdivenlerin Tanrılara uzanan yollar olduğu inancıdır. Bu inançlar günümüzde varlıklarını sürdürseler de, basamakların tahtadan yapılması inancı terk edilmiştir. Demirden basamak yapılmaz. Tanrılar, yeraltından maden çalan insanlara kızabilir ne de olsa!.. “Maazallah” deyip, kulağımızı çekerek tahtaya vurmali üç kere.

Ne asansör ne de yürüyenlileri pabucunu dama atabilmiştir merdivenin. Daha doğrusu atmıştır da, o kendisini duvara dayayıp çıkıp almıştır her seferinde. Merdiven, güvenilir dostlarından biridir insanlığın.

Başımızın sıkıştığı anda yardımımıza koşar merdiven. Unutmayın, binalarda “Yangın Asansörü” değil, “Yangın Merdiveni” vardır!..

Dünya’nın en güzel ve mutlaka çıkılması gereken merdivenlerinden biri de Galata Kulesi’ndedir. Neden mi? “Kanat” adlı şiirimin ilk kıtasıyla verelim bu sorunun yanıtını:

*Adımlarken Galata Kulesi’nin
daracık basamaklarını
uçup uçmayacağını bilmiyordu Hezarfen
bir tek şeyden emindi yalnızca
inmeyecekti yürüyerek
çıktığı merdivenden*

Hezarfen Ahmet Çelebi yaptığı kanatların taşıma gücünü, rüzgarı, yüksekliği hesapladı ama yine de ölümü göze alarak atladı Galata Kulesi’nden... Ne garip?! O’nun gibi gözü pek nice insanın hayaliyle gelişen havacılık tarihinde takvim yaprakları 20 Temmuz 1969’u gösterdiğinde, Neil Armstrong uzay aracının merdiveninden inerek adım atar Ay’al..

**Merdiven,
güvenilir
dostlarından
biridir
insanlığın.**

Zeynep Miraç

güzeldir bir şeylerden vazgeçebilmek

Heyecan Başaran geçti bu hayattan... Kuyruklu yıldız gibi kayıp giderken ardında efsanesi kaldı.

İnsanın en büyük zaafıdır. Koltuğu, şöhreti, sükseyi bırakamaz bir türlü. Elinde tutmak için nice dolaplar çevirir, olmadık oyunlara gönül indirir. En tepelerdeyken bırakıp giden, o sükseyi elinin tersiyle itenlere deli gözüyle bakılır.

Onlardan biri hayata veda etti geçtiğimiz ay. Gidişi haber dahi olmadı, ailesinin verdiği ilan olmasa kimseler duymayacaktı. Heyecan Başaran 1950'lerin başında İstanbul sahnelerine aşına olanlar için efsanevi bir isimdi.

1927 doğumluydu. Ankaragücü Gençlik Spor Kulübü Temsil Şubesi'nin gösterileriyle tanışmıştı tiyatroyla. Henüz 6 yaşındayken... Kendi deyişiyle "findık faresi kadar"dı. **Oyunculuk onun değil, babasının tutkusuydu aslında. Doğmadan önce "O kadar heyecanlıyım ki, bu doğacak çocuğun adı Heyecan olsun" diyen babasının...** Bu tutkunun uğruna Ankara Konservatuvarı'nda tiyatro okudu. Okulda biraz ayrıksı kalmıştı, çünkü taşralıydı.

Bundan 50 yıl sonra bile "Zaten bu taşralı havamdan hiç kurtulamadım!" diyecekti, "Çok zavallıydım. Ne içki içiyorum, ne gezip tozmayı seviyorum, ne fazla sosyelim." İlk profesyonel oyunu, Ankara Devlet Tiyatrosu'nda Schiller'in "Hile ve Sevgi"siydi. İkinci oyunu "Fareler ve İnsanlar", üçüncüsü "Saticının Ölümü"ydü. Pırıl pırıl parlıyordu sahnede.

ADINI YAKALAYAMADI

Muhsin Ertuğrul'un yönettiği Küçük Sahné'de oynamak üzere İstanbul'a taşındığında yıl 1951'di.

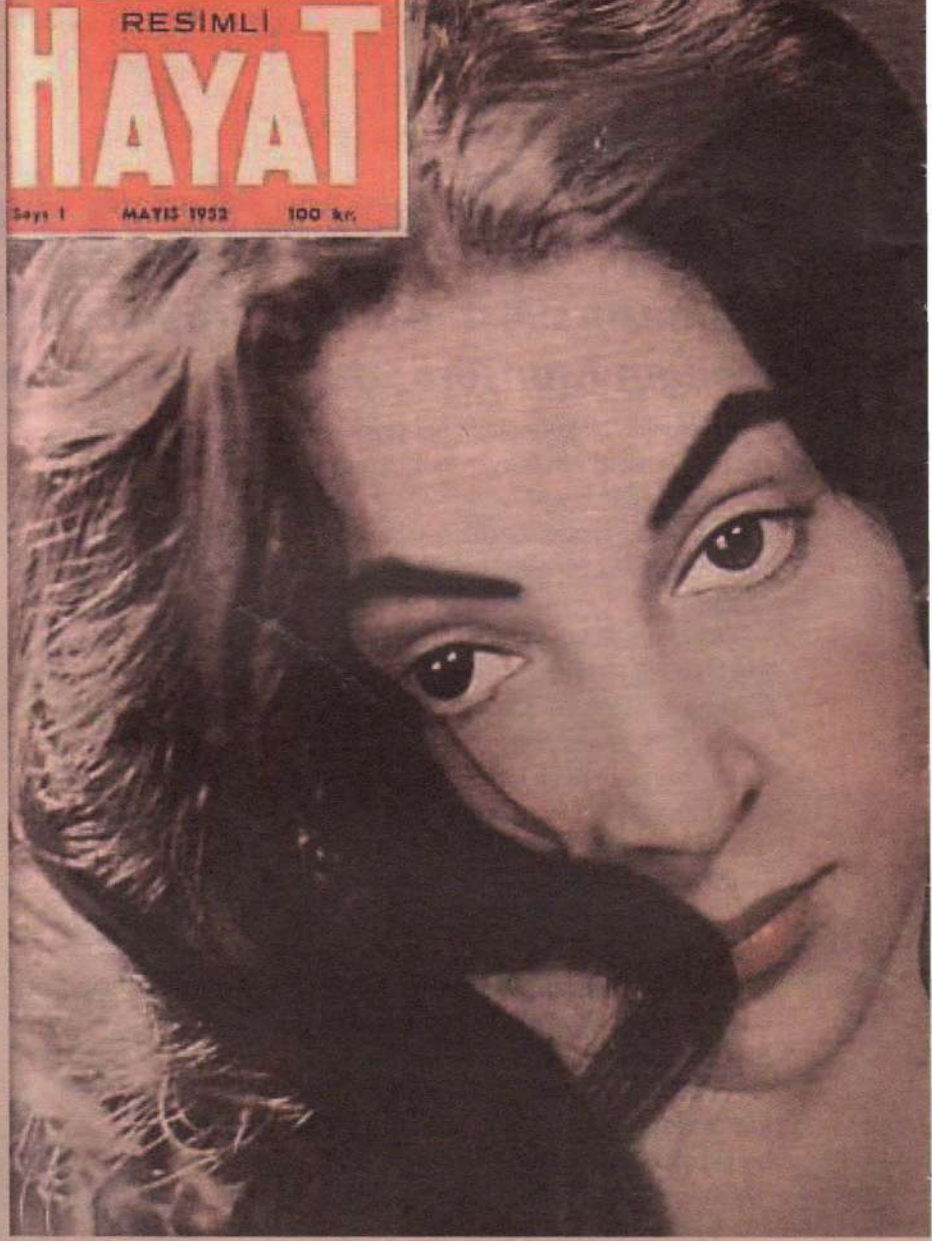
Art arda oyunların yanına sinema filmleri eklendi. İlk renkli Türk filmi sıfatını taşıyan, Muhsin Ertuğrul'un "Halıcı Kız"ının başrolünde o vardı.

Ortalığı kasıp kavuruyordu.

Bir gün provadayken "Seni müdüriyetten çağırıyorlar" dediler. Babam arıyordur diye düşündü, çoktandır İstanbul'da yaşayacağı evi bulamamıştı. Herhalde onu soracaktı. Oysa hayatını tümünden değiştirecek bir haberle karşılaşacaktı. Babası ölmüştü.

Günlerce, gecelerce ağladı. O sırada bir türlü çözülemeyen ev konusu Muhsin Ertuğrul'un İdealtepe'deki kendi evini vermesiyle çözülmüştü. Ne var ki 1950'lerin koşullarında İdealtepe başka bir şehir gibiydi.

Oyunlara, provalara yetişmek için tramvaylarda sürünüyordu. Babasıyla birlikte azalan tiyatro tutkusu bu zorluklara daha fazla dayanamadı. 2004 yılında Hürriyet'ten Ayşe Arman'a verdiği söyleşide "Ben hiçbir zaman tiyatro

yaşantısına da girmedim" diye anlatmıştı, "O başka bir şeydir. Söylüyorum taşralıydım. Adım almış başını gidiyor, ben onu yakalayamıyorum. Yakalamak da istemiyorum. Ekrem Reşit Rey, bir gün beni kulise aldı. 'Bak evladım', dedi, 'Sen Türk kadını temsil ediyorsun. İki ayağının üzerinde duruyorsun ama niye sahneden indin mi yok oluyorsun? İnsanlar seni tanımak istiyor, sana tapıyorlar'. Beni ilgilendirmiyordu bunlar."

SAHNEDEN LOKANTAYA

Bunlar olup biterken Konyalı Lokantaları'nın sahibi Nurettin Doğanbey ile tanıştı. Evlendi, sahneden, sinemadan, o parlak kariyerden bir anda vazgeçti. Yanlış anlaşılmasın, eşi Doğanbey sahneye çıkma demedi ona. Tam aksine, onu "Heyecan Başaran" olarak tanıyıp sevmişti. "Çık sahneye" diye ısrar etti hep, nafiye...

İki çocuğu, altı torunu oldu. Sahnede tozu yutan bir daha iflah olmaz derler. Ama Heyecan Başaran dönüp geriye bakmadı bile. Sahnede büyüüne kapılmış olanlar, onu bundan sonra ancak Konyalı'nın Topkapı Sarayı'ndaki lokantasında görebildiler. 1969 yılında Milliyet'te yayınlanan "Bir Heyecan Başaran vardı" haberinin içinde, elinde kepçe yemek doldururken bir fotoğrafı vardı. Uzun, mutlu bir ömrü oldu. Tanıyanlar "Pişman mısın?" diye sormaktan bıkmadı, o aynı cevabı vermekten... "Hayatta her şeyden vazgeçebilirsin" diyordu, "Ve güzeldir bir şeylerden vazgeçebilmek..."

DOĞADAN SANATA SEN TASARLA

4. ZEKİ YURTBAY TASARIM ÖDÜLLERİ

KAOS VE DÜZEN TEMALI

“SERAMİK KARO TASARIM YARIŞMASI”

SON TESLİM TARİHİ : 21 KASIM 2016
JÜRİ DEĞERLENDİRME TARİHİ : 2 ARALIK 2016
SONUÇLARIN İLANI : 6 ARALIK 2016

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ:
10.000 TL

Birinci olan tasarım üretilerek Unicera
2017 Seramik Banyo Mutfak Fuarı'ndaki
Yurtbay Seramik Standı'nda sergilenecektir.

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ:
7.500 TL

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ:
5.000 TL

MANSİYON:
1.000 TL (3 adet eşdeğer)

JÜRİ ÜYELERİ:

ALİ BAKOVA

TASARIMCI / ALİ BAKOVA DESIGN

ATILLA KUZU

İÇMİMAR, TASARIMCI / ZOOM-TPU KURUCU ORTAĞI

PROF. AYŞEGÜL İZER

MSGSÜ GSF GRAFİK TASARIM BÖLÜM BAŞKANI

PROF. SEVİM ÇİZER

DEÜ GSF SERAMİK VE CAM TASARIMI BÖLÜM BAŞKANI

ŞULE KOÇ

TASARIM DİREKTÖRÜ / ŞULE KOÇ DESIGN

Ayrıntılı bilgi ve yarışma şartnamesi için:

www.dogadansanatasentasarla.com

yurtbay.com.tr

f t i p y / yurtbayseramik

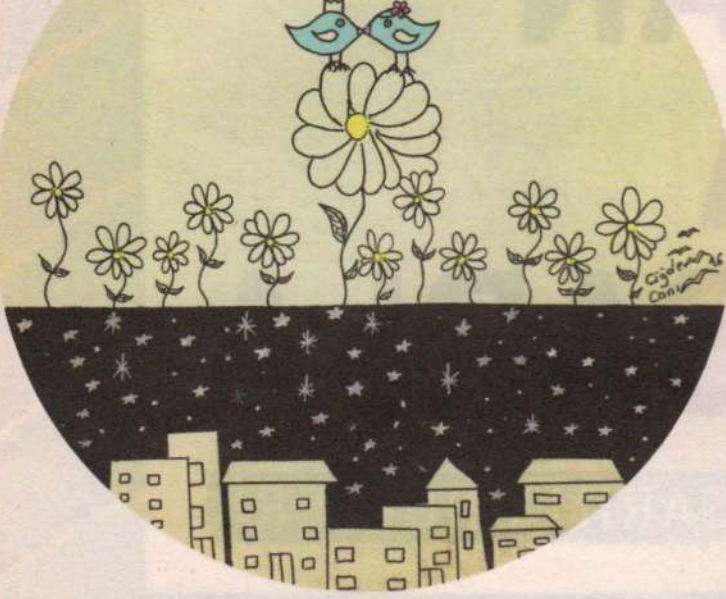

YURTBAY
SERAMİK

Çiğdem Canım Yayan

Deli eder insanı bu dünya;
Bu gece, bu yıldızlar, bu koku,
Bu tepeden tırnağa çiçek aşmış ağaç.

Orhan Veli

Çiçekli şiirler yazmamı kızıyorsun beyim
Bilmiyorsun daınadağın gövdesi
Çiçekli perdelerin arkasına saklıyorum.

Didem Madak

Mavi huydur bende...

Edip Cansever

Dilan Bozyel

"aslan gibiyim!"

Yılıni, ayını, gününü, saatini hatırlamak istemiyorum.

Geçmiş zaman mesafesi arttıkça hüznün basıyor sanırım.

Kıbrıs'taydım. Ziyaretine gitmiştim.

Kaldığı hastanenin pencerelerinde bile yasemin vardı, başucunda çiçek suyu, üstündeki geceliği gül kokuyordu.

Bazen uzun uzun tavana bakıp, hiç tanımadığım annesinden ve babasından bahsediyordu. Doğum

günüydü, diyabeti olduğundan o çok sevdiği çikolatalıkları saklamıştık yine. **Bana bakıp "Nasıl gidiyor fotoğraf çekimleri" dedi.**

Ağladığımı belli etmeden "Harika, duaların sayesinde" diye cevap verdim. Devam etti;

"Be Dilancık, sen eskiden çok haylazdın, ne oldu da böyle çalışkan bir kıccacık oldun" Gülmeye başladım. İlkokul beşe giderken beni yanına çağırıp, beraber Spice Girls konserine gidişimizi hatırladım, bana Big Ben'i gösterirken, Londra sokaklarında saatlerce yürürken, vintage dükkanlara girip incik boncuk satın alırken ne kadar enerji doluydu. Oysa o an, kolunu bile kaldırmıyordu.

Biraz uyudu. Uyurken çaktırmadan yüzündeki kırışıklıkları parmaklarımla hafifçe çiçek suyuyla doldurdum. Huzurlu bir bebek gibiydi.

Uyandığında yine tavana bakarak konuşmaya başladı, bazen Rumca bir şeyler söylüyordu bazen Kıbrıs şivesiyle annesine bir şeyler anlatıyordu. Annesini fotoğraflarından tanıyorum. Siyah giyinen, çatık kaşlı,

Kızılderili'ye benzeyen bir kadındı.

Bize geri dönmesi için seslendim;

"Nasılsın nene?"

Hiç düşünmeden cevap verdi;

"Aslan gibiyim!"

Hemen kamerama davrandım, bir doğum günü fotoğrafını çekmek istedim. Poz verdi, gülümsemeye çalışarak. :)

Birkaç saat sonra artık tutamıyordum gözyaşlarımı, yanından ayrılmak istedim. Eşyalarımı toplarken dönüp yüzüme baktı; "Dilancık ayrılık vakti geldi demek, aklınla ve kalbinle yaşa hep."

Tahmin ettiğiniz gibi, vedalaştık o gün. Sonrası annemin, teyzelerimin gözyaşları...

Tabutu açtığımızda, canım annemin dayanamayıp annesinin yüzünü avuçlarında tutup onu öpüp okşaması...

Ondan sonra üzüntüsüne dayanamayıp, yanına giden dayımın sağ yumruğunu sıkarak güçlü durmaya çalışması...

Bir zaman sonra, bu son fotoğrafı yolladığım bir uluslararası fotoğraf yarışmasında en iyi portre fotoğrafı ödülü aldığını öğrendim. **Bilgisayarımın başında dünyayı sel götürecektik kadar gözyaşı dökmüştüm.**

Şu an bu hikayeyi size anlatırken, arkadaşım yanıma geldi ve hatırlamı sordu, cevabım annemin annesinden bana hazırlanmıştı: "Aslan gibiyim!"

Kaan Koç

pireler terk etmeden

ne kadar uzağa bakabilir önünü
dünyanın kestiği bir adam
bir kolaj olmuşsa hayatı
başka hayatlardan yapılan

Sigara içmek için balkona çıkıyorsun. Yatak odasının balkonu bu. Tek başınasın ve sigara kokusuna, uyurken yanı başında kalan dolu küllüklere alışkınsın. Sigaranı içmek için neden balkona çıktığını bilmiyorsun. Kimi zaman hayatın değerliymiş gibi davranıyorsun ve bu da o anlardan biri aslında. Kendini, pırıl pırıl bir filmdeki afili karakterlerden birine benzetip, içinde eşsizliğin hissini duyuyorsun. "Haydi balkona çıkalım, hava omzunu yaza yaslamış bile, tertemiz bir gökyüzü var ve mis gibi bir uyku çekmek için yatak odamızı sigara kokutmamalıyım." Kendinle incelikli bir anlaşmaya varıyorsun böyle. Mavi-beyaz şeritli bez sandalyeye oturduğunda karşında iki şey var; birincisi, fazla güneş almaktan kupkuru kesilmiş çiçek benzeri bir bitki. İlginç bir karakter kendisi; geçen yaz ölüp yok oldu, fakat durup dururken, kupkuru dallarıyla tekrar fırladı toprağın içinden. Belki de onun hayat anlayışı budur. Belki o da yattığı yerde sigara içip izmaritleri başucunda bırakıyordu. **Belki o da hayata, ölümü üzerinde taşıyarak tutunuyordur.** Manzarayı dolduran ikinci şey ise evler. Upuzun binalar, hepsinde bir mimarın tercihleri var. Öyle diyorlar. Bütün pencereler siyah. Uyuyorlar. Saat 3 küsur. Tek tük ışık yanan odalar; biri mutfak, bir diğeri oturma odası gibi. Loş. Bir şeyler yaşanmış ve bitmiş loşluğu. Akşam çökünce terk edilen çocuk parklarında sağa sola saçılı duran kum parçaları gibi. **Bir şeylerin yaşanıp bittiğini anlatan dağınık manzaralar, el değmemiş en uzun yalnızlıklardan bile daha sıkıntı dolu.** Acaba tam da şu anda, bir başka karanlık balkonda, senin de içinde olduğun binalar manzarasına bakıp buna benzer düşüncelerle dalıp giden biri var mıdır?

değildim ki bir bedevi peki neden battaniyem belledim geceyi? sesime çıt vermeyen dağların etekleri, doğadan alacaklı bir bakireye çevirdi beni

Yaprak hışırtıları; ağaçların muhabbeti başlıyor gece olunca. **Tek tek bütün evlere bakıp içerdeki uykuları anlamaya çalışıyorsun. Uğraşma, anlayamazsın.** Karşında yüzlerce ev, binlerce insan, yüzbinlerce sevinç, ihanet ve hayal kırıklığı var. Ağız açık unutulmuş bir süpürge olmaya kalkışma, o kadar kudretli değilsin daha. Olamayacaksın da. Necatigil'in dizeleri sana hep yardım etti böyle zamanlarda; "Seni karanlıkta yatırıyorlar, / Korkuyorsun geceden, / Bakıp bakıp pencereden / Yatağına sokuluyorsun." Ne tür bir canlı olduğunu anlamaya çalıştığın ilk yıllardı; pencereden yarı beline kadar sarkıp binaların arasında sıkışan siyah gökyüzüne bakardın. Son dizelerine kadar okurdun içinden Necatigil'in şiirini; "Biraz sabır, küçük çocuk, biraz sabır! / Ama Allah'ın koyduğu yerde / Yıldızlar daima yalnızdır..." O zamandan bu geceye, başkaları da seni yutan karanlığa doğru bakıp başka şeyler hissetti. Uykusu kaçmıştı bazılarının, bazıları kötü bir iş günü geçirmişti, bazılarında ise kimi iyi haberlerin heyecanı vardı. **Senin içinse gece, düşüncelerinin**

akışına kavuşabildiği, başka seslerle bölünmeden kendi varoluşlarını yaşayabildiği bir mağara. Evlerle, insanlarla ve görevlerle doldurduğun hayatının içinde bulabileceğin yegane çöl. Hiçliğin yakışıklı aynası. Bu yüzden ne zaman balkona çıksan ya da başını camdan çıkartsan intihar kavramı düşünüyor aklına. Bu yazıyı yazabiliyor olman iyi haber bu açıdan; henüz hayattasın.

n'olduysa oldu öğrenemedim
kendime ve uzaklara bakmayı
kimseye gücüm yetmedi
kalktım duvarda bir çivinin yerini değiştirdim

1999. Annene şöyle demiştin; "her gün intihar etmeyi düşünüyorum." Bunu ona söylemek isteyişinin nedeni, onu buna hazırlamaktı aslında. Fakat o seni şaşırttı; "ben de yıllarca düşündüm, herkes düşünür, korkma." O gün hayata bağlandın. **Annen, gecelerinin üzerine çekilen bir battaniye olarak üzerini örttü. Annen, hayatını kurtarmıştı.** "Ölüm geliyor aklıma birden ölüm / Bir ağacın gövdesine sarılıyorum" deyişi gibi Süreya'nın; bir ağacın gövdesine sarıldığı an. O an, sokakta kalıyordunuz çünkü deprem olmuştu. O an binlerce insan, bina yığınlarının altında birbirinden habersiz ve aynı anda ölüyordu. Herkesin manzarası yıkılmıştı. **Uzun ve temiz bir gökyüzü fotoğrafı, her zaman iyi haber değildir bu yüzden. İçinde hiç sigara kokusu olmayan evlerin de incelik ve sağlık barındırmadığı olur.** Sürekli temiz nevresimlerde uyuma gayreti Şekspir ağdasıdır biraz. Hem hatırlıyor musun, geçenlerde bulduğun hasta kedi yavrusu için veteriner ne demişti? Tuttun, götördün ona, inceledi, vücut ısısı çokça düştüğü için sıcak su torbasının üstüne yatırıp iğneler yaptı. Bir ölçüye kadar serum takabiliriz dedi, çünkü ufacıktı kedi. Hiçbir siyah nokta yoktu üzerinde onun. Ölüyordu. "Elimizden geleni yapalım" diyen veteriner serumu takmak için hayvanın incecik damarını ararken, başını kaldırmadan şöyle mırıldandı; **"pireler bile terk etmeye başlamış artık." Ölmeye başlamış bir kedinin üstünde pirelere, manzaranda binaların dikilmesine ya da küllükte izmaritlere ihtiyaç duyacağını aklına getir bu yüzden.** Yaşamının bir ayağı ölümün ağzında çünkü. İç sıkıntın ve pireler iyi haber bu yüzden; ikisi de sağlıklı bir hayatın üstünde dolaşır sadece. O kedi şimdi balkonda, piresiz, can çekiyor. Sabaha çıkarsa serum takılacak. Sen, gecenin içindesin. İçinde dolaşan pireler yüzünden canından bezdiğini zannediyorsun. Senin sorunun başka; haddinden fazla hayat var kafanda. Geceden korkma, çünkü gece hayatta kalabilenlerindir. İyi haber; hayattasın.

Sınıfında lider 800mm sudan geçme yüksekliği, Yeni Ford Ranger 4x4 2.2 L 160 PS XLT versiyonuna ait olup diğer versiyonlarında farklılık gösterebilir.

ALİŞTIKLARININ ÖTESİNDE? EVET YAPABİLECEKLERİNİN ÖTESİNDE? ASLA.

YENİ FORD **RANGER**

> Sudan geçme yüksekliğinde sınıf lideri

Yeni Ford Ranger, 800mm derinlikteki suyun içinden geçebilmek için tasarlandı. Ranger'la daha ileriye gidebileceğin farklı yolları keşfetmek için ford.com.tr

f t y /FordTürkiye

Go Further

Feyyaz Yiğit

gerçekleşmemiş mümkünler

Hemen bir ambulans geliyor, içinde bir doktor, bana gülümsüyor, "Buyur seni şöyle alalım" diyor. İçeride çıt çıt burnumu düzeltiyorlar.

Gerçekleşmesi mümkün onlarca şey arasından, bizleri mutlu etmesi mümkün birkaç şeyi seçip zihnimizde etraflıca tasarladığımızda, ortaya delüzyonel bir somutluk çıkıyor. "Aa evet" diyoruz heyecanla, "Bu bir plan." Lakin bu mümkün zannettiklerimizin birçoğu, şahsiyetimizle ilgili envai çeşit yanılmanın neticesi olduğundan, mümkünlerin gerçekleşmemesi kaçınılmaz hale geliyor. Bizi en başında, mutluluğun varlığına kani eden "kim olduğumuz" yalanı ve yeter miktarda gerçekleşmeyen mümkünler sayesinde, "kim olacağımız" gerçeğine sürükleniyoruz. Evrenin bizlere bahsettiği en kıymetli beceriyi bir hezeyana çeviriyor ve ondan kaçmaya başlıyoruz. **Lütfen hayallerimizi mümkünlerin pençesinden azat edelim.**

Gerçekleşmesi mümkün olmayan hayallerimiz neredeler? Gözlerini kapayıp dünyayı kurtaranlar, gezegenlere seyahat edenler, evreni şrak diye yok edenler ve yaşadığı mutasyon sonucu aniden aşırı güzelleşenler nereye kayboldu? Ben lisedeyken burnumun çok çirkin olduğunu düşünüyordum. Hala öyle olabilir fakat artık düşünmüyorum.

Şöyle bir hayalim vardı;

Okuldan çıkıyorum ve eve doğru yürümeye başlıyorum. Hava hafiften kararmış ve sokaklarda enteresan bir sessizlik var. İçim kıpır kıpır oluyor, manasız bir telaşa kapılıyorum. Hemen nefes egzersizleriyle kontrolü geri kazanıyorum ve devam

ediyorum. Bir müddet yürüdükten sonra bir bakıyorum, iki kişi hararetle tartışıyorlar. "Neyse" diyorum içimden, "Ben yoluma gideyim." Lakin, tartışma büyüdükçe büyüyor... Silahlı adam diğerine "Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Benimle ilgili en ufak bir bilgi polise ulaşırsa yandık ki ne yandık." diye bağırmağa başlıyor. Diğer adam ölümün eşiğinde, titreyen sesiyle "Abi olur mu öyle şey? Etrafta polise seninle ilgili bilgi verecek kimse yok ki!!! Polisin senin eşgalinle ilgili en ufak bir fikri yok sana yemin ederim!!! Sal beni gideyim!!!" diye yalvarıyor. Fakat o sırada adam silahını çıkarıyor ve gözlerimin önünde diğer adamı öldürüyor. **"Aman Yarabbi nereye düştüm ben böyle!!" diye haykırarak koşmaya başlıyorum. Bir yandan katil zanlısı "Her şeyi gördün. Yaşamana izin veremem" diye bağırıyor arkamdan.** Fakat telaşa mahal yok çünkü yolun başında polis varmış zaten. Hemen gidiyorum polislere. Selamın aleyküm-Aleyküm selam... Polisler diyor ki "Sen çok mühim bir cinayete tanıklık etmişsin güzel kardeşim. Bize bildiklerini anlat seni hemen tanık koruma programına alalım." Bak şimdi... Önce bi yüzüm düşüyor. "Allah Allah" diyorum, "Nasıl olur bilmem ki..." Polisler gülüşerek ve kendi aralarında şakalaşarak beni teskin ediyorlar. "Yahu bişey olmaz." diyorlar. "Biz her gün 5-10 kişiyi alıyoruz tanık koruma programına. Hepsi gayet mutlu." Biraz nazlanıyorum ama el mahkum kabul ediyorum mecburen. Polislerden biri diyor ki "Şimdi seni tanıyamamaları için derhal estetik ameliyat olman lazım." Öbürü hemen araya giriyor: "Bir de n'olur n'olmaz başka bir yerde yaşaması gerekiyor."

"Tamam" diyorum, "Ben hazırım."

Hemen bir ambulans geliyor, içinde bir doktor, bana gülümsüyor, "Buyur seni şöyle alalım" diyor. İçeride çıt çıt burnumu düzeltiyorlar. Meğerse devlet gizliden gizliye tıbbi çok geliştirmiş. "Bak şu başımıza gelenlere" diyerek iniyorum

ambulanstan. Bir anda polisler, doktor ve hemşire hep bir ağızdan "Maşallah güzel kardeşimize. Çok yakışmış... Allah sahibine başıslasın" diyorlar. Hepsine mahcup bir ifadeyle teşekkür ediyorum.

Siyah takım elbiseli bir adam gelip yeni kimliğimi, pasaportumu bana teslim ediyor. "Sana Toskana'da bir çiftlik ayarladık. Orada bağ bahçe, hayvanlar falan, ömrünün sonuna kadar yaşa..." diyor. Korkuyorum bir an, "Ee!! Sevdiklerim ne olacak?" diye soruyorum. Gülüyor bana, "Dert ettiğin şeye bak, bir haftaya kalmaz hepsini yanına göndereceğiz" diyor. Havaalanına gidiyoruz, polisler, doktor, hemşire ve siyah takım elbiseli adam beni İtalya'ya uğurluyor. Ambulans şoförü gelmemiş. Biraz üzülüyorum. "İşi vardı herhalde" diyorum içimden.

Galiba insan hissetmeye alıştığında ölüyor.

İREM'İ BEKLERKEN

ÜLKER

MUTLULUK HER YERDE

Mutluluk Futbolda Futbol Her Yerde

75 MİLYON HAYAL EDER, 11 ADAM GERÇEKLEŞTİRİR.
A MİLLİ FUTBOL TAKIMIMIZA MUTLULUK YOLUNDA BAŞARILAR DİLERİZ.

mutlulukherverde.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

#mutlulukdesteklenir

Bedia Ceylan Güzelce

bu su hiç durmaz

Bir duyguda kalamamak, bir histe birikememek, mutlu olamamak, mutsuz olamamak, ne iyi ne kötü, vasatla yetinmek. Nietzsche'nin dediği gibi "batmakta olan bir çağın çömezleri olarak" göçüp gideceğiz, hazırsan.

Sahilde sıradan bir gün. Plaja altı kişilik bir aile yaklaşıyor yavaş yavaş. Yaşlı bir kadın, yaşlı bir adam, sanırım evliler, iki genç adam, sanırım yaşlı çiftin oğulları ve genç adamlardan birinin eşi olduğunu anladığımız genç bir kadın, yani gelin. Elde mukavva kutular ve bir portatif sandalye. Anne zar zor yürüyor, baba pek dinç. Gelin karnını tuta tuta yürüyor, kötü boyanmış sarı saçlarını bir o yana bir bu yana atıyor. Kararsız saçlarının arasından bir kocasına bakıyor, bir kayınbiraderine. Sandalyeye onu oturtuyorlar önce, ağır hareketle konumlandırıyor kendini, mukavvalar yere serildiğinde ve baba iyice yaklaştığında kalkıyor, önce kayınvalidesine sonra kayınbabasına bırakıyor sandalyeyi. Neticede yaşlı adam, yani baba, yani kayınpeder oturuyor sandalyeye, diğerleri mukavvada diziliyor yan yana ve hemen bir fotoğraf çekiyorlar. Aslında yedi kişiydik, biricik yavrumuz karnımızda pozları çeşit çeşit. Gelin içten içe öfkeli, onu düşünmeyen, çocuğunu hiç düşünmez çünkü. Kendinin hakkıydı o sandalye. Onları bu sahilde, bu plajda, bu mukavvanın ve o yegane sandalyenin üzerinde bırakıp terk ediyorum. Babayı yerinden kaldıramam, kendi babamı kaldıramadım ki, anneyi yerine koyamam kendi annemi koyamadım ki. Çareyi onları bir daha düşünmemekte buluyorum, rahme düşmüş bebeği, gelinin bakışlarını, babanın acımasızlığını, annenin faydasız fedakarlığını, genç adamları...

Bizi hayvanlardan ayıran tarihtir diyor Nietzsche. "Hayvan tarihdışı yaşar; çünkü o şimdiki zamanın içinde tükenir gider, geride tuhaf bir kesir bile bırakmayan bir sayı gibi..." Unutmak bir tabloya dönüşüyor içimde, onu asacak bir duvar lazım bana. Eğilip koklamak istiyorum, çiçek soluyor, yükselip kafa vuruyorum, top acıyor. Ne yapsam olmuyor, bir tarih birikmiyor. Memleket bir kavgayı izliyor altyazılı olarak. Yazıyı mı takip etsin, kavgayı mı, yumruk almadan ve yumruk atmadan günü mü tamamlasın bilemiyor.

Memleket canım, bu günlerde geçmişi hiç olmamış bir hayvanın zarafetiyle, dününü düşünmeyen bir kirpi, yarına kaygılanmayan bir kartal ve şimdi ötme sırasının kendine gelmesini bekleyen bir baykuşun sabrında. Geceleri geziyor bu memleket, geceleri fısır fısır konuşmalar. Uyumuyor hiç kimse, sen de uyumuyorsun, biliyorum ama bir aşamada bıraktın kendini ve iki yana düştü kolların. Kollarından tutmam lazım seni, tutamıyorum. Sahi en son hangi duyguda uzun bir müddet kaldın? Aşkta, nefrette, sevgide, sadakatte, dürüstlükte, saflıkta, iyilikte... Bir duyguda durmaktan, ısrar etmekten, ona kendini adamaktan,

onu sahiplenmekten, o duygu olmazsa sen de olmazmışsın gibi yaşamaktan, ne zaman vazgeçtin? Hayvanlar unuttur, insanlar tarih yazar. Bir yılanla bizi ayıran tarih midir, bir gergedanla bizi ayıran bir soykırım mı, bir koyunla aramızdaki fark anılarımız mı? Bilmiyorum ki yaşamak sadece yaşamak mıdır? **Yaşamak yani, sabah uyanıp dış fırçalamak, işe gitmek, gülüşmek, hırslanmak, eve dönmek, yemek, sevişmek, uyuyakalmak filan, bu kadar mıdır?** Limanda unutulmuş bir kayık gibi, daha büyük bir metrekareye geçerken geride bıraktığın ve yakında sokağının adını bile hatırlamayacağın o ev gibi, hal hatır sormayan bir evlat, kadir kıymet bilmeyen bir dost, kavga etmeden, hasarsız geçirmek midir ortalama 50-60 yılı. Bu mudur yaşamak? Hani bir duyguda birikmek, onun kavgasını vermek, hani bin dereden su getirmek, ağzınla kuş tutmak, yeşil sancak altında kardeşin olsa affetmemeler, hani imkansız istemeler... **Hani Dostoyevski'ye 'Suç ve Ceza'yı yazdıran, Van Gogh'a kulağını kestiren, Tanpınar'ı diyor diyor gezdiren, Seferis'e şiirler kurduran öfke?**

Unutmadım ama unutmuş gibi yapıyorum. Unutmadım ama hatırlamak istemiyorum. Hergele meydanını mesela, Leyla ve Mecnun'u, mumları yanan pastaları, üfleme, bir ince dilim kesmeyi, şırdancının önündeki esmer kuyruğu, çürümüş makarnanın gençlikle karışık kokusunu, endamını, bütün endamları, madencilerden, depremlerden, savaşlardan, tersane kazalarından, yanlış tedavilerden geride kalan çocukları, tekme, küfür, hakaret ve her birini kıyamet alameti sandığımız ama sonunda kendi maket kıyametlerimizde boğulduğumuzu, unutmuyorum ama bu benim insan olduğumu kanıtlamaz. Öfkenin sonsuz üretkenliğinden uzaklaştın. Ona en çok ihtiyacımız olduğu anda, Hansel ve Gretel gibi öfkenden kırıntılar bırakıyorsun facebook'a, twitter'a, whatsapp`durumuna,

instagram mesajına... **Sonra azalıyor, sonra hafifliyor ve nihayetinde unutup gidiyorsun geçmişini. Bu tarihsizlik bizi bitirecek.** Bir duyguda kalamamak, bir histe birikememek, mutlu olamamak, mutsuz olamamak, ne iyi ne kötü, vasatla yetinmek. Nietzsche'nin dediği gibi "batmakta olan bir çağın çömezleri olarak" göçüp gideceğiz, hazırsan. Öfke; belki öperek değil ama öyle ya da böyle bizi uyandıracak. Öfkeyle kalkmadan giremeyeceğiz biz bu dünyanın koynuna. Öfke kalkandır kendini bilene. Kaldı ki bu da insan olduğumuzu kanıtlamaya yetmeyecek. Sen bana öfkenden bir duvar ver, önce duvarına asacağım unutmadıklarımı, sonra yıkılacağım.

**Unutmak
bir tabloya
dönüşüyor
içimde,
onu asacak
bir duvar
lazım bana.**

Kerimcan Kamal

sonu nasıl bitsin?

Bir öfke kasırgası kıçının üstünden beline, oradan sırtına derken kafasına ulaştı, döndü, suratını kapladı. Kıpırmızı olmuştu. Yoksa bunca zamandır aldatılıyor muydu?

Büyük bir gürültüyle kapandı ağır çelik kapı. Terk edilmişliğin kesif kokusu her yeri sardı. Ve ardından dehşetli bir korku bastırdı içini genç adamın. Bir anda kalbi sanki yerinden sökülecek sandı. Midesi ağzına kadar geldi. Bağırarak, küfretmek istedi. Boğazından sözcükler yerine hırıltılar çıktı. Hemen sonra bir patlamayla gözyaşlarına boğuldu. Kendini engelleyemiyor, nefesi, akciğerlerinden nefes borusuna ulaşmadan yarı yolda bir yerlerde kesiliyordu.

Gözleri karardı, ayakta duramadı, önce dizlerinin üzerine çöktü, sonra sırtüstü yere yığıldı.

Bir an önce onu aramalıydı. O dönmeliydi. O'nu yeniden sevmeliydi. Sanki az önce giden o kız değilmişcesine, sanki ararsa döneceğinden eminmişcesine gözleri telefonu aradı. Yattığı yerden bir türlü göremedi telefonu. Doğrulamaya çalıştı. Mide bulantısıyla öğürdü. Kusmak istedi ama beceremedi. Telaş ötesi bir panik atak bütün vücudunu sarmıştı. Gözleri yuvalarında bir tur attı. Acaba başka biri mi vardı? Hani öğle yemeklerinde peşini hiç bırakmayan herif miydi yoksa yeni O?

Tam kalkmıştı ki dizlerinin bağı bir kez daha kesildi. Bir öfke kasırgası kıçının üstünden beline, oradan sırtına derken kafasına ulaştı, döndü, suratını kapladı. Kıpırmızı olmuştu. Yoksa bunca zamandır aldatılıyor muydu? Ciğerleri yırtılırcasına haykırdı ve boşluğa bir yumruk savurdu. Yumruk bir hedef bulup enerjisini boşaltamadığından omzu neredeyse yerinden çıkacak gibi oldu ve son anda eli kapının kenarındaki sivri yere denk geldi. Orta parmağını elinin sırtına bağlayan çıkık eklemün üstünden kalın bir deri parçası ayakkabı dili gibi kalktı ve kan fışkırdı. Kopan etin acısını, şişen kemiğinkinin yanında hissetmedi.

Gözyaşları burnundan boşalan sümügümsü akıntıya karışıyor, ağzından çıkan iniltiyle hepsi bir balona dönüşüyordu. "Çok kötüyüm" dedi aynada kendini gördüğünde. Elinden akan kan yere damlıyordu. "Şu .mına koduğumun telefonu nerde?" diye bağırdı. Koltuktaki telefon ilişti gözüne. Belki de çoktan aramıştı kız arkadaşı. Pişman olmuştu belki de çoktan.

Aceleyle telefonu eline aldı. Parmaklarından damlayan kan ekranı kapladı. "Hay .nasını ..keyim" dedi. Hırkasının koluyla kanı sildi. Arayan yoktu. "Aramıyorsun ha?" Belki de o herifle buluşmuştu hemen. Arkasını döner dönmez birini bulmuştu demek? Böyle puştuluk var mıydı ya? Sinirinden bir an durakladı. "Ne arayacaksın .rospuyu" dedi içinden. Sonra gözleri bir noktaya sabitlendi.

Aramazsa kız da aramayacaktı ki? Ne yapmalıydı?

Arayıp yalvarmak istiyordu. Yaptığı hatalar tek tek aklına geliyordu. "Geri zekalı, aptal, beyinsiz, embesil" diye saydırdı kendi kendine. "İktirme gururunu lan" dedi. "Ölüyorum burada, geberiyorum resmen." Parmağı zonkluyordu. Birden öfkeyle bağırıp koltuğa tekme yapıştırdı ve oracıkta yere yığıldı. Ayak tarak kemiği kırılmadıysa bile kesin çatlamıştı. Düştüğü yerde telefonu kavradı, kız arkadaşının numarasını tereddütsüz çevirdi.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı...

O saniyeye kadar tuttuğu çığlığı boğazından fışkırdı.

"Aahhhhhh... Açsana be..."

Kız açmadı. Bir daha çevirdi. Cevap yok. Mesaj yazmaya başladı.

"Neden açmıyorsun?"

Cevap yok.

"Açar mısın lütfen?"

"Aşkım açar mısın?"

"Ne yapıyorsun?"

"Nerdesin?"

"Açsana şu ..ktime telefonunu..."

"Delirtmek mi istiyorsun beni?"

"Aç dedim."

"Nerdesin, geliyorum."

"Görüreceğiz seninle, burada bitmedi."

Hiç cevap yok. Yattığı yerde gözyaşı, sümük ve kan içinde, eli, ayağı zonklayarak inledi.

"Neden ya neden?"

Hava kararmış ev iyice karanlığa gömülmüştü. Canı sigara istedi. Sürünerek masaya ulaştı. Sigarayı yaktı. Zehir ciğerlerine ulaşınca bir sakinledi. İntihar edeceğim diye düşündü. Evde bıçak vardı. Kendini kesecek kadar t.şaklı olmadığını düşündü. "Bir bok yapmaya cesaretin bile yok bok herif" diye kızdı kendine. **Halbuki intihar edip kurtulsa... Hastanede kız arkadaşını gelmiş, başucunda elini tutuyor gördü bir an kendini.** Yalnızlık karanlıkta iyice kapladı ruhunu. Onu bu kadar sevdiğini bilmiyordu. Onu meğer ne kadar çok seviyordu.

"Lütfen açar mısın?"

"Çok kötüyüm."

"Lütfen aç."

Cevap yok.

Derken karanlıkta bir ışık.

"Ne istiyorsun?"

Hemen cevap yazdı:

"Aşkım..."

Kız buz gibiydi:

"Bitti. Artık seninle birlikte olmak istemiyorum."

"Aşkım lütfen. Yalvarırım."

"Ne istiyorsun?"

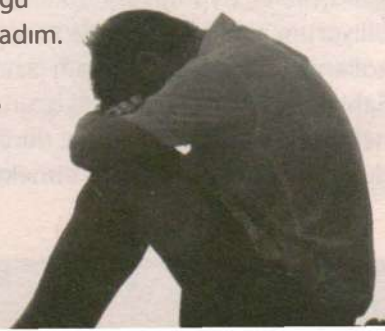
"Lütfen geri dön, konuşalım?"

Yıllardır elinde, boynunda, koynundaki o sıcacık kızın böylesi soğuk bir yabancıya dönüştüğünü görünce daha da büyük bir dehşete düştü.

"Lütfen, ne istersen yaparım..."

Yazarın notu:

Şimdi bir karar vermek zorundaydım. Niyetim kendini terk ettirecek kadar ne yaptıysa, çocuktan hoşlaşmadığımdan, kıza kesin bittiğini söyleyip, oğlanı iyice depresyona sokmaktı. Pişmanlık ve yalnızlıkla örülü karanlık bir son planladım onlara. Sonra bizim memlekette siyasetti, özgürlüktü, işsizlikti, geçim sıkıntısıydı derken hayatın zaten ne denli zor olduğu aklıma geldi ve gençlere kıyamadım. Tüm zorlukları yenebilecek tek güç olan aşka bir şans vermeye karar verdim. Umarım bu şans iyi kullanırlar ve mutlu olmayı becerirler.

8. KADIKÖY KİTAP GÜNLERİ

*Tarihi Haydarpasa Garı'nda
gerçekleştireceğimiz Kitap Günleri'ne
tüm kitapseverleri davet ediyorum.*

Aykurt NUHOĞLU
Kadıköy Belediye Başkanı

Onur Konuğu Yazar Selim İleri

01-05 Haziran 2016

10.00-22.00

Haydarpasa Garı

GÖNÜLLÜ EĞİTİM VE
DANIŞMA MERKEZİ

RADYO
SLOW
TIME
91.2

Media Sponsoru

**KADIKÖY
BELEDİYESİ**

kadikoy.bel.tr | 444 55 22
/kadikoybelediye

BAZEN
UNUTMAK
İSTERSİN
GEÇMİŞİ...

AMA...

EN OLMADIK ANDA
ÇIKAR KARŞINA. PEŞİNİ HİÇ
BIRAKMAYAN BİR HAYALET GİBİ...

BAZEN
GECE OLMAK İSTERSİN.
TÜM PİSLİKLERİN VE
KÖTÜLÜKLERİN ÜZERİNİ
ÖRTEN...

BAZEN
BİR DOKUNUŞ VEYA SICAK
BİR GÜLÜMSEME MUTLU
ETMEYE YETER SENİ...

BAZEN BİR SALINCAKTA SALLANMAK
İSTERSİN SAATLERCE, BİR ÇOCUK GİBİ
KAYITSIZCA...

BAZEN
SAATLERCE HAYAL
KURARSIN, GELECEĞE
VE İYİLİĞE DAİR...

BAZEN
HERŞEYE YENİ BAŞTAN
BAŞLAMAK İSTERSİN...

...AMA GEÇ DE OLSA ANLARSIN
HİÇBİR ŞEYİN DEĞİŞMEDİĞİNİ...

BAZEN BIRAKMAK
İSTERSİN KENDİNİ NEHRİN
AKIŞINA...

BAZEN
BULUT OLMAK İSTERSİN.
BİR DOSTUN İFTİRASINDAN
KAÇAR GİBİ KOŞTURAN...

BAZEN
KAYBEDERSİN İNSANLIĞA
OLAN İNANCINI...

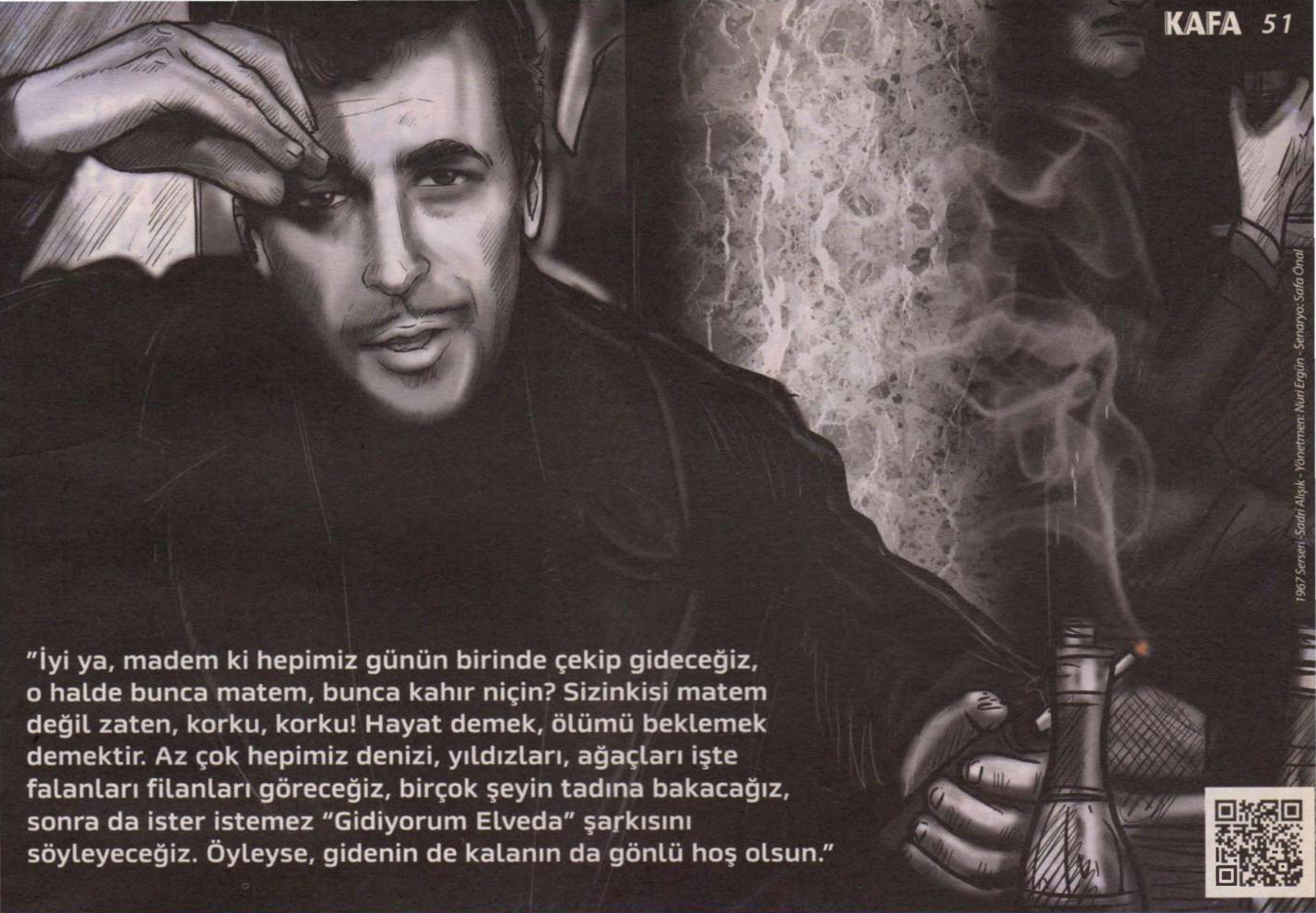

YİTİRİRSİN İLGİNİ HER ŞEYE KARŞI...

EYLEMDE HAREKETLİ
SAATLER YAŞANDI...

AMA DEĞİŞTİRİR TÜM DÜŞÜNCENİ,
SOĞUK BİR KIŞ GÜNÜ BOYACI SANDIĞI
İLE BEKLEYEN BİRİSİ...

"İyi ya, madem ki hepimiz günün birinde çekip gideceğiz, o halde bunca matem, bunca kahır niçin? Sizinkisi matem değil zaten, korku, korku! Hayat demek, ölümü beklemek demektir. Az çok hepimiz denizi, yıldızları, ağaçları işte falanları filanları göreceğiz, birçok şeyin tadına bakacağız, sonra da ister istemez "Gidiyorum Elveda" şarkısını söyleyeceğiz. Öyleyse, gidenin de kalanın da gönlü hoş olsun."

Hayko Bağdat

annem yüzünden

Tayfun'un haydutluğu annem için hep kötü haber olmuştur. Zaten teamülleri bozmuşuz. Kendi kavmimizden arkadaşlıklar kuracağımıza Birleşmiş Milletler gibi takılıyoruz diye herkes bize mesafeli, bir de serserilik ediyoruz durmadan. Her gece vukuat oluyor. Sudan sebeplerle çıkarılan kavgalar, karakolluk olmalar, olaylar, olaylar...

Annemin çevresindeki tanıdık, tanımadık komşular rutin olarak kahve bahanesiyle bize geliyor, ikinci cümlede beni kötümeye başlıyorlar kadıncağıza. Bunlar hep Tayfun'un yüzünden tabii.

Böyledir anneler. Hep "altın gibi oğlumu bozan kötü arkadaşları var" diye özetlerler oğullarının ergenlik dönemini. Fakat nedense, annem her gece Tayfun'u eve yemeğe çağırıyor.

"Yemeğinizi evde yiyin, sonra çıkarsınız oğlum."

"Yahu, zahmet oluyor, Şeko Baba'da iki sosisli yeriz işte tantik..."

"Olmaz, eğlenmeye gitmeden ilk eve geleceksiniz."

Kaç yaz sürdü hatırlamıyorum. Fakat akşam yemeğini hep evde yedik biz. Sonrasında yine fırlamalıklar, serserilikler devam tabii. Annem, yıllar sonra, İstanbul'daki evine hırsız girdiğinin ertesi, bizim kahraman Tayfun eve koşup tedbir aldığı için akşamı itiraf etti gerçeği. Tedbir dediğim de Tayfun'un icadı olan ilginç bir alarm sistemidir. Annemi o kadar seviyor ki hırsız geri gelmesin diye düşündüğü mekanizmayı

biraz abartmış olabilir. Kapiya vereceği elektrik 2000 volt filan. Üstelik hırsız kabloyu fark edip kesmesin diye apartmanın duvarının içinden geçirip direkt şehir hatlarına bağlantı yapacaktı. Yine de kapı açılırsa, bağlayacağı hoparlörlerden çıkacak "auooooaavvv" sesini siz evden duyardınız kesin. Bunun için Doğu Bank İşhanı'ndan güçlü bir hoparlör satın alınacak. Yine de hırsız içeri girerse Kahraman Akıncılar'a yapıldığı gibi, Bizans surlarından akıtılan kızgın yağdan dökülecek adamcağızın kafasına.

"Peki Tayfun, annem nasıl girecek eve?"

"Bak işte onu düşünmedim ben..."

Konu bu değildi. Annem biz iki serseriye niye her gece evde zorla yemek yediriyor?

Şimdi söyleyeceğimin "kurgu edebiyat" olduğunu iddia eden olursa bir daha yazı yazmam. Vallahi yaptı bunu kadın. Soslu makarnanın, lezzetli köftelerin veya içtiğimiz kolanın içine sakinleştirici ilaç eritip

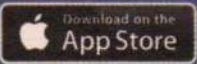
katıyormuş. Oğlunu kavgalardan korumak için aşırı dozdan öldürmeyi göze almış bir annem var yani benim. Üstelik bilmiyor. O ilacın üstüne iki bira içildiğinde insan daha bir agresif oluyormuş. Belki de annem yaktı bizim Tayfun'u. Çocukken bu kadar öfkeli değildi zavallım...

YAPI KREDİ, MOBİL ÖDEME TEKNOLOJİSİNİ SUNAR: YAPI KREDİ CÜZDAN!

Artık alışverişlerinizde ödemelerinizi cep telefonunuzu
temassız özellikli POS cihazına yaklaştırarak tek harekette;
hızlı ve kolay bir şekilde yapabilirsiniz.

TÜM MOBİL
ÖDEMELERDE
%25
İNDİRİM

 YapiKredi

Hizmette sınır yoktur.

Kampanya kapsamında Yapı Kredi Cüzdan uygulaması üzerinden mobil ödeme işlemlerine %25 indirim verilecektir. Kampanya müşteri bazında geçerli olup her müşteri en fazla 25 TL değerinde indirim kazanabilecektir. Kampanyaya Yapı Kredi bireysel kredi kartları ile Türkiye'deki tüm temassız özellikli POS'lardan yapılacak alışverişler dahildir. Kampanyadan faydalanabilmek için Yapı Kredi Cüzdan uygulaması içerisinde yer alan "bana özel" alanından "kampanyaya katıl" butonuna basılmalıdır. Detaylı bilgi için: yapikredi.com.tr

Mobil ödeme fonksiyonu NFC özellikli, 4.4.2 ve üzeri Android işletim sistemine sahip cep telefonlarında bulunmaktadır. Mobil ödeme yapabilmek için kartlarınızı mobil ödemeye açmanız, cep telefonunuzun NFC özelliğini aktif hale getirmeniz yeterlidir.

Coşkun Aral

antik dünyanın çılgınlıkları sali'nin tuvalinde

Geçtiğimiz aylarda IŞİD barbarlarının Suriye'deki antik kent Palmira'da yapmış oldukları tahribat, ardından Erzurum'da 1000 yıllık bir antik

sütunun üzerine önce bir sol örgütün çıkmaz boyayla yazdığı sloganı taşı zımparalayıp silen zihniyet; insanların tarihi mirasa ne kadar sahip çıktığının birer göstergesi. Örnekler hep olumsuz değil elbette. Ünlü ressam Sali'nin antik kentlerdeki eserleri ele alan muhteşem sergisi, hepimize umut vermeli.

Astoria'daki Be Art Galerisi'nde, Fransız sanat eleştirmeni arkadaşısıyla birlikte, Sali Turan'ın "Sali Antik Kentlerde" adlı sergisini dolaştık. Yıllar önce başka sergilerini izlediğim Sali Turan, bu kez tarihin derinliklerinde yolculuğa çıkmış, insanın geçmişin derinliklerinden kaynaklanan birikimini yansıttığı görsel mirasın izini sürmüş. Karya, Likya, İyonya gibi bölgelerde ören yerlerini dolaşarak adeta zaman yolculuğuna çıkan ünlü ressam, onunla aynı ruhu paylaştığını ifade ettiği binlerce yıl önce yaşamış meslektaşlarıyla bu resimlerinde buluşmuş.

"Ben sustum, onlar paletimdeki boyalara can verdiler." demesi bundan. İnsan figürlerini kanatlandırıp, kozmosun derinliklerinden bir başka boyuta

ulaştırmaya çalışmış. Sali'nin yıllar süren bu detaylı çalışmalarının toplandığı katalog, onun yarattığı dünyada

gezmeme olanak tanıdı. Bunlar arasında en çok ilgimi çeken mitoloji kahramanlarından öte onları izlemeye gelen üniversite öğrencisi oldu. **Sali adeta rüyanın içinde rüya görmemizi istermişçesine bizi başka bir boyuta taşıyan bir resim yapmış. Ben de Sali'den feyz alıp, bu tablounun yanında onu fotoğraflayarak, bir boyutu da kendim eklemek istedim.**

Ünlü edebiyatçımız Ataul Behramoğlu'nun tanımlamasıyla Picasso'nun çizimlerindeki ve renklerindeki diyalektik devirgenlikle Sali'nin arayışları arasında bir koşutluk neredeyse bir özdeşlik var.

Mitolojide ören yerlerinden bize ulaşan, şans eseri kırılmadan, parçalanmadan, yok olmadan müzelerimizde

sergileyebildiğimiz antik dünyanın yüzlerini bir de Sali'nin fırçasından görmek isteyenler, mutlaka usta ressamın sergisini izlemeliler.

Emrah Akbaş

okudum çizdim

HAYVAN ÇİFTLİĞİ

Ülkemiz, topraklarında yaşayanlara düzgün bir hayat sunamayacak kadar yoksul mudur? (syf 24)

İnsan üretmeden tüketen tek yaratıktır. Süt vermez, yumurta yumurtlamaz, sabanı çekecek gücü yoktur, tavşan yakalayacak kadar hızlı koşamaz. Gene de, tüm hayvanların efendisidir. Hayvanları çalıştırır, karşılığında onlara açlıktan ölmeyecekleri kadar yiyecek verir, geri kalanını kendine ayırır. (syf 24)

Bu hayatta başımıza gelen tüm kötülüklerin insanların zorbalığından kaynaklandığı gün gibi açık değil mi? (syf 25)

İnsanoğlu kendinden başka hiçbir yaratığın çıkarını gözetmez. (syf 26)

Bu dünyada açlık ve yokluk içinde yaşıyorlardı; başka bir yerlerde daha iyi bir dünyanın bulunmasından daha doğru, daha anlaşılır ne olabilirdi? (syf 128)

Bir gün mutlaka gerçek olacaktı; belki hemen gerçekleşmeyecekti, belki şimdi hayatta olanlar o günleri göremeyeceklerdi, ama düşleri bir gün mutlaka gerçek olacaktı. (syf 139)

Zor bir hayat yaşıyor olabilirlerdi, umutlarının tümü gerçekleşmemiş olabilirdi, ama öteki hayvanlardan farklı olduklarının bilincindeydiler. (syf 139)

Bütün hayvanlar eşittir ama bazı hayvanlar öbürlerinden daha eşittir. (syf 141)

Domuzlar ile insanlar arasında en küçük bir çıkar çatışması yoktu, olması için bir neden de göremiyordu. Verdikleri uğraşlar da, karşılaştıkları güçlükler de birdi. İşçi sorunu her yerde aynı değil miydi? (syf 148)

"Sizler aşağı kesimlerden hayvanlarınızla uğraşmak zorundaysanız," dedi, "bizler de bizim aşağı sınıflardan insanlarımızla uğraşmak zorundayız!" (syf 148)

İçeride on ikisi de öfkeyle bağırıyor, on ikisi de birbirine benziyordu. Artık domuzların yüzlerine ne olduğu anlaşılmıştı. **Dışarıdaki hayvanlar, bir domuzların yüzlerine, bir insanların yüzlerine bakıyor; ama onları birbirlerinden ayırt edemiyorlardı. (syf 152)**

George Orwell - Hayvan Çiftliği
Can Yayınları - 41.baskı

Sali Turan'ın "Sali Antik Kentlerde" adlı sergisi 10 Mayıs-10 Haziran tarihleri arasında Şişli Astoria Be Art Gallery'ye görülebilir.

Akgün Akova

gülümsemeye gereksinim

her gün aynı kafeye uğruyor dilsiz kız
bazen canı hiç kahve çekmediği halde
çay içmeye de ayılıp bayılmıyor üstelik
ama her gün dolduruyor
yanında getirdiği bülbül desenli fincanını
sonsuz çağrışımlı gülümsemesiyle
kasada duran delikanlının

aşk

parmaklarım
sabah akşam
seni soruyor

uçuşuyor diyorum
uçuşuyor

baston ve dudak

bastonları kısaltmaya
başlar yaşlıların
ölüme yaklaşırlarken
gölgeleri büyür

ama bir kent ölüyorsa
sokaklarında
öpüşen aşıklar
giderek azalıyor diyesir

elin

elin elime bağlanmıyorsa aşkla
istedikleri kadar köprü yapsınlar
İstanbul Boğazı'na, boşuna!

Murat Meriç

evin özel müzesi

Çocukluğumuzda vitrinler vardı. Salonların vazgeçilmezi. Evdeki mühim objeler orada sergilenirdi. Kimi devasa boyutlarda olurdu, salonda hegemonya kurar ve bunu hissettirirdi; kimi küçük ve kararındaydı, arada kaybolurdu ama orada olduğunu bilirdiniz. *Salon, evin özel bölümüydü ve misafir geldiğinde açılırdı. Bir yandan poğaça ve kek hazırlanırken diğer yandan salonun tozu alınırdı.* Kalan günlerde salona girilmez, ev ahalisi oturma odasında toplanırdı.

Misafirliğe gittiğim evlerde en çok vitrinleri merak ederdim. Çocuk aklımla onlara bayılır, ufacık boyumla "yukarı"da sergilenen "hazine"yi görmeye çabazardım. Ekseriyetle göremezdim ama şanslı olduğum zamanlar da olurdu: Evin halden anlayan "abla"sı beni kucağına alır ya da ayağımın altına bir sandalye vererek vitrindekileri görmemi sağlardı.

Vitrin, misafirliğe gittiğimiz evin özel "müze"siydi benim için. Bazen laf döner dolaşır oradaki bir "şey"e gelir, camlı kapak açılırdı. Camın ardından baktığımız aramıza katılırdı ve biz, elimizdeki "şey"in hikâyesini dinlerken, kimi zaman hayranlıkla seyrederdik onu.

Hayranlıkla seyrettiğimiz "şey"leri bünyesinde toplayan, sadece evlerdeki vitrinler değil mağaza vitrinleri... Çocukluğumdan hatırladığım iki vitrin değerlidir benim için: Çanakkale'de Emek Sineması'nın oradaki (vitrininde hiç durmadan dönen bir elektrikli trenin olduğu) oyuncakçı ve kocaman vitrininde her şeyi bulabileceğiniz Seçkin Bonmarşe. Yıllar sonra, bonmarşenin vitrinine benzeyen bir başka vitrini, Orhan Pamuk'un "Kara Kitap"ının izlerini sürerken Nişantaşı'nda görmüştüm: Alaattin'in dükkanı! Bugün eski cıcaflı halini kaybetmiş olsa da hâlâ güzel bir vitrine sahiptir.

Vitrin, dükkanın aynası. İlgi çekici eşyalar yan yana konduğu için bakması keyifli. Ancak her zaman geçerli değil bu keyif. Özdemir Erdoğan'ın 1977 tarihli "Canım Senle Olmak İstiyor" albümündeki ayrışık şarkının adı "Vitrin" ve keyifsiz bir durumdan söz eder. "Beyoğlu'nda bir vitrinin önünde" başlar, "pahalı giysilere" gözünü dikmiş "yirmisinde" bir genç kıızı anlatır: "Bankada çalışıyor / Müdürün sekreteri / Kardeşleri okuyor / Bir o çalışıyor evde / Bir de anneleri..." Baba, "zamana resti çekmişçesine" duvarda bir resim çerçevesine yerleşmiş, maddiyata önem vermeyen, "bugün varsa yeriz, yarına Allah kerim" diyen bir kalender. Hanım kızımız, para kazanmak için başka evlerde çalışmak istiyor ancak anne buna izin vermiyor. *Bankadan aldığı maaş, vitrindeki elbiseleri almaya yetmeyince, ona bakarak hayal kuruyor: "Kolayca evet dese / Atlayıp Mercedes'e / Bir Boğaz sefası vesaire vesaire / Baş verse, verebilse..."*

Özdemir Erdoğan, memleketin nevi şahsına münhasır isimlerinden. Aranjmanla başlayan, besteler ve düzenlemelerle süren müzik hayatında alaturkadan caza her türe bulaştı, her yaptığını güzel yaptı. Sözüne esirgemiyor ve şarkıları, sadece kalbe değil akla da dokunuyor. Öngörüsü yüksek. "Vitrin"den bir yıl sonra yaptığı "Bahar Şarkıları" albümünde dinlediğimiz "Suya İthaf" –ki yakın dönemde "Su İçin Şarkı" adıyla yeniden yayımlandı–

Şarkının girişi şöyle: "Bütün canlı varlıklar seninle var oldular / İnsan bunun bilincinde, akıl insanlarda var / Diğer canlılar öldürmez karınları doyunca / Güçlü olmak uğruna cinayet insanlarda var..." Sonrasında küçük bir sitem var: "Pınar oldun kaynadın / Nehir oldun çağladın / Denizde dalgalandın / Yağmur oldun tane tane damladın // Yine de sevmeyi öğretemedin bize." Sonundaki öngörü tuhaf: "Sana senden yararlananlar kastediyor / Seni senle temizlenenler kirletiyor / Bugün seni şişleyip satanlar / Yarın kement atacaklar bulutlarına / Güçlü olan ülkelere yağacaksın çaresiz." Bugün olan, tam da bu. Yağmur duasına çıkanlar bir yanda, yağmur bombasıyla ülkelere yağmur yağdırırlar diğer yanda. Duayla gerçekleşmeyen, teknolojiyle gerçekleşiyor. Teknolojiyle arası iyi olmayan, anlamayan duaya sığınıyor.

İkisinin arasında kalanların hislerine tercüman, Özdemir Erdoğan. Yekten şunu söylüyor –ki su denince akla gelen en iyi şey bu belki de: "Ben yârimi beklerim çeşme başında!" Sahi, çeşme başı da kalmadı değil mi artık?

Başar Başaran

insomnia

Uykusuz belki on dört gecedir. Odasında kırık bir kül tablası var. Ahşap merdivenleri gıcırıyor. Onu ne zaman orada düşünsem gözümün önüne tersinden sallanan bir yarasa geliyor. Sanrıları, hayalleri, binbir türlü rüyayla gündüzüne karışıyor. Beni gördüğünde ne görüyor bir görsem, düşünde miyim gerçeğinde mi anlasam onu uyutur ya da uyandırır kendimi zihninden çeker alırdım. Başkasının tahayyülüne kapılmak ne ezaymış bilmeden yaşardım.

Müsaade etmiyor kız çocuğu yüzünü sanki kalemle çizmiş kalbi gözlerinin kızılında atıyor. Bana daima bir sır verir gibi bakıyor. Kelimelere yalvaran şairler gibi her sözümde bir mana arıyor. Karanlık adamların belalara teşne pervasızlığıyla yürüyor üstüme. Ne zindandan korkuyor ne idamdan varsa yoksa aşktan söz ediyor.

Hani kırılmış kelimelerden bir yol bulsa içinden geçip evine varacak. Babasına itiraf anasına beddua edecek, kardeşlerinden birini öldürüp diğerine söylemeyecek. Soğukkanlı bir yalancı gibi hakikati koynunda saklayacak. Arno Nehri geçiyor kapandı kapanacak gözlerinden. **Öyle durmuş bir kafede bana mektup yazıyor. Gel diyor, eğer sen gelirsen, dünyada herhangi bir şehre gelirsen, ben senden önce gidip orada bize bir ev yapacağım.**

Kapıyı sana ben açacağım. Git diyorum başımdan söndürdüm ben kendimi kurtuldum, git diyorum kızım evliyim. Ben bu mektuplara kansam, ben şu satırlara kulağımı tıkamasam, bir şiirin peşinden yollara düşsem, bir parçamı Venezuela'da bulurlar, bir parçamı teknenin küpeştesinde, bir yarımı Kopenhag'da bulurlar, bir yarımı Rodos'ta kalenin dibinde. Ben her akşam eve otobüsle dönüyorum. Yapma dedikçe yapıyor. Günaşırı geliyor mektupları. Can çekişen yalanların ortasında yakalıyor beni. Kısılmış gözlerimle rıyanın kıyısında, göbeğimde tatlı kaşığıyla uyunmuş bir akşamın sıçramasında, televizyon ışığında, tatil sıkıntısında, yazamamış bir yazarın iç aynasında, kesik kesik işenen bir gece yarısında.

Açıyorum mektuplarını, okumuyorum. Sabah güneş doğarken atıyorum çöpe, akşam batarken çıkarıyorum. Bir kadeh içmeye göreyim hemen haritalara bakıyorum. **Yavrum çağırma beni, kulağıma fısıldayan anam gibi uyandırma, ben anama güvenmiyorum. Dinlemiyor beni imanına yandığım.** Kendinden heykel yontar gibi kafamda çekiç, tuval boyar gibi fırça, üstüme savuruyor renklerini. Sanat böyledir işte diyorum gerçek bir tecrübede başına yıkar adamın evini. Saklanacak giriş arıyorum bulamıyorum. Çıplak ayakla sesine yürüyorum. Kül tablasının camları parmaklarıma batacak biliyorum. Edinburgh'da korku

tiyatrolarına oyunlar yazıyor. Piyano çalıyor, resimler yapıyor, şehirleri duvarlarına dokunarak geziyor. Başında boyundan büyük şapkaları var, bir sokağı dönüyor, başkasına giriyor. Noktürnlerin peşi sıra yürüyor. Ona göre hep beni arıyor. Ben kendimi buldum mu ki sana hayrım dokunsun demiyorum. Bologna'dan bir sabah trene biniyorum. Floransa garında kucağına düşüyorum.

Zincirimin seslerini İstanbul'da bırakmışım. Bu sokaklar ne güzelmiş diyorum. Üç gün olmuş geleli bir ev tutmuş. İçine sevdiğim reçeli, dinlediğim müziği, yatmadan okuduğum kitapları koymuş. Kıvrım kıvrım taşların arasından bir merdiven başına geliyoruz. Az soluklanalım diyor. Yere oturup bir sigara yakıyoruz. Neptün çeşmesi kulaklarımı, güneşin ayası dizlerimi okşuyor. Tüy gibi hafifim. Sanki paramparça bir kemandan geriye bir ben kaldım.

Çaldığım bütün sonatların, ağlamış bütün duyanların, tellerimin izi parmağının nasırında kemancıların ruhlarından sıyrılmışım. Şimdi beni köprüden aşağıya bıraksalar Arno'nun sularıya usulca akıp Tiren denizine dökülürüm. Havaya atsalar rüzgârla Toskana'ya savrulurum. Bir günü yarını olmaksızın kabul ettin mi hiç diyorum gülüyor, bana devrim gelen ona kararname geliyor. Ümit Yaşar okuyan kızlara benzetiyorum kalbimi. Utanıyorum. Elimden sigaramı alıyor, taşlarda söndürüyor, dudağıma küçük bir öpücük bırakıyor. Erkek gibi hissediyorum kendimi. Bir geriye çekilip yeniden büyük büyük öpüyorum onu. Dişleri dişlerimde tıkrıyor. Bu ev nerede diyorum. Koşalım diyor.

Nefes nefese bir anahtar çıkarıyor cebinden.

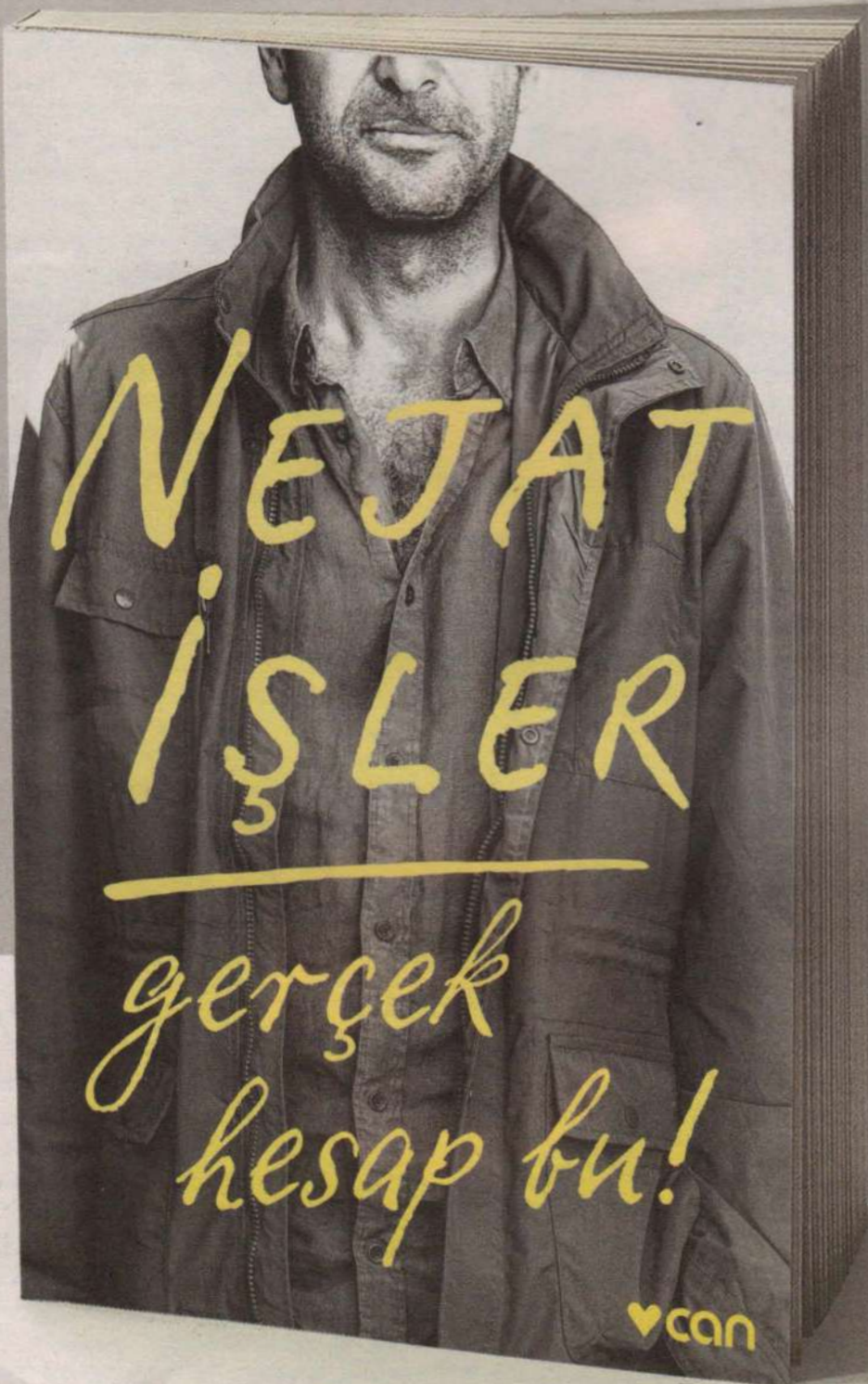
Kapıyı açınca pikap başlıyor. **Müzikle beraber yağmur, yağmurla beraber lambalar yanıyor.** Beyaz bir gecelik halinde süzülüyor gün ortasından. Şostakoviç'in gözlerine bakıyorum beni ayıplama diyorum. Binlerce kilometre ötede bir evde şimdi soğan kavruluyor biliyorun. Çocukların ateşi iniyor çıkıyor. Kitaplığını düşünüyorum.

Romanlar üzerime devriliyor. Niye okudum ben onları kendimi şu dağların ardına fırlatmayacaksam, koşup yerden alıp okyanuslara basmayacaksam, avazım çıktığı kada: bağırıp sesimi cihana duyurmayacaksam niye okudum. Başıma belalar gelecek biliyorum. Nefesim kesiliyor kokusundan tütsülerin. Ahşap merdivenlere bakıyorum. Tersinden asılmış yarasayla göz göze geliyorum. Saat çok geç biliyorum. Yanına kan ter içinde düşüyorum. Aklım durmuş, kaygım susmuş. Bir kilise çanıyla uyanıyorum. Karanlıkta bana bakıyor. Bugün on beşinci gün diyor uyuyamıyorum.

"Bir günü yarını olmaksızın kabul ettin mi hiç?"

NEJAT İŞLER

gerçek hesap bu!

Tüm Kitapçılarda!

Can Yılmaz

imzasız dilekçe

Kumarcılar kahvesi Ercanlar Kiraathanesi ile yaşlıların takıldığı Gül Çay Evi sakinleri toplandı. Ortak noktaları, istisnasız her müşterilerinin Muzaffer Teyze'den dayak yemeleriydi.

"Kendimi tutamıyorum komiserim, dayanamıyorum elim ayağım boşalıyor, iki tane vurmadan içim soğumuyor, keyfim yerine gelmiyor, işim gücüm ters gidiyor." Muzaffer Teyze, komiserin gözlerinin içine baktı, "Kes cezamı amirim..." Muzaffer Teyze'nin dayağını yiyen, yaşlı başlı bir kadından dayak yemenin ezikliğini bir müddet ortadan kaybolarak hafifletmeye çalışıyordu. En geç 15 günde bir mahalleden biri Muzaffer Teyze'nin bakımlı ve kremli ellerinin tadına bakıyordu. Dayak mağdurları olayı anlatırken genelde söze şöyle başlıyorlardı: "Ne olduğunu anlamadım."

Muzaffer Teyze'nin mahalle esnafına ve delikanlılarına dayak atarak mahallede kadınların biricik teyzesi olması, kadınların aşırı mutluluğu, iki kahvehanenin ortak bir toplantı yapmasına vesile oldu. Kumarcılar kahvesi Ercanlar Kiraathanesi ile yaşlıların takıldığı Gül Çay Evi sakinleri toplandı. Ortak noktaları, istisnasız her müşterilerinin Muzaffer Teyze'den dayak yemeleriydi.

Ercanlar'da yapılan toplantıda, Gül Çay Evi'ne hak geçmesin diye, çay paraları yarıya düşürüldü. Muzaffer Teyze'den kalabalık önünde dayak yemiş mahalleli kahveye gelmekten çekinmemişti, sadece bir iki esnaf dükkkanı bırakmam ayağına toplantıya gelmedi. Fırıncı Naci'nin dükkkana bırakacak yarım kamyon elemanı vardı ama kahveye gelecek yüzü yoktu, zamanında Ramazan pidesi susamından kar edeyim derken 1 kilo susamını başından aşağı boca eden Muzaffer Teyze'ye isyanını şöyle dile getirmişti: "Döktüğün nimet kaç pideye pay edilecekti haberin var mı?" Muzaffer Teyze, karşısında "lolo" yapanın menüsüne bir tokat daha ekledi: "Seni Ramazan'ın ilk günü dövüyorum ki kalan 29 gün adam gibi pide yiyelim."

Fırıncı Naci'nin eksikliğini hissedilmediği toplantı başladı, çaylar karıştırıldı, sözler alındı. Tevfik Usta, "İmza toplayalım" diyor, "Bu kadını gönderelim, Teksas mı lan burası" dedi. Tuhafiyeci Fikri işin manevi yönünü bir tarafa bırakarak maddi yönüne dikkat çekti: "Ben her hafta cam taktırıyorum, başka yerde döv kardeşim şart mı benim dükkkanın önünde dövmen." Dükkkanı çırağa emanet etmiş Bakkal Sabri hafif soğumuş kantından küçük bir yudum aldı, oturduğu yerden raconu kesti: "Bakanlığa yazı yazalım." O zamana kadar küçük fikirlerin dolaştığı kahvede, bomba etkisi yapan Bakkal Sabri'nin cümlesi, kahvenin havasını değiştirdi. "Hangi bakanlık" dedi bir tanesi, bir diğeri fırsatı kaçırmadı: "Savunma Bakanlığı!"

Sonra bir kahkaha attı. Akli başında olan bir iki kişi "İşi sulandırmayın anlat bakalım ne bakanlığı?" dediler. Bakkal Sabri, fikrinin homurtular arasında kaybolup gideceğini sanıyordu ama yanılmıştı, cevabını düşünmediği soruya cevap verdi: "İçişleri Bakanlığı!" Bakkal Sabri'nin fikri, İçişleri Bakanlığı'na yazılacak dilekçenin tanzim edilmesiyle sonuçlandı. Bazıları imza koymadı, zira dilekçede 65 yaşındaki Muzaffer Teyze'den dayak yiyenlerin isimleri açık açık yazıyor, hatta hadiselerin birkaçı örnek mukabilinden dilekçede yer alıyordu. Devlet kayıtlarında 65 yaşındaki bir kadından dayak yiyen erkekler olarak kayıt altına alınması hoş değildi. Sobacı Baki Usta, "Ben imzamı çekiyorum, kadından

dayak yemiş dedirtmem" diyerek imzasını ilk çeken oldu. 28 kişilik listede isimlerin teker

teker çekilmesiyle birlikte dilekçe altıncı kez temize çekildi.

Kirtasiyeci Fahri, dükkandan getirdiği kağıtların parasını kimden alacağını düşünürken, dilekçede imzası kalan son dört kişi de diğerlerine isyan ederek dilekçe yazmaktan vazgeçti.

Bütün bunlar olurken kahveye gelen Muzaffer Teyze'yi kimse fark etmemişti. Mahallenin sakinliğinden şüphelenerek geldiği Ercanlar Kiraathanesi'nde gördüğü kalabalık karşısında gülümsedi: "Keşke Almanya'dan getirdiğim fotoğraf makinesini yanıma alsaydım, bütün mahalleyi bir arada görmek ne güzel" dedi. İçişleri Bakanlığı fikrini ortaya atan Bakkal Sabri, bana müsaade bakışı atarken, Muzaffer Teyze'ye yakalandı: "Ne oldu kardeş, dilekçe bitti mi? Yazıldı, imzalandı mı? Niye kaçırıyorsun?" Bakkal Sabri yutkundu, soğumuş kantını bitirmediyini fark edip tekrar oturdu. Muzaffer Teyze kalabalığın arasından bir sandalye ayırdı, kahvenin ortasına oturdu: "Sevgili arkadaşlar, biliyorum ve sizi çok iyi anlıyorum ki siz benden ve mütemadiyen dayaktan yıldıyorsunuz, emin olun ben de yıldım ama siz de takdir edersiniz ki insan kaçamıyor, kurtulamıyor, elin gidiyor, yapmayayım etmeyeyim diyorsun ama sen çalışıyorsun, sen karıya kıza bakıyorsun, sen çırağı kalfayı dövüyorsun, yetmiyor oğlunu kızını dövüyorsun, yetmiyor hanımını dövüyorsun, sen eksik tartıyorsun, sen saçını boyuyorsun," Kalabalıktan biri bağırdı "Saç boyamak suç mu?" **Muzaffer Teyze güldü "Haklısın kardeş... Yapacak bir şey var, siz adam olacaksınız ki ben sizi dövmeyeyim, bu kadar basit.** Şimdi gidiyorum, işim var gücüm var, dilekçe haktır hatta sizin bile hakkınızdır ama sonrasını siz düşünün sevgili kardeşlerim, şuna karar verin, dilekçe verip dayak yemeye devam mı edeceksiniz, dilekçeyi yırtıp adam olup, insan olup, abla kardeş yaşayacak mıyız? Hadi size hayırlı işler!"

Muzaffer Teyze'nin arkasından bakan kalabalığın içinde homurdanmalar başladı. Sözde gizli toplantıyı kim öksürmüştü, kahveye gelemeyen Ganyancı Ahmet Abi ve Fırıncı Naci ilk akla gelenler oldu. Homurtuyu kesen Nadir Baba

oldu: "Kesin lan tıraşı, kadın size adam olun dedi, raconu kesti attı. Biz hıyar kalacağız diyorsanız dua edin kadın bir an evvel ölsün..."

Yaklaşık üç buçuk ay sonra

Muzaffer Teyze kalp krizinden

vefat etti. Dükkkanın önündeki fidanı

kıran Kahveci Lütfü'yü hırpalarken yorgun kalbine yenik düştü. İkinci vakti

kaldırılan cenazesinde esnaf tam takım hazırды: "Merhume Muzaffer Aygül hanımefendiyi nasıl bilirdiniz?" sorusuna "İyi biliriz" dediler, haklarını helal ettiler, "İyi döverdi çok dayağını yedik" demediler, "Dua edin ölsün" diyen Nadir Baba'nın sözünü dinleyen olmuştu belli ki... Mezar taşını ortak para ile yaptırdılar. Muzip mermerci Muzaffer Teyze unutulmasın diye bir not düştü mezar taşına: "Hüvelbaki Muzaffer Aygül... İsteyeni çok dövdü, isteyen çok sevdi."

Gökhan Dağıstanlı

her şey birdenbire...

Duymuyor musun, şu tepeden tırnağa sevinç açmış bahar dallarının hepsi bizden taraf. İçimizi ısıtan, yüzümüzü güldüren güneş bizden taraf.

Dikkat ettin mi hiç, birdenbire başlar gökyüzü. Masmavi dehşetiyle ya da yumuşacık maviliğiyle sürülür gözlerinin namlusuna. Sen nasılsan öyle sebeplenirsin! Birdenbire kanatlanır kuşlar. Birdenbire özler insan. Ansızın saplanır özlem kalbe. Unutulduğu sanılan şeyler birdenbire hatırlanır. Bir ölüm sessizliğini paldır küldür delip düşersin aklına sen de, feleğim şaşar...

İşte böyle bir anda, Paul'un ebedi matemini kalbine gömüp de o vapura binen Virginia gibi gel...

Duymuyor musun, şu tepeden tırnağa sevinç açmış bahar dallarının hepsi bizden taraf. İçimizi ısıtan, yüzümüzü güldüren güneş bizden taraf. Umutlarımızın bulutlarını dağıtan rüzgar, toprağın örtüsü, başımızın yastığı çimen bizden taraf. Gel sevindir tabiatı. Bizden yana ne varsa gulsün yüzü...

Kapımda bekleyen bir yelkenli var ama binmiyorum. Evimin, ellerimle yaşıt lambaları paramparça. Hasretinde yitirdiğim gerçekliğimin dolduruşlarıyla, denizde koşmak daha makul geliyor. Oysa yelkenliye binip bir hasret şarkısıyla karşılık versem, sadece tebessüm edecekti rüzgar bana... Zaten denizi kontrol etme çabamız hep hüsrarla sonuçlanacaktır. **Günlerimizin üstünü, karanlık bir örtüyle bıkmadan örter Tanrı ve belki de yıldızlar, güneşin bu delik deşik örtüden sızan parçalarıdır.** Aslında pek de bilmiyorum ne söylediğimi. Kafamı karıştırıyor uzaklıkların.

Şimdi düşüncelerimin uçsuz bucaksız denizlerinde yüzer gözlerin. Güneşin yeşilini herkes göremez ve mavi değildir öyle sanıldığı gibi deniz. Sadece sevenlerin gördüğü renkler var, kimse bilmez ama biz biliriz... Belki şimdi yemek yiyorsun bir yerlerde ve çatala değişir dudakların ya da su içiyorsun bardağın bir kenarını tutuşturup.

Bu çatalar, bardaklar ne vurdumduymaz ne ruhsuz. Oysa dudaklarıma değse dudakların, gözlerim birdenbire pırıl pırıl, gökyüzüm birdenbire bulutsuz...

Özlemek işten değil ve özlememek imkansız seni. Çünkü bir ağaç gibi toprakla kardeşti, beraberken çıplak ayaklarımız. Huzurumuzu topraktan alırdık. Bir bahçede kurduğumuz rakı masasının altında birbirine dolanırdı bacaklarımız. Sen ne zevkli, ne alımlı bir kadındın. Mesela, ne giysen yakıştırdı. Öyle tutardın ki ellerimi, dudakların kaşla göz arasında dudaklarıma yapıştırdı. Bir ışık sızardı bizim masamızdan, başka masalardaki değme aşıklar hasetle bakıştırdı.

Sensiz ordularım zayıf benim. Mühimmatım hava, su. Kağıttan kayıklarla hazırlamışım donanmalarımı. Uçaklarımı eski gazete sayfalarından yapmışım. Kurşun askerlerim için seferberlik çıkarmışım. Bütün caddelerim yağmalanmış. Ne kadar vitrinim varsa paramparça. Bir isyan bayrağı bu içimde dalgalanan. Tevekkeli değil yokluğunda bir

fiskeyle bile tükenişim. Bir

teşekkür olsun edemeden doğaya, avuçlayamadan toprağı, uzanamadan çimene, gözlerimi gökyüzüne dipsiz bir huzurla çakamadan, tadamadan annemin en güzel tatlısını, öpmeden gül yüzlü yeğenlerimi, çıkmak istemiyorum bu bedenden.

Hasretinden ölmek an meselesi...

Hadi gel de soluk ver ciğerlerime. Sızılarımı dindir, yaralarımı sar. En mahrem yerlerimden öp, ısıt buz gibi ellerimi.

Hayalin dün gibi ama fotoğrafların eskidi. Gözlerimi sildiğim mendiller, bir zamanlar yakamdan düşmeyen filbahri kokuları eskidi.

Bende sana ait bilinen ne varsa, eskidi. Sen olmayınca dizelere kaldım şiirler içinde... Özlemin kaç baharımı çaldı. Bari, bu baharı kucakla getir. Yatır beni dizlerine. Saçlarımın, parmaklarına hasretini dindir. Gittiğinden beri, yastığım bir yerde, yorganım bir yerde. Geliver de yatağımı yine sen topla. Doldurduğum filemle akşam vakitlice eve döndür beni. Yemeğimi ateşinle pişir.

Dokunduğum tüm fidanlar, avuçlarımdaki elinin iziyle büyüdü.

Öpüşlerin aktı damarlarımdan. Sokak gibi, kır gibi, orman gibi isimsiz bir halin var senin... Seni gördüğüm gün bana gülümsedin.

Bir kadın ancak bu kadar güzel olabilirdi. O gün ki gibi gel. Bir tırtıl gibi çirkin görüyorum kendimi aynalarda. Zamanın geldi artık. Gel ör kozamı ve dönüştür. Uçur, bahar kokulu çiçek bahçelerinde.

"Denizce" konuşuyor akvaryumdaki balık; "Gökçe" konuşuyor kafesteki muhabbet kuşu; ve ben, "Sence" hasret şarkıları mırıldanıyorum kimseler anlamıyor. Özgürlük diyor evimde ne varsa. Benim ruhumun tahliyesi de sensin bu yalnızlık mahpusundan... Hadi gel gözümün nuru. Gel de kır prangalarımı. Ellerinin hüneriyle kaldır başımı yerden ve ufka doğru uzat bakışlarımı...

Alnımın kuşları firar etmiş. İçimi dışardan görürsün şimdi dikkatli baksan. Bir sürü kadın beni seyretse ne fayda. Ben mühürlenmiş bir barın yalnızlığında yok olmuşum. **Sokaklarım sende başlar ve sende biter, denizlere dökülmeksizin. Sen cümlesiz yazdın suskunluğunu.** Ben anlamamış gibi yaptım ama okudum

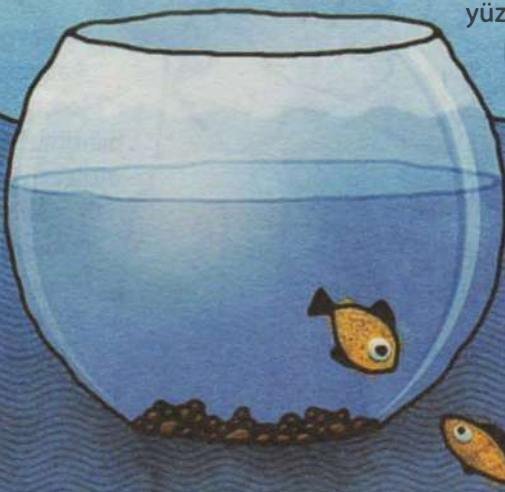
satırlarının boşluğunu. Zamanı durdurdum aşkında. Ne kadar dönemezsem sana, o kadar tekrarlarım günlerimi...

Yazmayayım diyorum artık seni ama yüzlerce kez yamadığım tövbelerim dikiş tutmuyor.

Bak! Kapıma dayandı yine... Eski huyları bunlar hasretinin. Hala o can yakıcı azap, hala o kemiklerimi sıyıran kurt sürüsü. Yine buğulandı evimin camları, yollarına bakışlarım çaresiz.

Kapıların çelik, korkulukların demir, kollarıma dönüşlerin neredeyse imkansız. Binlerce satırı işledim, yüzlerce sayfayı eskittim olmuyor. Dudaklarım, parmak uçlarına kavuşmuyor...

Sadece sevenlerin gördüğü renkler var, kimse bilmez ama biz biliriz...

Levent Erden

boyunun ölçüsünü almak

Baba ayrıldığı işyerindeki eşyalanını toplarken çelik kitaplığın yan panelini de söküp aldı. Orada bir tarih yazılıydı çünkü: Oğlunun tarihleriyle, santim santim büyüüşü... Eşyaları toplamak baba için her zaman çok büyük problem olmuştur. Zaten kişisel tarihinde pek az sevimli fırsat olmuştur eşya toplamak için. Farklı sebepler yüzünden pek çok kere karton kutu dağları yaratmıştır ev veya işyerlerinde... İsteddiği kadar kutularken de, kutulan boşaltırken de elinden geldiğince bir şeyler atmaya çalışsa da, her yıl sırtında taşıdığı teferruat artıyordu. Taşınanların bir bölümü hayatı ya da işi sürdürmek için zorunlu şeylerden oluşsa da geri kalan her teferruat aslında çeşitli dozlarda hatıra niteliği taşıyor: Eski konser biletleri, bilmem hangi değeri kendinden menkul insanın attığı yılbaşı kartı (yani kart atılan günlerden kalma mal!), unuttuğu bir toplantı fırsatıyla verilmiş kupa (toz tutmaktan başka işlevi olmayan), sadece bu ülkede neredeyse herkesin rafında onlarca olan plaketter... ler... ler! Yazarının imzalayıp gönderdiği, imzalanıp gönderilenler haricinde bir tane satmamış, "ben de yazdım" kitaplarından neredeyse bir koli... Neye ait olduğu çoktan unutulmuş ama ya önemliyse diye tutulan kablo, fiş, bağlantı...

Daha da kötüsü, artık onları açacak bilgisayarların çok uzun zamandır üretilmediği ama içlerinde acayip önemli şeyler barındırıldığı varsayılan, bir yandan da hiçbir zaman yeni ortamlara taşınması için özen gösterilmemiş disketler! Ama tüm bunlar arasında en zor ayıklanan, temizlenen grup fotoğraflardır. Bırakın atmaya, sıra onlara geldiğinde hepsine tek tek bakılır, tekrar sınıflandırılır, tekrar bakılır... **Bu, toplanmanın bitmeyeceğinin göstergesidir.** Fotoğraflara baktıkça baba dalar gider. Her ne kadar ofiste çekilmiş karelerden ibaret olsa da bunlar uzun bir dönemin şahitleridir.

Aa ne kadar zayıfımışım, aaa o zaman kravat bile takıyormuşum! Ya da kutlamalar, imzalar, evlenen çalışanlarla toplu fotoğraflar... Zor olansa çocuklar ofise geldiğinde çekilen fotoğraflara bakmaktır! Baba bu sefer iş hayatının yarısının geçtiği işyerinden ayrılmak üzere toplanıyordu. Bu süre içinde hep yanında olan çok yakınlarının yardımıyla... Çocuklarının derdini en az baba kadar çeken dostları da sıra onların fotoğraflarına gelince, yüzlerinde ince tebessümlerle durup bakmaya, elden ele değiş tokuş yapmaya başladılar. **Bütün çocuklar aynı yaşlardayken ofisten geçtiklerinden her birine en az bir kere işyerinde doğum günü partisi yapmışlardı.** Hepsinin toplantı masası üzerinde, çocukların o yaşta sevdikleri konulardaki resimlerin basıldığı ya da o şekillerde pastaların

umlarını üflerken resimler: Yanış otomobilleri, New Kids on the Block, yüzleri çocuklarıninkilerle değiştirilmiş James Bond, Spider Man, Schumacher desenli pastalar... Ya da partiye katılan tüm iş arkadaşlarının çocuklarıyla resminin bulunduğu tişörtler giydiği toplu fotoğraflar... Sonra, babanın odasında bulunan, kocaman arkalı, upuzun kanepeyi ne kadar sevdiklerini hatırladılar. Hepsinin ama hepsinin o kanepenin arkasına saklanmış olduğu bir fotoğrafı olmasının yarattığı, şaşkınlıkla kanşık gülümseme. Beş-on yaş farkları olmasına rağmen benzer durumlarda hepsinin aynı muzırlıklarla yapmasının babaya verdiği, dışı vurulmaktan kaçınılan gururu!

"Bunu ne yapacağız?" Bu soruyu soran dostunun yüzünden omuzlarına, oradan koluna, oradan da eline, işaret parmağına baktı baba. Odanın girişinde bulunan, koca çelik kitaplık. Yerden tavana kadar. Parmak, kapının girişinin hemen dibindeki yan paneli gösteriyordu. Farklı kelimelerle, farklı kalınlıklarda, farklı zamanlarda çizilmiş, yazılmış işaretler. Bel hizasından başlıyor, buma kadar yükseliyordu. Her birinin yanında da günün tarihi!

Bu işaretler en küçük oğlanla ilgiliydi. Yıllarca babasına her geldiğinde boyu ölçüldü, o panelde kayda geçirildi. Bir sonraki ölçümde fark yoksa yeni işaret konmadı. **İşaret koymak önemli bir sembol haline gelmişti. Büyümenin, kendinden büyük kardeşlere, sonra da babaya yetişmenin yol haritasının kilometre taşı sembolleri...** Kimi tükenmez, kimi kurşun, kimi gazlı kalemle yapılmıştı ama hepsi solma riski taşıyordu. Eskiler uçmaya, özellikle tarih bölümleri okunmaz hale gelince, baba üstlerine sprey sıkarak sonsuza kadar sabitlemişti.

Yıllar sonra oğlu, babanın evine geldiğinde pek havallıydı. Onu geçtiğine inanıyordu. Sabırlı başlayan "sen uzunsun, ben uzunum, geçtim-geçmedin" tartışması mutfağa kadar sürünce, eski yöntemle başvuruldu. Kapıya dayandı baba, oğlu çentik attı. Sonra oğlu dayandı. Topuklarını çaktırmadan yukarı kaldırmaya çalışarak! Baba onu düzeltti. Çentik attı. Hafif açılı olarak! Neredeyse aynıydılar ama baba hâlâ daha uzundu. Yanın parmağın yansı kadar. Ama daha uzun. Oğlu tekrar ölçüm istedi. Sonra aslında uzun süredir babayı geçtiğini iddia etti. Ne kadar uzun süredir? "Hep" deyiverdi oğlu.

Baba bir anda içeriye gitti ve elinde kocaman metal bir parçayla döndü. Üstü çizgiler ve tarihlerle doluydu. Tam 10 yıl önceden başlıyordu. Oğlu "hep" dediğinin cevabını gülererek almıştı. Birbirlerine sarılıp her bir tarih üzerine dakikalarca konuştular.

Oğlu boyunun ölçüsünü almıştı.

Erhan Karadağ

interpol peşiminde

Interpol iki yıl beni aramış. Saklanacak biri de değilim gerçi onların ayıbı, bulamamışlar uzunca bir süre. Geçenlerde buldular. Hakim karşısına çıktım: "Ben bir şey yapmadım" dedim ama fayda etmedi tabii ki. Gözlüğü burnunun ucuna indiren "bağımsız yargı" dedi diyeceğini. Hep itiraz ettiklerimi yazayım, gözlediğim garip şeyleri anlatayım desem de onlara bir türlü sıra gelmiyor başıma gelenleri anlatmaktan... Bir Albay beni ziyarete geldi, tanımıyorum ama üniforması yeterince tanıdık olduğu için hiç kusur etmedim ağırlamakta. Ziyaretçi gibiydi çay söyleyene kadar. Haberler, gündem vs. derken açtı konuyu: "Erhan Bey sizin 06 SR bilmem kaç plakalı arabanız var mıydı?" "Vardı" dedim. "Bir ara öyle bir arabam oldu. Eee?" "Eşime satmıştınız o arabayı, geçen gün bir polis çevirmesinde arabaya el koydular." Tövbe tövbe... Ne diyeceğimi bilemedim, akıl yürütebileceğim bir konu değil. Anladığım şu ki bizim eski arabayı altlarından almışlar. Almışlar da ben ne yapabilirim, ne şimdi bu?

Albay Abi anlattı hadiseyi: "Sizden arabayı satın aldık, çok memnun kaldık. 7-8 yıl bindik bindik bindik. Geçen gün çevirmeye denk geldik, evraklar, ruhsatlar gitti geldi, GBT falan işimiz bir türlü bitmedi. Yarın saat sonra 'Eşyalarınızı arabadan alıp inermisiniz?' dediler."

Özetle anlatayım; arabayı almışlar ellerinden. Çünkü benim sattığım araba meğer Bulgaristan'dan çalınmış, 8-10 yıldır Interpol arıyormuş. Çalıntı arabaya binmek de arabayı çalmak kadar olmasa da suç. Şahane işleyen hukuk ve istihbarat sistemimiz tabii ki arabaya el koyduğu gibi, arabayı çalanı arıyor. Kim çalmıştır? Otomobili o çifte kim satıyorsa o çalmıştır tabii ki! Adresimde kısıvrak yakalandım. Hikayenin iyi tarafını hemen söyleyeyim; tutuksuz yargılanıyorum. Çünkü ortada bir ihanet varsa vatana değil, ayrıca bizim vatana değil. Araba Sofya'dan çalınmış, kim çalmış, kim Türkiye'ye sokmuş, sahte faturayı, ithalat belgelerini kim sunmuş, kime yedirmiş o sahte belgeleri, gümrükten, emniyetten kimlerden yardım almış, ne ilgilenen var ne soruşturan. Faili bulundu zaten; ben... Yahu bu arabanın ilk sahibi, ilk trafiğe sokup ruhsat çıkararı, onun işbirlikçileri değil mi bu işin asıl sorumlusu?

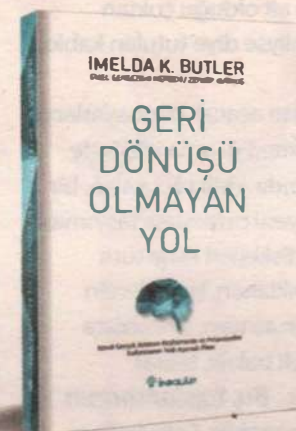
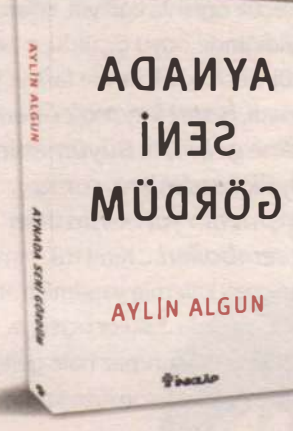
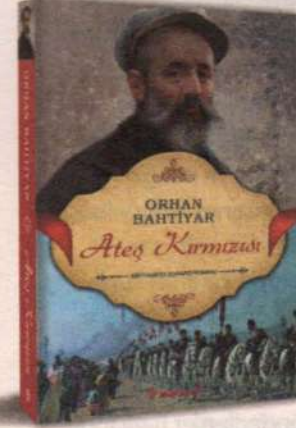
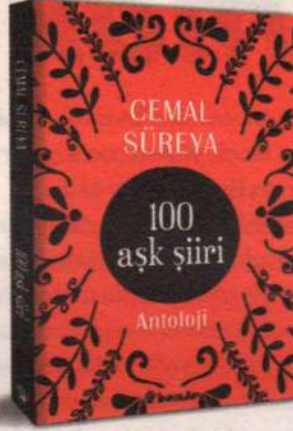
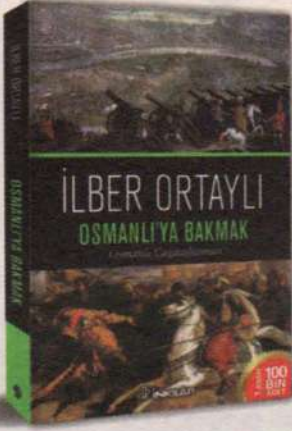
Hakim: "Satış sırasında bu adamdan aldığın parayı vereceksin!" dediğinde sordum. "Bu arabayı ben bir galeriden bedelini ödeyerek aldım, benden önce bir iki sahibi daha olmuş, niye çalanın peşine düşmüyorsunuz?" Hakim Bey "O ayrı bir dava konusu..." filan diyordu, lafı çalana getirip tam "Hırsızın hiç mi suçu yok?" diyecektim, ısırdım dudağımı... Hakareten alırlar malırlar.

Özetle: Memlekette bir yargı, bir adalet anlayışı var arkadaş. Ülke dışından otomobil çalıp Türkiye'de trafiğe sokarlar, hakimın karşısına da hırsız değil de ilk bulduklarını çıkarırlar.

İNKILÂP KİTABEVİ

1927'den beri kitapseverlerin dostu...

İNKILÂP

İSTANBUL / Merkez Yenibosna • İSTANBUL / Sanal Mağaza • İSTANBUL / Fatih Historia • İSTANBUL / Avclar Pelican Mall • İSTANBUL / Levent Metrocity
İSTANBUL / Acarkent Coliseum • İSTANBUL / Bahçelievler Metroport • İSTANBUL / Beykent Perla Vista • İSTANBUL / Ataşehir Migros • İSTANBUL / Cağaloğlu Sirkeci
İSTANBUL / İNKILAP KIDS Acarkent • ANKARA / Atlantis City Avm • İZMİR / Balçova • İZMİR / Çiğli • BURSA / Nilüfer

Meral Işık

endülüs'te raks

İki duayeni birleştiren, sözlerini Yahya Kemal Beyatlı'nın yazdığı, bestesini Münir Nurettin Selçuk'un yaptığı *Endülüs'te Raks* şarkısını anımsayarak dolaştım tüm Endülüs'ü: "Zil, şal ve gül. Bu bahçede raksın bütün hızı. Şevk akşamında Endülüs, üç defa kırmızı." Rakslarında şalın, gülün ve zilin birlikteliğiyle oluşan muhteşem ambiyansı kelimelerle ifade etmek gerçekten zor...

İstanbul'dan uçakla dört saat sonra Malaga'ya ulaşmakla Endülüs maceram başladı. Tarih ve coğrafya bilgilerimle tanıyordum İspanya'yı. Oysa bilmediğim çok şey varmış. Sadece müziklerin, dansların değil; tarihi kültürlerin de beşiği olan bir bölge Endülüs.

Caddelerini portakal, turunc ağaçlarının süslediği; evlerin tümünün beyaz boyalı olduğu; sokaklarının tertemiz olduğu; her adımda soluduğunuz oksijeni hissettiğiniz bir bölge burası. Dertten, gamdan uzak bir halk... Tüm şehirlerinde meydanlar olmazsa olmaz; her köşesinde kırmızı elbise, saçlarında gül, elinde şalı ve ziliyle, topuklularıyla müziğin ritmine yön veren güzel Çingene kızlar...

Endülüs, İber Yanımadası'na verilen isim; Endülüs'ü fetheden Emevi komutan Tânk bin Ziyâd tarafından bu ad verilmiş. **Tânk bin Ziyâd, Vizigotların elinden 711 yılında İber Yanımadası'nı ele geçirdiğinde, askerlerinin geriye dönüşü olmasın diye gemilerin tümünü yakıyor. Günümüzde bizim de sık kullandığımız "gemileri yakmak" deymi de buradan geliyor.**

Emeviler döneminin sonuna kadar Hristiyan, Müslüman ve Yahudiler bir arada inanç serbestliği içinde yaşamışlar. Kral Fernando ve eşi Kraliçe Isabel ülkeyi geri aldıklarında Hristiyanlaştırma politikasıyla başka dinden olanların ülkede kalmasına izin verilmemiş, özellikle Yahudileri ülkeden

sürmüşler. Onlardan kalan "Yahudi Mahallesi" görülmeye değer. **Genişliği bir metreyi bulmayan, "öpücük sokak" da denilen -bir pencereden diğerine uzanıldığında birbirimizi öpebiliriz anlamında- çok dar sokakları, pencere ve dış duvarları, sayısız çiçek saksılarıyla, rengarenk şirin bir mahalle...**

Çingenelerin en fazla yaşadığı Albayzin Mahallesi de Zambra (dans) gösterisiyle Torre de la Vela denilen kalenin tepesindeki çan hikayesiyle ünlü. 1492 yılında şehirdeki tüm erkekler savaşa gönderilir. Savaş bittiğinde evlenmek isteyen kızlar çan çalar. Bu gelenek haline gelir. **Kızlar tepeye kadar tırmanıp çanı üç defa çalar, çanı duyanlar da buraya doğru yollara düşerlermiş.** Hala bu gelenek dilek yürüyüşü olarak devam ediyormuş.

Elhamra Sarayı da Granada'da hala göz kamaştırmaya devam ediyor. Yazlık ve kışlık diye ayrılan sarayda mermerin, ahşabın dantel gibi işlendiği sayısız oda ve salon ve ilginç bahçeler bulunuyor. 1001 Gece Masalları'ndaki rüya sarayın burası olduğu söyleniyor.

Tüm oda ve salonları kesintisiz mermer işleme şerit halinde çepeçevre saran bir söz dikkat çekiyor. Arap Müslümanların mermere işledikleri yazıya güzelliğinden kimse dokunmamış. Yazı şöyle "Vela Galibe İllallah" anlamı ise **"Allah'tan başka galip yoktur."** Elhamra'nın sımnı özetleyen bu mu bilinmez ama dünyada hiçbir sarayda "Allah" adını kesintisiz bu kadar yineleyen sütun, kemer, kubbe ve duvarın olmadığı anlatılıyor. Endülüs görülmesi gereken bir değer. Ben gidip gördüm. Hayran olup döndüm.

Melda Özer

beni biraz sevebilir misin?

Genellikle içine kapanık ve karamsar olan bir arkadaşımın sohbet ederken şöyle demişti bir seferinde: "Ben çocuklukta yaşanan el yordamı mutluluğu, sevgiye yoğunlaşmış ve kaygısızlıkla renklenmiş neşeyi pek bilmem. İnsan büyüyünce istese bile yerine koyamıyor bunları. Ne kadar şanslı olduğunu bir bilsen!"

İşte bu olmazsa olmaz ve insanı insan yapan temel duyguyu, sevgiyi "Beni biraz sevebilir misin?" adlı romanında olağanüstü bir kurgu ve duygu dolu detaylarla işlemiş sevgili Işık Gürer. Işık'ın dördüncü kitabı olan "Beni biraz sevebilir misin?" iki bacağına şeker hastalığı nedeniyle kaybetmiş ve bile isteye ölümü bekleyen 50'li yaşlardaki Zeki'nin hikayesi... Dedesi yanında bir adamla evlendirilen annesi, kendi canı çok yandığı için çocuğuna sevgi verememiş ve çocuğunu yok saymış. Bir ömür boyu annesinin bir kez olsun başını okşaması için her şeyini verecek olan Zeki, onu koşulsuz seven kadına, İlknur'a da, kendini bırakamamış, karşısına çıkan bu sevgi fırsatını da kaçırmış. Ama hayat, belki de 3-4 hafta ömrüm kalmıştır dediği noktada yüzüne gülmüş, hiç ummadığı bir sevgi sarmalında bulmuştur kendini. Yaralı kalbi, şifalı bir el ya da eller tarafından onanmış ve böylece affedebilmiştir annesini. Çünkü anlamıştır ki **herkes kendi dikenlerinin elverdiği ölçüde görebilmekte, verebilmekte ve sevebilmektedir.** Annesini affetmiş ve sadece affetmenin onu özgürleştirebildiğini de idrak etmiştir.

Hayatın, aşkın, sıradan görünseler de kocaman yürekli insanların, umudun, anlayabilmenin ve affedebilmenin oya gibi işlendiği bu kitapta sevgili Işık Gürer, hayatın anlamını da sorgulamış ve romanın kahramanı Zeki: **"Hayatın anlamı; her ne kadar çamura bulanmış olsa da iyiyi seçebilmektir. Annemin sevgisi bir zümrüt gibi parlak ve nadide olsa ve gözümü ona sahip olma hırsı bürse de, o çekiciliğin içindeki yaraları ayırt edebilmektir. İlknur gibi yürekli olmak, kendini hayatını sevmek, ne kadar çok sevse de karşılık bulamayınca çekip gitmesini becerebilmektir hayatın anlamı..."** demiştir bütün bu sorgulamalar sonunda.

Her şeyin sebebi bu mu yoksa? Her tökezlemenin, her kırgınlığın, her küskünlüğün sebebi bu mu? **Sevilme ihtiyacı.** Hep kendimizi kanıtlama,

koşulsuz sevilme peşinde değil miyiz hepimiz? Her birimiz içimizdeki cam kırıntıların müsaade ettiği kadar nefes alabiliyor, yaşama dahil olabiliyor ve sevebiliyoruz. Hani derler ya her şeyin başı "sevgi" diye, bunu belki de her şeyin başı "sevilme" diye değiştirmek lazım. **Çocukluğumuzda yaşadığımız sevgisizliğin derin karanlığı, ne yaparsak yapalım sonrasında renklenmiyor.** Ne para, ne kariyer ne de sık yaşanan, tüketilen aşklar yok edemiyor o çok ama çok derindeki açlığı.

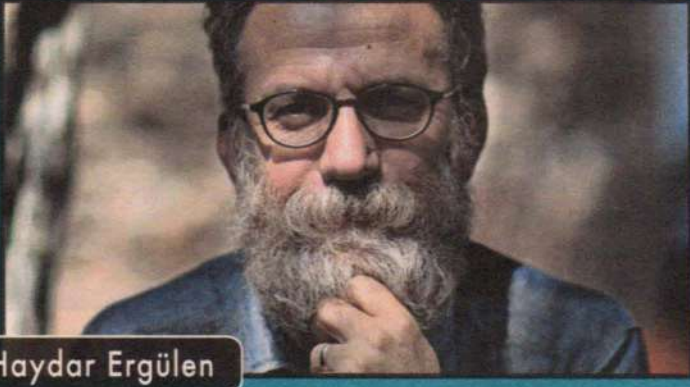
Yaşanılan acılar ve güzellikler sadece yaşayana etkilemiyor. Hem acılar, hem de güzellikler, suya atılan taşın yarattığı etki gibi, bizden sonraki kuşaklara da dalga dalga yayılıyor. Küçük bir kızken yaşı bir adamla evlendirilen ve kendine biçilen bu rolü oynamak zorunda kalan anne, içindeki yangınla söndüremeyip, mutsuzluğunu çocuğuna bire bir taşımış romanda. İşte bu yüzdendir ki ıssız adamlar, ıssız kadınlar ve hatta ıssız çocuklar dolaşıyor gezegenimizde. Oysa ki Işık'ın yazdığı gibi: **"Sevgisiz bir başına olma, sevilme, sevenin kıymetini bilmeme duygusu içimizde kaskatı duruyor. Bu tarifi zor hissi çıkanp içimizden, ellerimizle şekillendirebilsek, o nasıl acıtırorsa canımızı biz de bir kum torbasına vurur gibi vurabilirsek ona, biz de onun canını yakabilirsek. Bizim içimizde bizden ayrı olan bu hisse hükmedebilirsek nasılsa güneş doğardı kalplerimize..."**

Kalbine güneşin kapılarını açan romanın bir diğer kahramanı Sacide. Geçmişteki kırıntı dökük yaşamışlıkların yok sayıp, kendine hak gördüğü mutluluğu ve sevgiyi dişile tımağıyla kazanan, bunu koca yüreğiyle ve sevgiyi çevresindeki herkesle cömertçe paylaşarak başaran Sacide... Bu insana dokunan ve duygu dolu kitap bence sevgiye dair birçok sorunuza da cevap olacak. Dünyanın size bir yaşam borcu olabilir ama bunu almak size kalmış.

Beni biraz sevebilir misin?

ISHIK GÜNER

Haydar Ergülen

● En son hangi kitapları okudunuz?

Cenk Gündoğdu'nun şiirleri "Harap", Sedat Demir'in öyküleri "Küçük Paris Fena Öksürüyor", Paul Nizon'un romanı "Köpek", Nazlı Karabıyıkoglu'nun "Hayvanların Tarafı" ve Mustafa Orman'ın "Derdin İncinmesin" adlı öykü kitapları.

● En son nasıl bir şiir yazdınız, konusu neydi?

En son bugün, 20 Mayıs 2016, bir şiir yazmaya başladım, adı "Uçakta Türk yoktu!" Konusu Paris-Kahire seferini yaparken düşen Mısır uçağıyla ilgili bizim gazetelerin birinde çıkan haberde bu başlığın kullanılmış olması. Nasıl olmaz değil mi?

● Son zamanlarda sizi en mutlu eden şey ne oldu?

"7'den 70'e" adlı çocuk dergisinin çıkıyor olması ve benim de orada hem edebiyat danışmanı olmam hem de "Uykucu Şiirler" başlıklı çocuk şiirlerimi orada yayımlamaya başlamış olmam. Bir de haziranın gelmiş olması.

● Son zamanlar demişken,

nasıl bir zamandan geçiyoruz sizce?

Bazen çok korkunçlu düşler görür, uyanırsız ve gerçek olmadığını anlayınca sevincimizden bir bardak su içer yatarız ya... İşte o korkunçlu şeylerin gerçek olduğu ve daha da olacağı baktan zamanlar yaşıyoruz, değil su ne içersek içelim uyuyamayacağımız, sızamayacağımız, kendimizden geçemeyeceğimiz zamanlar, faşizm desem az gelir...

● En son kime şiir yazdınız? Ya da ne'ye?

En son "su çok güzel ölsene" diye bir şiir yayımladım. Suriye'yi parçalayıp cihadçılarla IŞİD arasında yem etmek isteyenlerin katline sebep olduğu Ege şehitleri için. Mülteciler de şehit sayılır benim için, zira onlar da vatanlarını terk etmek zorunda kalmış mazlumlardır.

● Sizi son zamanlarda

en çok etkileyen dize hangisi oldu?

Yeniden okuduğum Seyyidhan Kömürcü'nün şiir kitaplarındaki 'dünya'ya dair dizeler, "Dedim belki de bir yere üzgün üzgün bakmaktır dünya" gibi.

● Bir şiirin sonu nasıl belli olur, yani bittiği?

Yeni bir şiire başlama hevesini uyandırdığı, yazma isteğini kıskırttığı.

● "Eninde sonunda yapacağım" dediğiniz ama

şu ana kadar gerçekleştiremediğiniz bir şey var mı?

Var tabii, öykülerimi henüz toplayamadım, küçük bir anlatı ya da gençlik romanı yazamadım.

● Dünyanın son günü olduğunu bilerseniz,

günüünüzü nasıl geçirirdiniz?

Nihayet bugün çalışmayacağım, şu yarım kalmış şiirlerimi ufaktan ufaktan yazmaya başlasam iyi olur... derdim!

KAFA'ya göre

yaz, çiz, çek, paylaş! bu köşe senin!

➔ #kafamagöre

Haziran 2016 - Sayı: 22 - Aylık Edebiyat/Mizah Dergisi

Aylık Yaygın Süreli Yayın - Yayıncı: KAFA Grup Yayıncılık Ltd. Şti.

İmtiyaz Sahibi: Candaş Tolga Işık

Sorumlu Müdür: Mert Çanga - Yayın Koordinatörü: Ayça Derin Karabulut

Görsel Yönetmen: Begüm Semerci - Kapak: Hakan Arslan

Reklam Grup Başkanı: Hande Gün - Okuyucu Temsilcisi: Emrah Akbaş

Adres: Koşuyolu Mah. İsmailpaşa Sok. No: 44 Kadıköy/İstanbul

Tel: (0216) 428 9 888 Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza

No: 11/A 41 Yenibosna / Bahçelievler / İstanbul - Tel: (0212) 454 30 00

Dağıtım: DPP (0212) 622 22 22

www.kafadergi.com - bizyazin@kafadergi.com - reklam@kafagrup.com

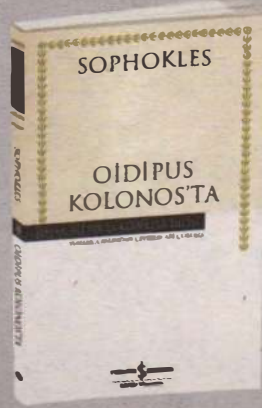
Kafa Dergisi'ndeki tüm yazı, çizim, eseri, karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayın evi, yazar ve çizimin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazı ve basılı görsel yayın organında ve sanal ortamında kullanılamaz.

ne okusak

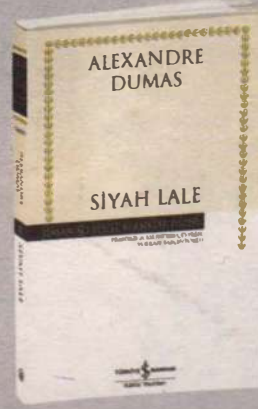
kafası

Yunan tragedyasının en önemli yazarları arasında adı ilkönce hatırlanan Sophokles, konuları işleyişi ve oyundaki karakterleri canlandırmakta ustalığıyla ayrı bir yere sahiptir. Yüz yirmi üç tragedya yazan Sophokles'in eserlerinden sadece Aias, Antigone, Kral Oidipus, Elektra, Trakhisli Kadınlar, Filoktetes, Oidipus Kolonos'ta günümüze ulaşabilmiştir. Oidipus Kolonos'ta eseriyle Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi'nde Sophokles'in tüm eserleri tamamlanıyor.

Kitap Bilgileri: OİDİPUS KOLONOS'TA

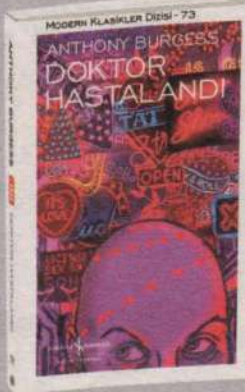
SOPHOKLES - YUNANCA ASLINDAN - Çeviri: ARI ÇOKONA - Sayfa: 211 - 10TL - Ciltli: 25 TL

Kitap Bilgileri: SİYAH LALE

ALEXANDRE DUMAS - FRANSTZCA ASLINDAN
Çeviri: VOLKAN YALÇINTOKLU - Sayfa: 256 - 12TL - Ciltli: 27 TL

Hollanda tarihinde "lale çılgınlığı" olarak bilinen dönemin üzerinden otuz yıl geçmiştir. Johan de Witt ve kardeşi Cornelis idam edilmiştir; Hollanda, tarihinin en sancılı günlerini yaşamaktadır, bu sırada Çiçek Üreticileri Derneği ilk siyah laleyi yetiştiren kişiyi ödüllendireceğini ilan eder. Cornelis van Baerle adındaki genç bir doktor, ilk siyah laleyi yetiştirmek için harekete geçer, ama yazgısı onun bu arzusunu hapisle, aşkla ve fedakârlıkla sınavacaktır.

Burma'da dilbilim dersleri veren Dr. Edwin Spindrift aniden rahatsızlanınca İngiltere'ye geri gönderilir. Londra'da yattığı hastanede acı veren ve aşağılayıcı bir dizi tetkikten sonra beyinde tümör olduğu anlaşılır. Geçireceği operasyonu beklerken, karısı da hastane civarındaki barlarda vakit geçirmektedir. Edwin, operasyondan bir gece önce onu bulmak için üzerinde pijamalarıyla hastaneden kaçır. O güne dek sözcüklerin dünyasında yaşamış olsa da onların gerçek hayattaki "göndergelerini" pek umursamamış bir dilbilimci olarak, varlığından bile haberdar olmadığı bir âleme; Soho'nun hayatın kıyısında kalmış bin bir karanlık tiplerle dolu tekinsiz ve bohem

yeraltı dünyasına dalar. Ancak akademik hayattaki steril varoluştan katı gerçekliğin hüküm sürdüğü yeraltına iniş macerası içinde gizem dolu bir müphemlik de barındırır.

Kitap Bilgileri: DOKTOR HASTALANDI

ANTHONY BURGESS - İNGİLİZCE ASLINDAN - Çeviri: CAN MORALI - Sayfa: 264 - 16 TL

CHARLES CHAPLIN Sahne Işıkları'nın (Limelight) öyküsünü ilkin, 34.000 sözcükten oluşan bir novella biçiminde oluşturur ki bu da tamamlanışından altmış yılı aşkın bir zaman sonra ilk kez bu kitapta Ramp Işıkları (Footlights) adıyla yayımlanıyor. Chaplin'in canlı, kendine özgü tarzı, editörlerce değişikliğe uğratılmaksızın, cesur bir argodan zengin bir hayal gücüne ve Dickensvari bir anlatıma özgürce akıyor. DAVID ROBINSON, Chaplin Arşivi'nde yıllar süren araştırmaları sonucunda ortaya çıkardığı ve ilk kez 2014'te yayımlanan Ramp Işıkları için yazdığı sunuşuyla novellaya büyük bir katkı yapıyor. Sahne Işıkları'nın Chaplin'in 1916'da Nijinsky ile tanışmasına dayalı kökeninden başlayıp öykünün uzun gelişiminin izini sürüyor Robinson. Bu ışıltılı dünyanın en can alıcı figürleri, Londra'nın Soho'sunun insanları ve tiyatroları ile Leicester Meydanı'nın, ilk kez ve yalnızca Sahne Işıkları'nda filme alınarak anısı yaşatılan iki büyük tiyatrosu Empire ve Alhambra'nın eşi benzeri bulunmayan bale geleneği olarak çıkıyor karşımıza. Ve Chaplin'in anılarının gerçek yaşamdaki varlıklarıyla birer birer karşılaşma fırsatını yakalıyoruz.

Kitap Bilgileri: RAMP IŞIKLARI VE SAHNE IŞIKLARI'NIN DÜNYASI

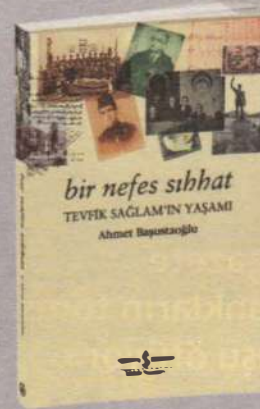
CHARLES CHAPLIN - DAVID ROBINSON - Çeviri: FADİME KAHYA - Sayfa: 272 - 32 TL

Batı müziğinin Osmanlı'daki serüvenine ışık tutan bu eser, yüzlerce Osmanlıca belge ve gazete haberinden de faydalanılarak hazırlandı.

Kitap Bilgileri: OSMANLI'DA BATI MÜZİĞİ

SELÇUK ALIMDAR - Sayfa: 744 - 40 TL

Osmanlı İmparatorluğu'nda eğitim gören ve Cumhuriyet'in kurucu kadrolarında yer alan unutulmaz bir hekim... Gülhane Hastanesi'nde yetişen ilk kuşağın mensubu olarak Balkan Savaşları'na katılan, bozgun halindeki orduyla birlikte Köprülü'den Manastır'a çekilirken görevini aksatmamak için uğraşan genç bir tabip... I. Dünya Savaşı'nda Üçüncü Ordu'da görev yaparken sadece Sarıkamış faciası karşısında değil, cephe gerisindeki askerler arasında da hızla yayılan tifüs, humma-i racia, kolera, dizanteri, tifo ve çiçek ile yörenin iklim koşullarının yol açtığı donuk vakaları karşısında, çaresizliğe kapılmadan ekip halinde kalıcı çözüm üretmeye çalışan bir bilim insanı... Kurtuluş Savaşı'nda sadece idari görev üstlenmekle kalmayan, hastalarının günlük takibini de aksatmadan sürdüren kıdemli bir askeri hekim... Cumhuriyet'in ilanından sonra işgalde harap olmuş Gülhane'yi ayağa kaldıran; genç Türkiye'nin kamu sağlığı için Veremle Mücadele Cemiyeti'ni kuran; İstanbul Üniversitesi'nde geleceğin doktorlarının en iyi biçimde yetişmesi için elinden geleni esirgemeyen bir hekim, hoca ve yönetici... Yakın tarihimizin, kısıtlı olanaklar içinde mucizeler yaratmış kuşağından anıtlanmış bir ismi tanımak için...

Kitap Bilgileri: BİR NEFES SİHHAT - TEVFIK SAĞLAM'IN YAŞAMI

AHMET BAŞUSTAOĞLU - Sayfa: 528 - 28 TL

"Kurucusu olduğumuz İş Bankası
Kültür Yayınları yeni kitaplarla
büyümeye devam ediyor."

yıllar var ki ter içinde
taşıdım ben bu yükü
bıraktım acının alkışlarına
3 haziran '63'ü

bir kırmızı gül dalı
şimdi uzakta
bir kırmızı gül dalı
iğilmiş üzerine
yatıyor oralarda
bir eski gömütlükte
yatıyor usta
bir kırmızı gül dalı
iğilmiş üzerine
okşar yanan alnını
bir kırmızı gül dalı
nâzım ustanın

gece leylâk
ve tomurcuk kokuyor
bir basın işçisiyim
elim yüzüm üstümbaşım gazete
geçsem de gölgesinden tankların tomsonların
şuramda bir çalığışu ötüyor
uy anam anam
haziranda ölmek zor!

Hasan Hüseyin Korkmazgil,
Haziranda Ölmek Zor